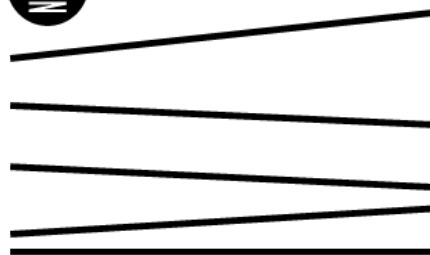

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Bruun, Thomas Christopher.; ved Bruun.

Mine Frie-Timer eller Fortællinger efter
Bocaccio og Fontaine

København : P. Horrebow, 1783

176 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

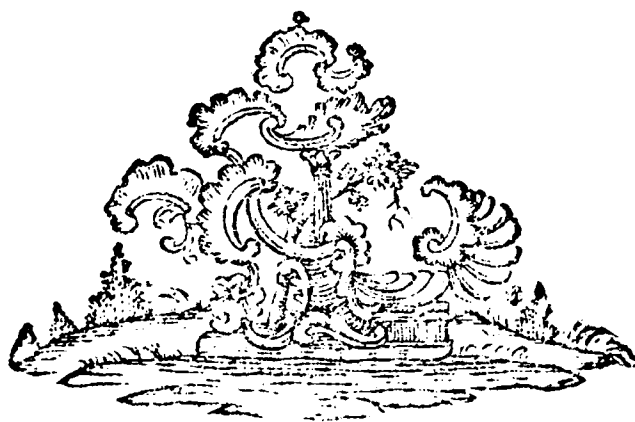
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

MINE FRIE-TIMER
ELLER
FORTÆLLINGER

EFTER
BOCACCIO og FONTAINE.

VED
BRUUN.

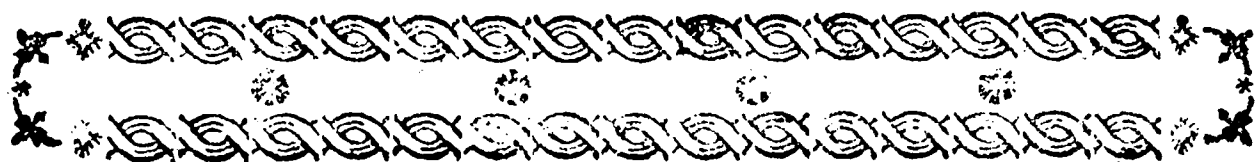

Vita verecunda est, musa jocosa mihi.

OVID.

KIÖBENHAVN 1783,
TRYKT HOS BOGTRYKKER P. HORREBOW.

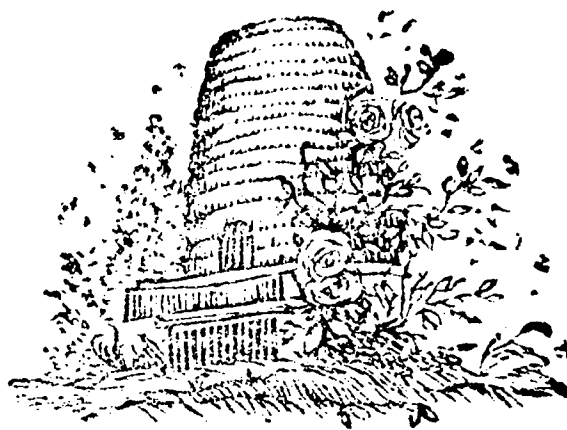
Forerindring.

T*rcettet ved kiedsommelige Forretninger, sögte jeg undertiden i ledige Öieblikke, at opmuntre Sindet ved noget, der ikke udfordrede Forsken eller Eftertanke, og saaledes bleve nærværende Fortællinger til i den Skikkelse, de nu have. Sluttelig vil den strenge Moralist tænke, at jeg burde have anvendt min Tid til noget nyttigere; men til at afhandle Materier af det Slags, udfordres blandt andet, en Bequemmelighed i Forfatningen og en Roelighed, som ulykkeligviis ikke ere faldne i mit Lod. — Jeg har altid troet at Vers ikke bör overscettes, men efterlignes; man vil altsaa finde omtrent samme Mening, men ganske anden Vending end i Originalerne. I övrigt medfører Fortællingers Natur at de maae have Frihed og Liv for at behage. Udtrykkene allene stöde; men der skal heller ikke i dem alle findes et Ord, som jo i Skiemt kunde anføres i ethvert anstændigt Selskab.*

Des-

Forerindring.

Desuden glider stedse den flygtige Munterhed, som slige Fortællinger indgive hurtig hen over Sielen, naar derimod en Wertherisk og Rousseauisk Tungfindighed, nedsynker den i Henrykkelser, der ofte have saare betydelige Folger. Overalt har jeg aliene søgt at moere mig selv og andre; opnaaer jeg endnu denne sidste Hensigt, saa kan Læseren ikke ville en Forfatter ilde, der skaffer ham en i sig selv ganske uskyldig Fornöielse; men i al Fald appellerer jeg til Sandheden af mit Motto, og den maae tale min Sag.

HANS CARVELS RING.

Jeg synger kuns om Elskovs Spög og Löier,
Om hvad os bedst i Ungdoms Aar fornöier;
Man intet faaer om Mord og Kriig at see,
Mit Önske ene er, at Læseren maae lee.

• APOLLO! du Geniets Oldefader,
Som ingen Rimer upaakaldet lader,
Tilgiv! at jeg mig og lidt driftig gör,
Og ydmygst dig om Hielp anraabe tör.
Det ikke er om store Ting jeg beder,
Mit Önske ei saa höit i Luften gaaer,
At utilfreds med blotte Jordiskheder,
Mod Himlen selv jeg stolte Pande flaaer.
Ei heller er jeg daarlig nok at tænke,
At strax du paa min ringe Author-Bön

For flig en Bagatel mig skulde skienke
 Udödeligheds ærefulde Lön.
 Kuns derom jeg din Gunstighed anmoder;
 Hvis een af dine Mameseller har
 Ei alt for travlt med andre Kunstens Poder,
 Saa mag, hun sig en Smule af mig ta'r.
 Men Kiere, lad det være af de ægte,
 Jeg ellers er med ingen bedre tient;
 Man nogle seer forskrækkelig vanflægte,
 Vor Herre veed, om du dem og har sendt.
 For alting ikke een af dem der sufer
 I Stormens Brag med lette Torden-Fied;
 Og fra hvis dybe Diamantne Sluser
Fremgaa Væld af Salighed.
 Ei heller den, som vil vor Graad afvilke
 Og skabe i vort Hierte Guders Lyst,
 Ved net at lade Lynilds - Straalen ziske
Igiennem Glæde - iisnet - svulmet Bryst.
 End videre skik ikke paa min Nakke,
 Det Udyr, som fik Manden til at snakke,
Om hvordan Chremes skald af fulde horne Mund,
Og Sorg paa Sokker tidt gik ud af Hiertets Grund.
 Men lad den vakkre Møe mig skal indgive
 Ved jevne, lette Hverdags - Udtryk blive,
 Ei svulstig giøre himmelhøie Sving,
 Ei kravle lav i nedrig Dynd omkring.

Ifær lad hende Stregen nöie passe
Imellem contrebände Snak og Skiemt,
Og vaersomt vælge Ord af Middel - Classe,
Der klinge ei i pæne Ören slemt.
See PHOEBUS her! om hvad jeg dig anraaber,
Og nikker du mig Ja bevaagent til;
Da andet Oplag jeg med Tiden haaber,
Mit ringe Værk endnu opleve vil.
Men hvis du flig en Lykke mig bereder,
Og prøver jeg faa yderlig din Gunst;
Saa svær jeg og ved alle Digter - Eder,
At dannet ved GIANELLIS ædle Kunst;
Dit Billede forgyldt som bare Lue,
Skal stande i min allerbeste Stue;
Og hver en Gang jeg sætter der min Fod,
Jeg skionfom sende skal en Pœan! dig imod.
Imidlertid jeg vil begynde,
Og ligefrem til Sagen selv mig skynde,
Hvis nu godt Folk I gider høre paa
Det første Eventyr, da lyder Texten saa:

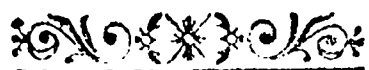
HANS CARVEL tog paa gammel Alder
En vakker, ung, beleven Viv;
Han ogsaa tog hvad derved falder,
Fortred, Bekymring, Harme, Kiv.
LISETTE, (thi saa hed som Pige

Frue CARVEL för sin Friheds Tab)
 Var iegod, var riig tillige;
 Men faae ret ud for sandt at fige
 Til reent gedigent Ægteskab.

Nu havde CARVEL af Natur
 Til alt hvad Hanrei ligned Lede;
 Og derfor stedse agtsom stod paa Luur,
 Alt Svogerskab sig at frabede.
 Formaned' Konen döv og stum,
 Ved alle finukke Ting at være;
 Nu Lov, nu Evangelium
 Fremførte, og kort, i en Sum
 Bad hende vogte vel sin dyre Ære:
 Snart lasted' han Coqvettens Viis,
 Snart gav Beskedenhed sin Priis,
 Men flettede i bistre Harmes Riis
 Til Lyften hver Mand at behage,
 Og hele Verdens Öine paa sig drage.
 Men al den Snak, han gierne kunde spare;
 Den kiere Kone deraf har
 Alt længe siden meer end nok erfaret;
 Hun ingen Ellskerinde var,
 Af Prækener; og mindst af flige törre,
 Da kan den unge Gienboe giöre
 En ganske anden, ikke nær saa bar.

Nu,

Nu, følgerig der sommetider ſkiendes;
Men ogſaa, da den ſkielmſke LISE leer;
Saa arme CARVEL veed ei meer,
Hvor han ſkal enten endes eller vendes;
Thi næſten han for Öine ſeer,
Hvad ufeilbarlig ham en Dag vil hændes,
At enten ſaa han larmer, tigger, beer,
Saa maae han ſig i Ordenen indſkrive,
Og tilig eller ſeent fuldſtændig Hanrei blive.

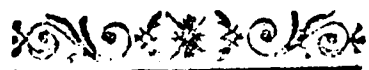
Af Utaalmodighed han tidt
Sig önsker dybt i Gravens mörke Gjemme,
For han en Dag ei skal fornemme
Sin Skiendfel; men fligt nytter faare lidt.
Den Död har underlige Nykker,
Omfont Personen man paa Bylden trykker,
Den gör ei gierne fom man vil.
Lar gaae en rynket Mutter, man ei favned'
Tår bort en vever Glut, fom' fyrig favned'
Og kunde endnu længe Verden gavnet,
Saa feer vi jo det gaaer faa ofte til.
Desuden alting vel betragtet,
Det var maaskee og værre fagt end meent.
En karlk Actæon mangel Gang er agtet,
En död — ja den ei glemmes feent.

Dog som i gamle Vise staaer,
 At Sorg og Glæde vandre kiont tilsammen,
 Saa sommetid og hos Madammen
 En Smule Godt den stakkels CARVEL faaer.
 Det hendte sig en Nat, som Manden,
 Der havde rimelig en liden Taar paa Panden,
 (Sligt heel naturligt kan tilgaae)
 I fode Sövn med Ægtefælle laae,
 Og havde, Herren veed, hvad helst forrettet;
 At han i Drömme klarlig faae,
 Sin hele Sorg og tunge Byrde lettet,
 Og nu til Roe sig sikkert kunde slaae.
 Thi pludselig ham syntes ind at trine
 I Kammeret med Majestætisk Mine,
 En Nisse, Pusling, Dievel eller Trolld,
 Kort en fra henne Pokkeren i Vold.
 Og denne forte Siel ham byder,
 En Ring, som har foruden andre Dyder
 Den saare herlige især;
 At hvo den kuns paa Fingren bær,
 Kan sikker være paa hans kiere Kone,
 Ham aldrig skal imod sit Önske krone.

Hvo der blev glad, vor CARVEL var;
 Her Satan! skreg han ganske höit jeg har
 Just intet her ved Haanden ham at skienke,

Men

Men Himlen vil ham viſt igien betænke,
For han min Sag ſaa gunſtig ſig antår.
Af Glæde, Søvn og Dröm forſvinder,
Hvor ſtor er hans Lykſalighed;
Nu vaagner han og Fingren rigtig finder,
Der, hvor nok ſelv den kiere Læſer veed.

Men Alvor Snak, hvis Kiere! du vil lyde,
Mit ringe Raad, lad ikke Jalouſie
Et Öieblik din kloge Hierne bryde,
Du ellers er for Sorger aldrig fri.
Det er en Orm, der lumſkt dit Hierte nager,
Forgifter Sindets Roelighed;
Opvækker Tuſind ængſtelige Plager,
Og giör dig ſnart af Livet mæt og kied.
Nei, væk med ſligt; ſov paa dit grønne Öre,
Og Scrupler ei i Hovedet dig ſæt;
Hvad du ei veed kan ei dit Hierte röre,
Thi ſtop for hver dets Kikhul ſaare tæt.
Er Tanken ikke grundet, ſaa fortryder
Den arme Kone rimelig derpaa;
Og uformærkt du hende ſelv indbyder,
Til Grillerne med Næſten at forſlaae.
Men ſæt endog, der Ugler er i Moſen;
Mon Grandſken dig i Skieppen noget gâr?
O ja! du mærker, men for ſilde, Skoſen,

Og

Og flemme Tvivl til værre Vished blir.
 Dog du er ingen Nar at taalig bide
 I sure Æble, vel, saa giör Allarm;
 Men Leerne er paa Madammens Side,
 Og du endnu har baade Haan og Harm.
 Nei hör, min Ven, lad intet dig anfægte;
 Saa smaa Ting ei forstyrre maae din Roe,
 Fra det Minut du târ en Glut til ægte,
 Du fatte maae en fast og stadig Troe.
 Endnu engang, pröv aldrig paa at drikke
 Af den fatale Skaal, RENAUT forskiöd;
 Vær klog som han, betänk dig, rör den ikke,
 Du let for seent din Daarlighed fortröd.
 Men mueligt du Historien ei kiender,
 Det Skade er min Vei saa langt ei gaaer,
 Dog naar til ARIOST du dig henvender,
 Du fuld Oplysning strax om hele Sagen faaer.

Bon-

Fremviste uformærkt vel meget af det Bare,
Ha! Himmel, Skreg den unge Mand,
Hvad Sager Skuer ei mit Öie!
Jeg seer, jeg seer — — her raabte fra det Höie
Graalor, som dette Spil stod ikke an:
Oh! siden at jeg hor Monfieurén seer saa grandt,
Kan han da ikke see min Kippes ved en Kandt?

Mærk Læser! flige Udtryk fielden nytter,
Man spilder kuns derved den ædle Tid;
Langt fikrere din Sag du understötter
Ved Prover paa uträttet Lyft og Flid.

Feiltagelsen.

Lyksalig du mit Födeland!
 Hvis mindste Bye fremvise kan,
 De allernydeligste Piger.
 Tit fyrigt Önske fra min Siel,
 For dit og dine Döttres Vel,
 Op til Alfaders Trone stiger.

Men endnu mere lykkelig,
 Det Galskab ei behersker dig,
 Som trykker hine milde Egne.
 Hvor syndefulde Antichrist,
 Med Falskerie og Argelift
 Går Love ud paa Himlens Vegne.

Hvor Ladhed, Dumhed, Overtroe,
 Endnu i dunkle Celler boe,
 Og inden tykke Kloster-Mure;
 Saa mangel Glut til Vellyst skabt,
 Er nu for Verden evig tabt,
 Og maae i Mörket kukkelure,

Jeg ei om hine tale vil,
 Som lukke alle Laager til,
 Just derfor er de ogsaa Tyrker.
 Man intet bedre vente tör
 Af Folk, som Nar af BACCHUS gör,
 Og MAHOMED som Helgen dyrker.

Væk Tyrk, Papist, til billig Straf,
 I aldrig burde elskes af
 En kielenhiertet ADAMS Datter.
 Vi kiende ei fligt Tyrannie,
 Hos os er hver en Pige frie,
 Just derfor deres Valg vi skatter.

De række os utvungen Haand,
 De binde os med Elskovs Baand,
 Og disse blir en varig Kiæde;
 Som trygt omhegner fælleds Lyft
 I begges glædefyldte Bryst
 Oprigtigheds og Ömheds Sæde.

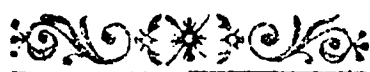
Al Tvang med Rette er forhadet;
 Blot Magt ei Billighed har fat,
 Det smukke Kiön i Trældoms Lænker.
 Befalet Kierlighed er Fias;
 Nei det er just den rette Spas,
 Naar Hiertet selv sig villig skienker.

Den, Landsmand, stedse nyde du;
Men kom for alleting ihu
CUPIDO har to skielske Vinger;
Hvis man ham ei sin Frihed lår,
Vips, pludselig han Flugten tår;
Ham ingen Magt at blive tvinger.

Hvorvel man for ham sætter Pind,
Han smutter baade ud og ind,
Og mindste Sprække veed at føre
Til Nytte; kort, man læser ei
Saa fast, han finder jo sin Vei.
Som Læser, du ret strax skal høre.

Et ungt uskyldigt Pigebarn,
Som langt fra Verdens Skam og Skarn
En Vaaning havde sig udkaaret;
For der til Trods for Kiød og Blod,
At staae hiin syndig Lyft imod,
Der har saa mangen Glut bedaaret.

Kort sagt, en Nonne, der, (som skeer
I Velskland med saamange fleer;) **I**
Fra spæde Alder maatte prøve,
Den smertelige Kloster-Tvang;
For i Afholdenhedens Trang,
Til Himlens Ære sig at öve.

Sin Andagt endeligen drev
Saavidt, at hun betragtet blev,
Som ret et Helligheds Exempel;
Thi stedse hun i Bönnen var,
Og hendes hele Vandel bar
Den pure Fromheds fande Stempel.

Ja om engang hun fristet blev,
Og ringe Finger Synd bedrev,
Sligt gamle ADAM lidt indrömte;
Thi til sin Pater strax at gaae,
Og Aflad ordentlig at faae,
Hun aldrig nogen Tid forfömte.

Selv hendes Lærdom gik saavidt,
Hun kunde, naar hun puffed' lidt,
De elleve Tusind Möer nævne;
Der i saa stor en Vaande kom
Og maatte Liv og Jomfruedom
Iblandt forvorpne Hunner lævne,

Nu er det hver og een bekiendt,
Hvad fordum arme JOB er hendt,
Hvordan den Stakkel maatte prøve
Den fule Satans Argelift,
Der söger uden Roe og Rift,
Hver Christens Krop og Siel at röve.

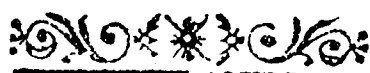

Ei anderledes gik det her;
BEELSEBUB med Tænder skier.
Ved flig en Guds frygt at beskue.
Han saa var aldrig Nonner god,
Men her hans Hu færdeles stod,
Til samme dog engang at kue.

Alt prøvet var saa mangt et Fund,
Men hidindtil den sterke Grund,
Hvorpaa vor Nonnes Dyd var bygget;
I mindste Maade ikke gled,
Men blev, Tak skee Umuelighed
At falde, staaende urygget.

Til andre Kunster derpaa sig
Han vender, og heel snildelig,
(Thi hvad har Fanden ei at giøre!)
Den Sag i Hast indrettet faaer,
Saa han sit Öiemeed opnaaer,
Som man nu snart vil faae at höre.

Blandt andre Fruentimmer, som
I Klofret til vor Nonne kom
Befandt især sig en Veninde;
Der ingen Ting saa nöie tog,
Men kunde i Naturens Bog
Al Glædes rette Udspring finde.

Som hun nu lidt for verdslig var,
 Hun ikke mindste Skrupel har
 Engang til Gittret med at bringe
 En ung Adonis, smuk som hiin,
 Hvis Liv for fordums flemme Sviin,
 Saa ynkeligen maatte springe.

Hvo hende ellers fligt indskiöd,
 Det bare er et Smörrebröd
 Af hvad som for er sagt at giette;
 Og kuns desværre alt for sandt,
 Han Kiönnet kiendte og udfandt
 Af alle Midler just det rette.

Hvad skeer! med helgensvangre Sind
 Den kiere Søster MARTHE ind
 I Talestuen freidig træder.
 I Öiet Roeligheden hviil,
 Og med Uskyldighedens Smiil,
 Forkynder Hiertets rene Glæder.

Vandhelligt Syn! og Slöret faldt;
 Hvad var det dog ei grumme galt,
 Man hende havde ei advaret;
 Hun da faa ganske ubereed,
 Var vist nok ikke kommen ned,
 Og havde sig en Rödme sparet.

Nu var hun der; heel fömmelig,
Man neier, bukker, fætter sig,
Paa Bane et og andet fører;
Om Kloster-Levnedet især,
Men dog saa uformærkt enhver
Sin egen Character berører.

Den unge Enke Livets Lyft,
Med funklend' Öie, fyrigt Bryft
I Selv-Erfarings Udtryk maler;
Il Conte falde lår et Ord,
Han meest paa Helgeninder troer;
Om Himlen kuns vor Nonne taler.

En Time løb, og mangt et Blik,
Fra Siden til Her CONTE gik,
Der aldrig kom umödt tilbage.
Saa stakkels EVA fordum paa
Bedragelige Æble faae,
Om hun det dog ei torde smage.

Man gaaer; men hvad det værste var,
Lidt jordiskt Söster MARTHA tår
Fra Gittret med sig til sin Celle.
Saa fandt det er, beret du mig
Med hvem du lever; og jeg dig
Skal sikkert hvad du er fortælle.

Som Dyret, der i Siden bær
 Den Piil, hvoraf det faaret er,
 Sin Qval bestandig med sig flæber;
 Saa Tanken om FARNESE gaaer,
 End med naar hun ved Altret staaer,
 Hvorvel hun den at dæmpe stræber.

Naar eenlig allerbest hun sad
 Og Rosenkrandsen giennembad,
 Strax er den flemme Gæst tilrede.
 Et Vink kuns om den lille Ven,
 Snart falder man i Staver hen,
 Og glemmer uformærkt at bede.

Alt løbet var saa lang en Tid,
 Udstanden var saa mangel Strid,
 Snart kan man næsten ikke mere.
 Et Anfald! ja det gaaer saa hen,
 Men ideligen her igien
 Indbildningskraften kom med flere.

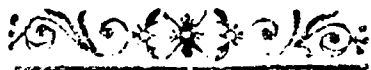
Selv talt paa Dydens kydske Bag,
 Den vist nok er en herlig Sag
 Men altid dog at dydig være;
 Som TANTALUS i Vand at staae,
 Men ikke mindste Draabe faae
 Er ogsaa tungt nok paa min Ære.

Lidt fært er og Naturens Bud,
 Driv den end selv med Knibler ud,
 Som lærde Rommers Tale lyder;
 Den lifter sig faalænge til,
 At den paa nye har vundet Spil
 Og gamle Herredömme nyder.

Saa en Joli·ei længe rör
 Det Sukker den paa Næsen klör,
 Hvorved i Vand dens Tænder löber,
 Tilfids ei Staklen meer formaaer,
 Naturen over Tugten gaaer
 Og medfödt Slikkevane röber.

Kom væne Glutter, siig os I,
 Som har Forstand og Kundskab, thi
 De andre smukt kan blive hiemme;
 Hvor let den arme Dyd lidt Brek
 Ved et og andet lonligt Knek
 Kan faae og komme flemt i Klemme.

Fra tugtigt Öre Spotter gak,
 Langt bort med flig vanhellig Snak,
 Saa raaber hist den pæne Prude.
 Hun veed Exempler uden Tal;
 Men et er nok; thi stedse skal
 Höit hiin SUSANNEs Lovsang lyde.

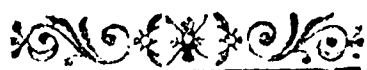

Vist nok, Bevist fyndigt er,
Og al Respect jeg derfor bær,
Dog menneskeligviis man flutter;
Det var endnu af større Kraft,
Ifald hun for sig havde haft
To unge flinke friske Gutter.

Dog langt fra man indbilde sig,
At under Stoe! jeg svingelig
Med eget Kiön det mindste stikker.
Ak nei! hiin Kirkens Martyr-Mand
Jo først udi Kapone-Stand
Sig fandt mod Kiödets Lyfter stikker.

Men til Materien igien,
Jeg er ei mange Omfvöbs Ven,
Skiönt dette var iblandt de lange;
Nok for at giöre Sagen kort;
Og ikke spille Tiden bort,
Det gik, som gaaer saamange Gange.

Den Fæstning, som sin Fiende har,
Blot uden Muren ofte var,
Trods Magt og List omsonst berendet;
Men ulmer selv i eget Skiöd
Uenigheds og Tvedragts Glöd.
Da snart er hele Legen endet.

Optændt af Ungdoms Ild og Aand,
FÆRNESE alle Hindrings Baand
Imidlertid med Lempe bryder;
Og efter mangen kiedsom Dag
Udi sin Piges Favnetag
Paa Jorden Himlens Forsmag nyder.

Saa hvile hver, som Ikiönner paa,
Hvad Held i det for Verden laae,
Alfader fandt for godt at sige:
Al Skabningen var Ikiön, men fik
Ved sidste Bud först fulde Skik,
Bliv, heed det; og der blev en Pige.

Imidlertid löb Tiden hen,
Og Natten de Forelsktes Ven,
Gav Tröst mod alt for lange Dage;
Men som i gamle Ordsprog staaer:
Til Vands saalænge Krukken gaaer
Den kommer hankelös tilbage.

En Morgen heel ulykkelig,
Det just saa skulle treffe sig,
En sovnlös Söster noget hörde,
Som lifted' sig ad Gangen op;
Strax Pokker hendes törre Krop,
Paa Been og hen til Dören förte.

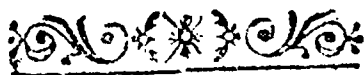

Hvad! Mandfolk inden Klosters Muur!
Ved Natte - Tid i Nonne - Buur!
Hu Under! Tusind Torden - Kiler
Ei vrede Himmel slynger ud,
Og knusende, dødsvangre Bud
Ned paa den Frekkes Ild iler.

For langt til Morgen Meilen var;
Mon man vel være kan for snar,
At sig en Skiendsel aabenbare?
Der hvile Straffedomme paa,
I Öieblikket altsaa maae,
De andre ogsaa den erfare.

Der blev en Snak, man tænke kan;
Alt hvad at siges var istand,
I ingen Maade blev forgiettet.
Höit, alle Baalet raabte paa,
Men hemmelig hyer önskte faa,
At see sin Synde - Byrde lettet.

Til sidst man den Beslutning tog,
I Stilhed i en lönlig Krog,
Naar Natten kom sig at begive;
For der at kunde holde Vagt,
Og ret paa alting give Agt,
Men tavse midlertid forblive.

Det kommer lidt fordægtigt ud,
En heel Snees Nonner Tavsheds Bud
Tolv lange Timer kunde holde;
Men det tillige dog man veed,
At mangel Gang Hevngierrighed
Forunderlige Ting kan volde.

Som sagt, saa giort; slet ingen Sviig
Formodende, FARNESE sig
Med Midnat listelig indfinder;
Og triner med fornöiet Sind,
I Cellen til sin Pige ind,
Foruden allermindste Hinder.

Der har vi dem, strax raaber hver,
Og ingen seen paa Bene er,
Til Abedissen hen at löbe;
For hende, som sin Övrighed,
At melde an hvad nys var skedt,
Og de straffskyldige at röbe.

Men ret fortrædelig det traf,
(Thi Kiöd og Blod er alle af,
Og udi mange Stykker falde);
At selv hun hos en Pater sov,
Som til et saadant vist Behov,
Hun da just havde ladet kalde.

Hvad

Hvad var at giöre? — Med et Spring
 Hun faer af Sengen og omkring
 I Mörke efter Klæder leder;
 Men ved hvert Ryk de andre går,
 I Dören, meer forvirret blir,
 Og reent tilfids af Angest sveder.

Til al Fortred hun har forglemt,
 Hvad Sted hun sit Garnet har giemt,
 Som hun nødvendig dog maae bære.
 Men endeligen faaer hun fat
 Paa noget, liigt, og troer at
 Det samme sikkert maae være.

Nu er det klart; hun gaaer afsted
 Foran; strax traver Sværmen med
 Forpikked paa fligt Syn at nyde.
 Og langs ad hele Gangen går,
 Hun höit ved hvert et Skridt; hun tår,
 Sin grumme Torden-Stemme lyde.

Imidlertid i Sövnens Skiöd,
 FARNESE med sin Pige nød,
 En Hvile, nödig for dem begge.
 Ei vidende til hvad for Skræk,
 Ublide Lykkes fiendske Træk
 Dem skulde pludseligen vække.

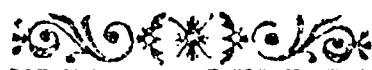

Saa iver lovældt Debitor,
Og tænker mindst at udenfor,
Et Par Gripominusser vente:
Derefter forst at have sagt
En kion god Morgen, under Vagt
Ham af til Slutteriet hente.

Strax Dören aabnet er paa klem,
En Ström af bittre Skioldsord frem,
I Kamret til de Arme vælder;
Og stakkels bange MARTHA Glut,
At have Ære, Liv forbrudt,
I haarde Truflers Tone melder.

Hun flux maae fort; Capitulet,
Tilkiende hende skal den Ret,
Som hendes Gierninger medføre;
Og siden alletider kan
Bestemmes nöiere, hvad man
Med Æreskienderen skal giöre.

FARNESE feer sin Pige gaae,
Og tænker heel bekymret paa,
Hvorledes Sagen af vil spende,
Men dog beslutter fuldt og fast,
Skeer hende mindste Overlast,
Skal Spillet faae en heslig Ende.

Med Taare midlertid paa Kind,
 Nedslagne Öine, ængstet Sind,
 Maae Synderinden staae og høre,
 Al den Forhaanelse og Spot,
 Som hende Stakkel fandt for godt,
 Skinhelligheden at paaføre.

Omsider af en Hendelse
 Hun staaer i Veiret Öinene,
 Og seer et ganske selsomt noget
 Paa Abedisens Hoved, som
 Strax hende paa de Tanker kom,
 At Sagen var nok ei saa broget.

Min Synd jeg, siger hun, tilstaaer,
 Og snart af Sorg i Graven gaaer,
 Saameget den mit Hierte nager;
 Men vær saa god og bind først ret
 Min kiere Moder sit Garnet,
 Og sig saa fiden hvad behager.

— Dumdriftige! hvad siger du?
 Er det vel Tid at skiemte nu?
 Men du din Frekhed skal betale.
 — Jeg siger nu Madam som før;
 Det sidder ikke som sig bör,
 Hvad har De ellers at befale?

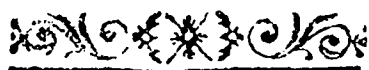

Strax fæste alle Öine sig
Paa Abediffen stadelig
Og gietter nu hvad vaer man bliver.
Hvad? Uden Munkens Buxer, der
Ret lystig dingle hist og her,
Som Fart hun dem i Iver giver.

I Skræk og Skyndingen hun dem,
Uheldig havde faaet frem,
Og sig Urigtighed ei sandset;
Og i den Fart de siden gik,
De andre Tingens rette Skik
Ei heller mere havde anset.

Det var en heffig Streg, men dog
Hun snart igien sig fatter, og
Mon ganske andre Strænge röre;
For udi störste Kierlighed
Med al den Fynd og Kraft hun ved
De andre til Gemyt at före:

At næsten det umueligt er,
Mod Kiødets stærke Fristeiser
Og Arvesyndens Lyst at stride;
Thi gierne alletider maae
Den arme Dyd i Stikken staae
Og udi sure Æble bide.

Saa hvo derfor, som har Forstand,
 Deel efter Evne mens man kan
 I denne Verdens Gode tage;
 Ei Livet giöre mere suurt,
 Men see ved kraftig Hie'pe - Urt
 At lindre Eenlighedens Plage.

Og du mit Barn, som ung i Aar,
 Dog langt i Viisdom overgaaer
 De Ældste; vend i Fred tilbage
 Til ham dig savner glad igien;
 Jeg selv gaaer til min Pater hen,
 Seent Tiden begge fra os tage!

I andre handle som I vil,
 Men for Misundelse sit Spil
 Blandt os, som Søstre ei skal have;
 Saa søge hver, som hun kan best,
 Eudnu for Livets sidste Rest
 Sig samme Glæde at tillave.

Jeg ikke andet kan end troe
 Saa kraftig en Formaning jo
 Har snart sin Virkning ladet kiende;
 Men, som med reene Ord jeg seer
 Ei derom hos min Author meer,
 Saa er Historien til Ende.

Nu Læser, hvo du ogsaa er,
Af denne min Fortæling lær
At bære over med din Næste.
Fei, Kiere, først for egen Dør,
För andre du Spectakler gör,
Dig ellers Retten selv kan gieffe.

Om og du seer en liden Skiev
I Broders Öie, ikke kræv,
Han derfor strax det ud skal rive.
Du Bielken i dit eget har,
Men den, min Ven, du ikke vaer
For Egenkierlighed kan blive

Vist nok, man kierligt slutte maae.
Matronen grumme nödig faae
Sig denne Gang af Leiet dreven.
Han meget heller havde ladt
Den lille MARTHA med sin Skat,
Og selv var hos sin Tröster bleven.

Men ellers er det listigt nok,
Man hörer dagligdags en Flok
Af Abbeder og Abbedinder;
Der hugge skrække igen ned
Paa alt hvad ligner Kierlighed,
Ja Navnet selv vanhelligt finder.

Ei mindste contrebände Lyft
 Tör ulme i staalhærdet Bryft,
 Saa englerene de sig stille;
 Endskiönt til rette Tid og Sted
 En liden Mariage med,
 De overmaade gierne spille.

Men det er denne Verdens Viis;
 Forstillelse bær bedste Priis
 Iblant os gode Adamiter.
 Vi faaet har saa galt et Sving,
 At ganske underlige Ting
 Vor Daarskab fommetid ophitter.

Hit Læser blot, jeg raader dig,
 Den Kunst at leve lykkelig,
 Foruden selvgiort Sindets Plage.
 Pas kiönt i Roe din egen Iid,
 Brug viselig den gyldne Tid;
 Og nyd din Ungdoms blide Dage.

Sandt, tidt Fornöiellen er smal;
 De komme ei i Skokketal,
 De glædelige Livets Timer.
 Snup Leiligheden da, vær snar,
 Du ellers ligger som en Nar,
 Naar Frue Klokke for dig kimer,

Hvor-

Hvordan Pigerne blive vittige.

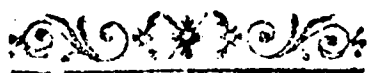
Jeg veed en Leeg, og den er ikke flem;
 En Leeg, hvis Lyft sig dagligdags fornyer,
 Som man at lære, næsten lige nem
 Paa Landet er, og i de store Byer.
 Den leges kan, naar være skal,
 Ved Midnat eller Hanegal,
 Og Skiönhed, Grimhed ligegodt gefalder;
 Giet nu engang, hvorledes man den kalder.
 Vel leger Ægteemanden tidt den med,
 Dog det er Fias, det Elskerens bör være;
 Uenighed har aldrig derved Sted,
 Og Voldgiftsmænd tilovers ganske ere.
 Den munterst gaaer, naar Par og Par
 I Eenrum fulde Frihed har,
 Og fielden lang da Tiden derved falder;
 Giet nu engang, hvorledes man den kalder.
 Dog Navnet lidt til Sagen giör,
 Kun Legens Nytte maae man vide;
 Og at enhver den da vil lide,
 Jeg fast en heel Rigsdaler vædde tör.
 Den skaber Vid og giör Forstand,
 Er det ei alt hvad fordres kan?

Jeg paa min Ære nu jeg dette skriver,
At lege med i Lyfte næsten bliver.

Dog det til siden være maae;
Nu for min Sats, som hör sig at bevise,
Ei større Gaas var til end Jomfrue Lise.
För hun i denne Skole gik. At fnise,
Filere, kniple, fye, for Speilet staae,
Det var det eneste hun kunde;
Men tænke, flutte! nei det ingenlunde
Var Lises Sag; fligt faldt hun aldrig paa;
Kort sagt, det var en pæn udpyntet Dukke.
Thi hörtes tidt Mama paa hende pukke,
Gaae store Pige, dog og faae Forstand,
Hvorledes troer du ellers at du kan
I Brudfengen komme med en Mand,
Saa glemte ei Mama at daglig fige.
Hvor skal hun hen den arme Life-Pige?
Giv kuns en Smule Tid, det kommer vel.
Hvad man ei veed, man jo endnu kan lære;
Lad hende bare först saa hældig være,
At lidt Veiledning faae, den lille Siel;
Saa skal Mama snart see sin kiere Datter
Saa klog — at hun kan bare sig for Latter.

Nedslagen, modlös Lise gaaer,
 Sig hos sin Naboe forespørger,
 Om mueligt han sig ikke paa forstaaer,
 Hvor den Forstand tilkiöbs man faaer,
 Hvis Mangel hun saa ofte over förger.
 Det arme Barn! han svarer da jo men,
 Og Spørgerinden meget kierlig viser
 Til Pater BENFORNITO hen;
 En Vittigheds eedforen ægte Ven,
 Hvis Klygt den hele vide Verden prifer.
 Med lettet Hierte siger Staklen Tak
 Til denne grumme Skiellemsmesters Snak,
 Og iler sig til Klofret at forfoie;
 Dog stod det hende lidt for Öie,
 At for en saadan Bagatel bemöie
 Hans Velærværdighed; det var
 Maaskee ei kiönt; især da hun ei har
 Den Ære hans Person at kiende.
 Til Lykke det sig maae faaledes hende,
 At Manden selv, til hvem hun sig skal vende,
 I Porten hende möder; saa hun tor
 Ei længe ved at löbe om og lede.
 Undselig da hun sin Forklaring gör
 Om hvad det er hun ydmygt har at bede:
 Hun nemlig maae en Tofse stedse hedde,
 Og daglig dömmes fra Forstand;

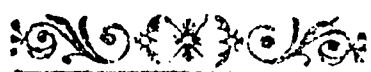

Men nu hun veed hans Reverence kan,
 Som rigelig forsynet, uden Skade
 Et lille Gran nok hende overlade.
 Vel sandt, min Pung ei store Ting formaaer;
 Men heller ikke meget jeg attraaer,
 Og beer De til Betalning ei forsmaaer
 En lille Ring, alt hvad jeg har at give,
 Og evig skal jeg dem derfor erkiendtlig blive.

Nu Pateren, som sig paa saadan Trant
 Fortreffelig forstod, og sandt
 En saa forönsket Leilighed at vise
 Sin Tiennest-Iver, klapper Lise
 Med venlig Haand paa trinde Rosenkind;
 Og skionksom Tak til Himlen sender,
 Hvis skulte Viak gav uerfarne Sind,
 Den trösterige Tanke ind,
 At just til ham hun heldig sig henvender.
 Mit kiere Barn, saa öd hans Svar,
 Mama hun dömmes overmaade rigtig,
 At Vittighed er saare vigtig
 For unge Piger; saa at om jeg pligtig
 End ei paa Embeds Vegne var,
 Hver Christens Nöd og tunge Trang at lindre;
 Mon jeg dog kunde giöre mindre
 For en saa deilig Glut? nei jeg antâr

Med Glæde mig, i alle Ting min Næste;
 Især mit fode Barn, paa hendes Bedlte
 Af alle Kræfter jeg arbeide skal.
 Og omendkiönt i andet Fald
 Tit mangelmaa en Smule Vid betale,
 Hun over min omsonst har ganske at befale.
 Følg mig; os ikke nogen seer;
 De andre juft i Kirken er og beer,
 Og Portneren og jeg hinanden kiende;
 Vi Værket i min Celle best fuldende.

Nu er de der, hvad følger saa vel paa?
 Det maae hans Reverence nok forstaae,
 Som Glutten kiönt paa Canapeen legger,
 Og går i Aandens Fyrighed et Kys.
 Men, visker halv undselig Lise, tys!
 Her Pater, mon for høit det ikke smekker?
 Er det vel ellers saa man faaer Forstand?
 — Ja vist, mit Barn, det er i alle Land
 Saa Skik og Brug; men vi vil ikke nøle.
 — Hvordan Her Pater? ogsaa fole!
 — Juft netop saa; det gaaer ei ellers an;
 Lad mig kuns raade. Kort og godt at sige,
 Taalmodig er ved alt den arme Pige;
 Og som med Lyft han driver fort sin lid,
 Saa spores snart og Virkning af hans Flid,

Da Vittigheden uden megen Hinder,
Skiön Indgang hos den glade Lise finder.

Ha! raabte hun med hvad for Ret
Maae en saa herlig Klygtighed ei rofes;
Her. Pateren endnu en anden Dosis
Ved Haanden har, og ei engang med det
Var Sagen klar, den gode BENFORNITO
Snart bringer hende nok en Dito,
Men saa en lille Pause kom.

— Nu, hvordan synes du min Glut om Legen

— Oh herligt ret; jeg finder grumme megen
Fornöielse deri: men om

Den Vittighed med Tiden maatte svinde
Saadan, at væk tilsidst den ganske gik;

Hvad saa Her Pater? — Nu mit Barn, saa fik
Man andre Midler söge at udfinde.

Nei, raabte Lise, det ei er

Fornödent; jeg nok hellst for denne Sinde
Vil holde mig til dette her,

— Som De behager, jeg skal stedse skynde

Mig med forlangte Hielp; men ellers man

Om galt skal være, gierne kan

Jo reent igien fra første Færd begynde.

Det galt at være, Lise ret maae ynde;

Den lærde Pater altfaa maae

I Klygtighed endnu en Lexe give.
Men derved det for denne Gang skal blive,
Thi nu maae Pigebarnet gaae;
Som gör sin Knix, en venlig Affked tager,
Betakker sig for Möien, men beklager
At forud ei hun havde tænkt derpaa;
Saa kunde de maalkæe havt bedre Stunder.
Nu gaaer hun da paa Veien fort og grunder,
Hvor hun skal sige at hun var.
Hvad! Lise alt saamegen Klogskab har,
At hun en Udflugt kan optænke!
Men er den Leeg dog ikke grumme rar,
Der Vittighed i saadan Hast kan skienke?
O Piger! leger med saasnart I kan,
Man aldrig jo for tilig faaer Forstand.

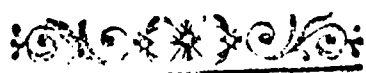
Alting gik godt. Imidlertid det skeer
En Dag, at een af Lise's Veninder,
I dyb Betænkning Glutten finder.
Paa Timen det i Tanken hende rinder,
Som heller ei en Giesling meer,
At noget af det andet var derunder;
Saa sterkt omsonst en Pige aldrig grunder.

Hun Staklen da saalænge vender,
Til denne alt omsider reent bekiender;

Og da først faldet var et Ord,
 Saa glemte hun ei fuld Besked at give
 Om hele Legen, samt at vel beskrive
 Hvor rar den var, den Vittighed, hvor stor,
 Man maatte reent henrykt derover blive.
 Især da Pater BENFORNITO har
 Den ret fortreffelige Vane;
 At Lexerne saalænge han gientår,
 Til Meeningen er noksom reen og klar;
 Men siig mig nu engang, min bedste Ane,
 Hvo gav vei dig din Vittighed?
 Thi jeg alt længe siden veed,
 I hvad for Grad du den besidder.
 — Saamen, Masoeur, den Mand ERASTE hedder;
 Han gav mig den en Morgenstund,
 Og kraftigen derved bevilste
 Det Ordsprogs Fynd, som Fædrene alt prisste:
 At Morgenstund har Guld i Mund.
 Aa hvilken Snak! du spøger, raabte LISE,
 Min Broder! jo, den Karl skal giøre Vise,
 Som ejer selv ei allermindste Gran
 Af hvad man kalder Vid og fund Forstand;
 Nei, det jeg bedre veed gaaer ikke an.
 Det er dog som jeg siger, svarer ANE,
 Men du endnu ei Klygtighedens Bane
 Har nok betrædt. Snart skal om dette Spil

Du

Du! ret fuldstændig oplyst blive.
Spörg kuns Mama, hun med mig sande vil,
At ingen! bedre er end Toffer til,
Os Pigebörn Forstand og Vid at give.

Tænk Venner, hvilken herlig Sag,
Om ogsaa vi siig Kundskabs Kilde kiendte!
Hvo var saa dork, han ikke hurtig rendte
At tage sig deraf et vældigt Drag?
Da saae man ei saamange lange Dreng,
Hvis dumme Pander skrækkeligen trænge
Til hvad man kalder Vittighed og Klygt;
Og ganske bar at være det er flygt.
Men disse Ting er ikke hver Mands Gave;
Vel siges der, at somme Folk kan have
Formeget; men mod een af denne Sort,
Der kommer vel to hundrede til kort.
Saameget veed jeg, ja saa paa min Ære,
Itald en vakker findrig Lise fik,
Det Indfald, mig lidt Vittighed at lære,
Om ikke jeg med Lyft i Skole gik.
Det hesligt var, om Author tvivle torde,
Hver Landsmand ei det samme ogsaa gjorde;
Hvo kiender ei den ædle Videlyft,
Der stedse flammer höit i Nordens Sønners Bryst?

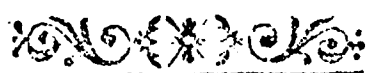
Bræn-

Brændehuggeren.

I fine Folk, I Lykkens Kieledægger,
 Som matte Lemmer halv vansmægtig strækker.
 Paa Mageligheds b'öde Canape;
 Og sommetider værdiger at böie
 Til Armod's Sön et haanligt Medynks Öie,
 For med Foragt hans Stræben at ansee.
 Hvor lykkelige var I, ei at kiöbe
 Med Hælvten af jer rige Overflod,
 Den Id, den Kraft, det röde friske Blod,
 Som Virksomhed lær i hans Aarer löbe,
 Naar D rskheds gustne Kinder derimod
 Tilstrækkelig jer braadne Helfen röbe;
 Men det er Billighedens Lov,
 At Sundhed skal Arbeidsomhed ledsage,
 Naar dösig Vellyst Medicin maae tage,
 Og blive Gikt og Podagra til Rov.
 Du derfor som ved Flid maae Ophold vinde,
 Misund den Rige ei sin gyldne Skat;
 En bedre du kan ved dit Arbeid vinde,
 At være karlk. naar han er svag og mat.
 Og du, Herr SYBARIT, som stolt betragter
 Fornöiet Ringheds fredelige Vraae;

Viid,

Viid, tidt den Hytte, du saa dybt foragter,
Indflutter hvad dit Pallads favne maae.
Dog dette ligner grummelig Morale,
Hvorom jeg knap paa dette Sted tør tale:
Og altsaa nok for denne Gang
Men derfor endes ikke just min Sang;
Hvis Venner, i Begyndelsen kan lide,
Saa Læser fort, i da skal Resten faae at vide.

Og altsaa der en Brændehugger var,
Der, som saamange andre flere,
Taalmodig Dagens tunge Byrde bar,
For ringe Velfaard at formere;
Og stræbsom, usfortrøden slæbte, sleed,
At vinde Brødet i sit Ansigts sure Sved.

En Dag, som han ved vandte Arbeid stod,
Og klövede med ivrigt Mod,
Et ret fortreddent, knortet Stykke Brænde;
Tilfældigviis det just sig maatte hælde,
Hans unge Kone kom forbi;
Der efter Nik og Tak, og saadant mere,
Hvorom vi os vil ganske ikke kiere;
Omsider spurgte Manden hvi,
Hver Gang han hugged Öxen i,
Han sagde hem! om det var saa hans Vane?

Nei, svared han, min kiere ANE,
 Ved dette hem, man nye Kræfter faaer
 Saa Hugget desto længer ind i naaer,
 See det er Tingen. — ANE herpaa gaaer;
 Men paa sin Vei hun Sagen eftertænger
 Lidt nøiere; og ſkiönt hun ei forſtaaer,
 Hvordan en Lyd, et Ord, nye Styrke ſkienker,
 Hun finder det dog artig nok, men ſkrænker
 Til anden Tid en bedre Kundſkab ind.

Imidlertid kom med fornöiet Sind
 I Skumringen til ringe Hiem tilbage,
 Den trætte HANS; (thi ſaa hed ANES Mand).
 Fortiente Daler let ham lade kan
 Forglemme Dagens Slæb og Plage;
 Og jevne Maal beredt ved ANES Hand,
 Ei andet kan end hungrig Mave ſmage.

Er Faddet tomt, ſnart Leiet giemmer
 De mödige, de tunge ſtive Lemmer.
 Og der, med lyſtent Öie ſeer
 HANS efter Moer, og halvt befaler, beer,
 At hun ei maae forlænge töve.
 Naar vare nu vel unge Koner döve
 Ved ſlig Anmodning? Altsaa for at öve
 Sin Skyldighed, hun ſysler ikke meer:

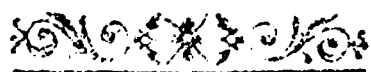
Skiört,

Skiört, Tröie, Strömper kastes hen i fleng,
Og nu sprang ANE gladelig i Seng.

Hvad gör saa HANS? Hvad andet vel end fove;
Maafkee et Kys, men videre at vove,
Naar man tolv lange Timer saa har slidt;
Det var jo blot formastelig at love,
Hvad man ei holde kan. Men ikkuns lidt,
Til Brændehugger Kræfter kiender
Enhver, som ei at slutte bedre veed.
Saa dorst ei HANS den ædle Tid anvender,
Men ANE Troen går i Hænder,
Om redebonne Færdighed.

Til Lykke du Naturens Søn,
Som troeligen bestemte Kald opfylder;
Dig Himlen Helsen, Sundhed skylder
Arbeidsomheds og Dueligheds Lön,
Og da du den saa villig hylder,
Den nægter vist ei Nöisomhed sin Bön.

Imidlertid er Sagen ganske klar;
Hver sit til Værket hiulpen har;
Men ak! vi alle ADAMS Born jo ere,
Der nye Lyster, Önsker stedse nære,
Og disse i den Fryd, der först ublandet var,

Ei se'den os en Krænkelse beskiere.
 Kort sagt, i sin Vankundighed,
 Den arme HANS sin kiere Ægtefælle
 Bevise vil, at han til to kan tælle.
 Men her Naturen sig en Smule vred;
 Saa ANE, som af fligt blev a'drig kied,
 Naar Notabene ret der skeer Besked;
 Sig ikke bare kan at lade falde
 Et lille Ord, for ham derved at kalde
 I Minde det forunderlige Hem,
 Der indeholder flig en Fynd og Klem,
 Og hvis Anvendelse hun troer ei her var flem.

HANS mærkte Finten; men hvad var at giöre?
 Det smerter meer, i friske Saar at röre;
 Han altsaa sig taalmodig deri fandt,
 Og svared kuns: ja vist nok er det sandt,
 At Hem sin store Nytte haver.
 Men det er blot, hvor noget splittes skal,
 Og altsaa er ei her det rette Fald;
 Thi selv du veed, hvor grumme store Gaver,
 Naturen nedlagt har hos dig i dette Fag.
 Til Takke Moer da for denne Sinde tag.

I Mænd, som Himlen skienkte raske Fruer,
 Opfylder da tilgavns paalagte Pligt.

Bevi-

Bevise I for Pröven ikke gruer,
At ei derved behöves Hem og fligt.
I husker nok godt Folk, hvad I har lovet,
Om Byrderne i kierlig Ægtestand;
Vel mueligt, at I har formeget vovet,
Ja! men et Ord et Ord, en Mand en Mand.
End findes alt for uforfvarlig Bröde,
Og drive I jer Gierning alt for flet;
Da maae I for Capitlet ydmygst möde
Og bede smukt om Naade ei om Ret.
Thi kiere, prøver nöie eders Kræfter,
For hen I gaae og vove saadant Skridt;
At ei til evig Skam de siden efter
Befindes skal at gielde saare lidt.
Og I fornemme Fruer og Madammer,
Ifald et saadant lille Kors jer rammer,
Saa bærer det med Taalighed,
Og viser christelig I Feil tilgive veed.
Men har man alt for skammelig jer giekket.
Da knap jeg nogen Forbön vove tör.
Naar Pakten blir saa aabenbare brækket,
Naturligviis Spilop I gode Koner gör.

Det gyfelige Syn.

Der er et Land, saa har jeg hørt for sandt,
 Jeg veed min Mand, han farer ei med Tant;
 Et herligt Land, hvor paa min Ære,
 Jeg al min hele Levetid gad være;
 Og vidste jeg kuns rigtig paa hvad Kandt
 Det laae, som jeg saa sandt med Glæde
 Min Reise skulle strax didhen antræde.
 Man fører der et Herre - Liv;
 Just saadant et, der allerbest mig hover,
 Hvor uden Næringsforger, Harne, Kiv,
 Nye Lyst, Fornöielse, nye Tidsfordriv,
 Hver Morgens glade Komme lover.
 Kort, hvor man lige til man salig döer
 Ei andet gör end æder, drikker, sover;
 Og sover sødt som ret sig hör og bör,
 Det er at sige, ikke ene;
 Men ret hos nogle væne Creatur,
 Af en saa mild, saa föielig Natur,
 At næsten man er fristet til at mene,
 Der være maae det gamle Paradiis;
 For hvis uhældige Forliis,
 Frue Eva burde havt en lille Smule Riis.

Just lige over for i samme Söe,
Fra Dybet hæver sig endnu en anden Öe;
Men hvor forskiellig fra den første!
Hist Nectar - Saft hver Druens muntre Ven,
I Rosenkrandses Bæger rækkes
Her Ungdoms Mod ved sorte Sorger knækkes,
Og Livets Vaar unyttet svinder hen.
Ja hvad af alle Onder, er det største,
Man midt i Ærgrelsen maae ubarmhiertig törste.

Tænk Venner, törste! dog det er ei dermed nok;
Fortredeligheds hele sure Flok,
Kold Klogskab, mørk pedantisk Mine,
Kiedsommeligheds Gift og giktisk Pine,
Af grove Rykkere en ganske Skok;
Alt saadant er i Overflod at finde
Paa denne smukke Öe: men derfor blev
Den ogsaa Satans Deel, som deraf skrev
Sig Overherre, og med Magt fordrev
Enhver som voved an med ham at binde;
Det var hans Eiendom. I hver en Vraae,
Man vakkre, vævre Dievle - Unger faae;
Og allesammen baade store, smaa,
Bar Hönsfödder, Horn og Klöer og Haler;
Thi saadan stedse man de godt Folk jo afmaler.

Det hændte sig en Foraarsdag,
 Just som en Bonde gik i bedste Mag,
 Og plöiede sin mavre Ager;
 At saadan en fornemme horned Ven,
 Kom ridende grosmægtig til ham hen,
 Heel ydmyg strax til Huen Bonden tager.
 Det Herren jo paa Hovedgaarden var,
 En ubehövlet, ung, velbyrdig Nar;
 Som mange Herremænd desværre,
 Endnu i vore Tider ere.
 For Resten var Personen ganske god,
 Begavet med fornödent Junker Mod;
 Og netop den Forstand, de ædle Kunster kræve,
 At sue Bønder ud og skyde Ræve.

Hör du Graalor, saa talde Junker For:
 Du veed jeg er din Herre, og min Stamme
 Kan af en Rad velbaarne Ahner bramme;
 At jeg som Adelsmand er kuns fodt op
 Til lutter magelige Dage.
 Men at deslige Kieltringer som du,
 Beständig komme bör ihu,
 I skabes blot til Slid og Slæb og Plage.
 Men for en Ende paa den Ting at faae.
 Hvad er det Karl, hvortil du der vil plöie?
 Hvis stricte paa min Ret jeg ville staae,

Saa tog jeg hver en Snuus der grode paa;
Men seer du jeg er naadig og mig noie
Med Hælvten lår; nu hvad vil du vel faae?

Jeg tænker, naadig Herre, svared Bonden,
Som Mikkell hed, og rigtig Navnet bar;
At fiden tør og daarlig er kuns Grunden,
Den fluttelig til Blandkorn tienligst var.
Godt sagde Junkeren, det mig ei bryder;
Vel kiender jeg just ikke dette Slags,
Men ligemeget om hvad det betyder,
Kuns her, Graalor, allons, saa hurtig, strax.
Jeg Herre er, og uindskrænket byder,
Thi spo dig Skurk, og arbeid dygtig tæt;
Du fød til Trældom er, men jeg den Ret
Som Adelsmand og Junker nyder
At komme giennem Verden nemt og let;
At æde, drikke, sove, jage,
Og ellers ingen Ting for Resten foretage.
Men see nu her, hvordan vi det skal mage;
Vi tvende Lodder giøre vil;
Alt under Jorden mig skal høre til,
Hvad oven Grunden er, det dig jeg skienker.
Men kom mig ikke saa med nogle Ræanker,
For giör du ei din Gierning vel,
Saa svær jeg ved min Luciferske Siel,
Jeg rigtig som en Hund dig prygle lår ihjel.

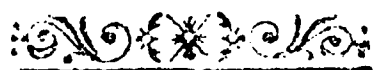
Vor Junker reed, Augusti Maaned kom;
Hvo der var rap, var røde Mikkell, som
I første Hast sit modne Korn lær skiere;
Og for des fikkrere at være,
Han følger det paa Marken som det staaer,
Og rede Penge strax derfor i Lommen faaer.
Med Roden midlertid til Staden farer
Den dumme Dievel; i den fulde Troe,
At føre lutter skionne Varer;
Og hvad han havde seet paa Marken groe,
Var ikkuns Halm og Straae og tørre Blade,
Hvormed Graalor sig maae taalmodig nøie lade.
Men tænk engang hvor flau vor Junker blev.
Da han af alles Munde fik at høre,
Hvad Snavs det var han havde med at kiøre;
Sluköret af fra Torv og Bye han drev,
Og lige hiem paa MIKKELS Nakke.
— Nu vel, god Karl, det var for denne Gang,
At jeg mig faadan lod besnakke;
Vi Junkere og Folk af vores Rang
Med flige Smaating ikke os afgiver.
Dog tænker du at Tingen derved bliver,
Saa tår du bandsat Feil; men hör, hvad faaer
Du nu Krabat igjen til næste Aar?

Til næste Aar, var røde MIKKELS Svar,
Der listelig i Skiegget smiled,

Det ville være godt om Jorden hviled;
 Men ellers jeg i Sinde deri har,
 At faae Kaalrabi eller gule Rödder,
 Og hvis kuns ikke noget Vanheld möder,
 Skal Herren faae i hele Töndetal.
 Om ellers ei velbaarne Junker heller
 Maae lide Roer. — Det mig intet ſkieller,
 Kaalrabi, Rödder, Roer, alting tæller,
 Din Lod i Jorden være ſkal
 Min oven; men lad ſee du dygtig træller,
 Ei mindſte Kneb; huſk paa hvad jeg kar ſagt;
 Du ellers Slyngel ſkal ſee Prüver paa min Magt.

Nu det var godt; den ſnue MIKKEL graver
 Sig ſkiönne Roer op til næſte Höſt.
 Med Bladene til Torvet Dievlen traver,
 Hvor alle med ham har ſin Hiertens Lyſt.
 En ſpör ham hvad hans Specerier koſter;
 En anden, hvor det ſtaaer med kiere Möſter;
 Den tredie ham vel forvare beer,
 De Penge, han for ſine Vare löſer;
 Kort, alle til de mindſte Selgetöſer
 Ham lige op i Tænderne beleer,

Nu MIKKEL, hvordan vil dog denne Leeg affpende?
 Jeg frygter for en ſaare ſkiden Ende,

Den Satans Lem saa grumme bister er;
Han med dit Skind vil ganske vist i Færd.
Pas paa, nu gielder det ret strax; see der
Han alt ved Døren staaer, hör hvor han brummer:
— Ha, ha! Person, saa finder jeg dig dog;
Nu lav dig til, vi snart skal trække Krog,
Jeg saadan kratte skal dit arme Skrog,
At du skal dvale hen i evig Slummer.
See disse her; jeg mener i dit Skind,
De dog som mindst vil gaae en Tomme ind.
Det Skade er jeg ikke nu kan prøve;
Men Mester Fix, du skal ei længe töve,
En Time kuns, saa bier jeg dig her.
Jeg just paa Halsen har en vis Madamme,
Der er mig saa en lille Smule sær;
Hun Snese Gange vil, og i det samme
Hun ikke vil; men i en Snup jeg skal
Faae Tingen afgjort; og Her Ægtefælle,
I Broderskabets Lemmers store Tal,
Sig ikke snarere skal kunne tælle,
För jeg og Monsieur MIKKEL tales ved.
Hvæs du imidlertid kuns dine Negle;
Nu vil jeg ikke længer med dig kegle,
Men siden bringer jeg dig fuld Belked;
Og da jeg ret med disse Klør skal hegle
Din röde Tot; farvel jeg maae afsted.

Og af han foer. Men MIKKEL staaer og gaber;
Af bare Skræk, han Mund og Næse taber;
De hvaffe Klör en saadan Taage Ikaber
I Stymperens Indbildning, at
Han synes alt den Onde har ham fat;
Og gir sig derfor til at vraale
Saa ynkeligt og höit hans Lunge kunde taale.

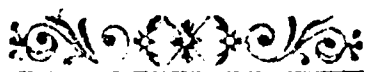
Nu sandt nok, MIKKEL var en stor Kujon;
Men mangel lys- og mørkeröd Person,
Der spanker vel saa strunk som en Kalkon,
Og som af tusind Millioner Dievle,
Sig kuns en Spas, en Mundfuld bare gör;
Ja selv de Blaa, som Satan bede tör
Med saadan Fynd, dem splitte, flette, trævle,
Og mange flige Ikiönne Ting;
Ifald den Sorte mödte i det samme,
De sikkerligen saare ville flamme,
Og snart sig om et Smuthul see omkring.

Just dette var den rædde MIKKELS Tanke;
Flux lär han Præst og Degn og Tuten sanke,
Forklarer dem sin yderlige Nöd;
Og lover hver især at der skal vanke
En herlig Most og beste föde Gröd,
Om de ham redde kan af denne Klemme.

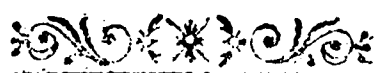
For Himlens Ære da at fremme,
 Befrie en syndig Siel fra bedske Död;
 Og Ulven, som i Kirkens Skiöd
 Sig havde sneget ind, fra Stien bort at gienne,
 Men allermeest for Gröden at fortiene,
 De Lærde tre en Skiön Beslutning tår.
 Og denne intet mindre var,
 End MIKKEL reent til Næsen ned at dykke
 I Præstens Saa, opfyldt med Vievand.
 Og for at sætte Pokker ud af Stand,
 Ham mindste Haar af Hovedet at rykke;
 Ifald han endnu havde saadan Nykke,
 Man dækker det omhyggeligen til,
 Med Ritualen og en Flöiels Huuspostil.

Nu var dog vel den gode MIKKEL sikker;
 Han jo faa dybt i Helligdommen stikker,
 At bare Næsen pippet frem.
 Den Dievel maatte være bandsat nem,
 Der ham ved den af Soufen skulle trække;
 Og for at endnu mere Knegten skrække,
 Samt Synderen indgive Mod og Tröst;
 De glemme ei med yndig Æsel Röst,
 At synge kraftige latinske Psalmer,
 Og pidske Satan bort med Troens grønne Palmer.

Det beste var ved denne hele Leg;
At MIKKEL havde faaet sig til Qvinde,
Et vakkert Folk, som man kuns faa skal finde,
Der ingen Tider bange var for Steg;
Men alt i hendes Pige - Dage
Langt mere vidste end sit Fader Vor,
Og i sin Kunst nu Graden kunde tage,
Saa vel hun den fra Grunden af forstaaer.
Nu denne kiere Kone, som hed THRINE,
Sig ikke bare kan at grine
Af alle disse Tilberedelser;
Og bander friskt en lille Död og Pine,
At Mutters ene hun istand til er,
Her URIAN til Hekkenfeldt at skikke.
Thi kom det derpaa an, der skulle stikke,
Med al den Agt hun end for Fromhed bær,
Langt mere ondt i hendes mindste Finger,
End i den dumme Dievels hele Krop;
Hvorom hun med enhver, som vil tør sige top.

Hans Velærværdighed tog noget ilde op,
Hun flige Ord paa saadan Tid frembringer.
Dog meget a propos et Stop,
Gripominussens Ankomst gjorde
I Præstens Harmes; saa han ikke torde
Sig mærke lade, men et hastigt Høp

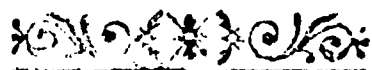
Til Saaen gör, og går sig til at læse.
Imidlertid med heelt udflaget Haar,
Forvildet Öiekast og ildröd Näse,
CATHRINE Tingesten imöde gaaer;
Sig jamrer ret eländigen og Skriger:
O væ! o vok! jeg arme Pigebarn,
Den Kieltring, den Halunk, det stemme Skarn
Mig reent Skamferet har. O! hvad det svier!
Jeg Stakkel veed af intet för han siger,
Han kradses med Her Junker Skal i Dag;
Hvorpaa han i min Mave gör et Tag,
For. som han sagde, först sig lidt at öve.
Den Knægt, han maatte sine Negle prøve
Paa andres Skind; men jeg hans Excellence beer,
For alleting ei længer töve,
Thi ellers vist en stor Ulykke skeer.
See kuns engang: — her Thrinemoer græder,
Og ved at lette sine Underklæder,
Hur viser frem, — nu hvad? En reent uhyre Ting.
Den arme Dievel gör et Spring,
Og næsten færdig er af Frygt at blive
Til Steen, ved dette gyfelige Syn;
Skræk far ham giennem Livet som et Lyn;
Og Skönt hans eget Haandværk var at rive,
Saa havde han dog aldrig kunnet troe,
At enten Negel eller Kloe,

En sliq Figuur var mægtig at belkrive.
Kort sagt, faasnart han faaer at see
Den dybe, den umaalelige Skramme;
Begynder han at svede, puste, stamme,
Slaaer for sig Kors, forglemmer Spot og Spe,
Og lusker af fortabt med Haan og Skamme.

See nu er alting godt. CATHRINE leer;
Af Saaen röde MIKKEL hopper;
Her Mons til Moer saare lystent seer,
Mads Degn sig hierteglad en Pibe stopper;
Og medens Grödens Tilberedning skeer,
Med gammelt Öl, sig Tuten dygtig propper.
Nok hele Flokken vel tilmode er,
Og samtlig priser THRINES store Gave;
Men hemmelig sig lover hver især
Med Tiden muelig selv sin Deel deri at have.

Du Læser, kiönt i Roe lad Konen være,
Og heller mærk, hvad heraf du kan lære;
See först hvordan de Herremænd,
Behandle de fortrængte arme Bønder;
Men derfor og de hos den forte Svend,
Skal artig svede for begangne Synder.
Du veed hvad der i Vilen staaer,
At lige sporenstregs de heden gaaer,
Hvor aldrig nogen klager over Kulde.

Hvis derfor ved en Træf du være skulde
 Af dette umedlidne Slags;
 Saa indsee din Vanartighed, og strax
 Forbedre dig, gör Bod og Penitence;
 Snart hæver Parcen frygtelige Sax,
 Og kommer du först inden Mörkheds Grændse,
 Saa naade Gud dit syndefulde Skind;
 Thi Kiere, flaae ei min Formaning hen i Vind.
 See det var et; dernæst betænk hvorlunde
 CATHRINE ene meer udrette kunde,
 End hele Resten; samt hvor smukt
 Den flinke Kone fik med Dievleungen Bugt.

I derfor, som mod Skyen Næsen sætte
 Saa ubarmhiertigt höit, at I aftrætte
 Det smukke Kiön et ringe Klogskabs Gran;
 See her, hvad lidt jer Stolthed dæmpe kan.
 Troe aldrig I allene fluget haver,
 Al Viisdom op. Naturens milde Haand,
 Har ligesaa fortreffelige Gaver,
 Tilstaaet det, og samme Kundskabs Aand.
 Opdragelsen allene gör Forskiellen;
 Saa mangel simpel ANNA, LISE, ELLEN,
 Der leger nu med Vifte, Kniplenaal,
 Tit ville fört med Ære, Pen og Staal.
 Forfög engang I Herrer Ciceroner,

Jer Skrivekunst imod en vittig Glut;
Jeg meener ei i høie Tøner,
Om Alg-bra og Gravitationer,
Men daglig Stil, saa holder jeg en Tut
Et sextenaarigt Barn jer samtlig gör Caput.
Thi mindsker lidt de alt for høie Tanker,
Som fattede Kjønnets Klygt saa snevre Skranker;
Jer egen tidt er heslig i Betryk,
Hvormeget end I gör jer deraf tyk.
For Estertiden da frafalder,
En-Paaftand, det ugrundet billig kalder;
Bekiender I har hidtil taget Feil,
Og seer med Anger jer paa MIKKEL smukt i Speil.

Den umuelige Ting.

Det ikke er os Dödelige givet,
 Et Öieblik at kunde stille staae
 Paa Önskets Trappe. Giennem hele Livet,
 Vi kravle stedse op ad, for at naae
 Det sidste Trin, det höit attraaede Sæde
 For jordiskt Held, for hver en indbildt Glæde.
 Men naar vi efter mangen möisom Dag,
 Da endelig til Toppen vinde;
 Hvad er da al den Herlighed vi finde,
 Der ofte koster evigvarigt Nag?
 En Skygge kuns, et Blendeværk, som taber
 Ved nærmere Beskuelse sin Glands.
 Men hurtig da Indbildningskraften skaber
 Nyt Flitterværk, som tidt bedragne Sands,
 Med samme Hede atter efterhiger.
 Dog just i det vor Fod paa Kandten stiger,
 Vi pludselig i Graven rulle neer,
 Og Enden der paa al vor usle Tragten seer,

Thi Læser, nyd tildeelte Lykke,
 Med velfornöiet Sind og munter Siel.
 Lad ikke selvgiort Sorg din Roe forrykke,
 Men strax min Ven, hvert daarnigt Önske qvæl.

Sandt

Sandt nok, der undertiden sig vil lifte
Et lille Suk faa lumskt fra Hiertet op.
ANINES Smil en ZENO selv kan friste,
Men Kiere, det som mindst paa Læben stöp;
Du ellers komme kan faa let i Knibe,
Og over tabte Roelighed
Maae siden længe jammerligen pibe.
Ja naar du ingen anden Redning veed,
Kan mueligen til gale Midler gribe;
Som Herren, jeg dig nu vil melde om,
Og grumme uvist du faavel fra Legen kom.

Thi hör nu her, hvad jeg dig vil fortælle:
En stakkels Fyhr engang forelsket blev,
I ret en lille vever Mammefelle;
Og denne Lyft saavidt Personen drev,
At han til Pokker sig formaiter forskrev.
Det var lidt stærkt, jeg nægter ikke,
Men hvad formaaer ei Kierlighed?
Dens Baand forvandles sommetid til Strikke,
Og man af alt formange Prøver veed,
Hvorlet den kan brostfældig Dyd forvrikke.

Hvi Staklen ellers maatte til,
Et faa besadt, fortvivlet Middel gribe;
Det kom deraf han hefligt var i Knibe,

Thi Figen sig ei overgive vil.
 Og Penge, som i faadant Spil,
 Af alle Ting kan Sagen sikkerst klare,
 Til Byrde ingen Tid den arme Stymper vare.

Til Lykke var den Dievels Lem,
 Som Tingen skulde hiepe frem,
 En grumme Hoben mere fort end flem,
 Det ellers vist nok havde gaaet ilde;
 Thi flippe vel af faadan Hilde,
 Den Sag er ikke faa aldeles nem;
 Og faae jeg Skam, om jeg den prøve vilde.
 Paa fir' og tyve Skill'ngs Papir,
 Imidlertid Contractten rigtig blir
 Forferdiget; thi uden dette,
 Den syndige GRIPOMINUS i Rette
 Jo ene efter Næsen gaaer.
 Luur Satan, han quid juris nok forstaaer,
 Og kan i Kneb selv med den bedste trætte.

Paa ene Side Liv og Blod,
 Paa anden GRETHE Glutten stod,
 Med alle Tilbehørigheder.
 Dog hefter der en liden Clausel ved:
 Hvis nemlig Contrahenten beder,
 Det være faa til hvad for Tid og Sted,

Den forte Herre at udrette noget,
 Hvor galt det saa endogfaa er, hvor broget,
 Og denne flrax ei gör Besked;
 Da skal fra samme Öieblik den kiere
 Monsieur, af ham uskaaren ganske være.
 Hvis derimod han ikke kan
 Et eller andet Spilleværk udfinde,
 Som Satan jo at göre er istand;
 Da ufortövet skal fra samme Sinde,
 Her Elskerens den hönsfoded' Mand
 Med Hud og Haar og Krop og Skind tilhöre,
 Og kiönt sig finde i til Hekkenfeld at kiöre,

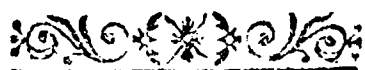
Det er jo dog en ringe Sag;
 Allene have at befale,
 Behöve kuns et lumpent Ord at tale,
 Og sidde selv i allerbeste Mag;
 Naar arme Fanden midlertid maae lyde,
 Hvad Galsskab, man endog ham falder paa at byde.
 Den Sag har da sin Rigtighed;
 Thi visse Drömme lille GRETHE minder,
 Saa hun tilsidst sig viselig befinder,
 Og ganske villigen sig finder — —
 Hvori? I det, den kloge Læser veed.

Imidlertid, fornöiet, glad enhver,
 Med sin tilfaldne Skiebne er;
 Det föielige Pigebarn ifær,
 Paa forhen ukiendt Gode ſkiöinner;
 Og synes nok endda det Möien lønner
 At gaae et Skridt i en faa moerſom Færd.

Saavidt gik Tingen grumme herligt.
 Man lever ret fornöieligt og kierligt,
 Men nu den anden Punkt opfyldes ſkal;
 Og altſaa Ordre uden Tal,
 Og uden Ophör maae udgives,
 Et Öieblik det ſtaaer allene paa,
 För hvad ſom næſt ſkal foreſkrives,
 Betænkt og rede være maae.
 Snart ſtore Bierge blive Sletter
 Og Sletter kneiſe höit i Skye.
 Et Vink en Obeliſk opretter,
 Et Ord en Fæſtning, Slot, en Bye,
 Ja tidt i Peru og i Thy
 Maae hentes til et enkelt Maaltids Retter.

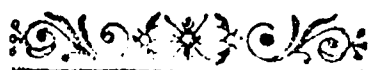
For længſt den hornede Krabat
 Har bragt faa mangel blank Ducat
 I Huſet, at man ikke flere rummer;
 Men Trods faa mægtigt et Metal

Personen er dog ikke frie for Kummer.
Thi idelig der tænkes skal;
Og just i nogle visse Öieblikke,
Da allerbest sig ingen Tanker skikke,
Er LUCIFER skinbarligen besat.
Og være sig ved Dag ved Nat,
Den Slemme raaber uophörlig, at
Han om Besked vil ikke længe tigge.

Det er dog ret fortredeligt,
At kunde ei i Fred tilgavns fuldföre
Sit Arbeid, saa den ene Pligt
Den anden skal ei nogen Ophold giöre.
Sligt er jo ogsaa virkelig istand
At krænke hver en ærlig stakkels Mand;
Og altsaa for en Maaned var forløbet
Vor Ellkere fortröd alt lidt paa Kiöbet;
Ja inden fiette Ugers Dag,
(Som billig man kan ikke undres over,)
Han höit og dyrt hver Rommer-Helgen lover,
At slipper han uskadt fra denne Sag,
Skal ikke hele Jorderiges GRETHER,
Ham bringe nogen Tid i flere flige Beter.

Omfigder reent fortabt han feer,
Slet ingen anden Redning for sig meer,

End Glutten sin Fortred at aabenbare;
 Dog var han bange som en Hare
 At Sagen ikke vel optaget blev.
 Men Kierlighed ham ene dertil drev;
 Og Kierlighed en grumme Hoben taaler,
 Naar Mangel kuns for knapt ei Tæringen udmaaler.

Den arme Glut naturlig studser
 En Smule ved, at selv den fule Aand
 Har ogsaa havt i Legen med sin Haand;
 Dog tænker hun, ja godt Krabat, jeg pudser
 Dig nok igien ved anden Leilighed,
 Om ellers jeg min Lexe rigtig veed.
 Hvo ville sig desuden længe græmme,
 For hvad ei til at endre mere staaer?
 Fornuftigst er at lidte Skade glemme,
 Jo før jo heller man formaaer.
 Den lille GRETHE altsaa, for at giøre
 Det godt igien, som engang var forseet;
 Paa fikre Midler alt sig har beredt,
 Sin Elsker af Betryk at føre;
 Og beer ham derfor nøie til at høre,
 Hvordan hun Sagen har indledt,
 Saa Mester Fix en Fier ei i hans Hat skal røre.

Naar Niffen, eller hvad han er,
 Nu kommer næste Gang, saa maae du sige:
 " At han fuldkommen stramt og lige,
 Skal giøre strax hvad jeg dig giver her,
 Og troe mig han skal dygtig derpaa stave.
 Hvorpaa hun tog, jeg veed ei hvad
 For snurrig Blomst af CYTHEREES Have,
 Og gjorde sin Tilbedere en Gave,
 Hvorved han blev ei lidet hierteglad.

Den Sorte kom. „Jeg fik i Gaar
 En Ting, du seer omtrent i Runding böiet;
 Kan du nu faae det saadant föiet,
 At den ei allermindste Krölle flaaer;
 Men stedse bliver ganske ret og lige,
 Saa vil jeg, du er Mester sige,
 Og ganske da til din Befalning staaer.

Han farer af; begynder jevnt at trække,
 Endnu det lår sig villigt række;
 Hei, Funtus! han jo let det stramt kan strække,
 Men neppe går han mindste Slip,
 For Haab og Glæde pludselig gaaer Glip,
 Da Tingen tår igien de gamle Folder;
 Som Knegtens Pandebrask lidt Hovedbryd forvolder.

Alt Snese Gange har han prøvet
 Det samme Arbeid, men omsonst;
 Har ei derpaa med bedre Held udövet
 I baade Vand og Luft sin Kunst.
 Nu sætter han det altsaa skrap i Ramme,
 For mueligt det desbedre saa at stramme;
 Men hvert Forsög halstarrig det modstaaer.
 Thi troer han best at bruge alle Kræfter,
 Til svære Ambolt Enden hefter,
 Og banker løst, saa ret det dundrer efter;
 Men Kunster, Kræfter ei formaaer,
 At faae den lumpne Krölle ud, som slaaer
 Det Pokkers Haar.

Det var dog reent forvorpent, skulde Fanden
 Sig saadant lade pudse af en anden;
 Jo men, han maae derpaa igien,
 Den Ting ei kan gaae saa uslikket hen.
 Dog det endnu ei bedre lykkes;
 Snart alle hans Concepter reent forrykkes;
 Han intet mere veed, og dog ham tykkes
 Han nödig ville give Slip,
 Af hvad han frygter faare dog gaaer Glip,
 Og hvorved alt hans Haab om Fangsten reent ned
 trykkes.

Omsider han en Torsdags Nat,
 Med den fatale Ting i Hænder
 Sig til vor glade Elskere henvender,
 Undselig sin Udygtighed bekiender,
 Og heel nedslagen tilstaaer: at
 Da al hans Kunst den ei kan giøre glat;
 Saa har han ingen Fordring paa ham mere,
 Men maae med Græmmelse Contracten afleverer.
 Dog Kiere, siig mig nu engang, hvad er
 Det for besynderlige Dyr, som bære
 Et saadant krøllet Laad. Jeg paa min Ære
 Til evig Tid vil dievelsk være,
 Hvis jeg en Ting som denne her,
 Saa reent forbistret, bandsat, har antruffet.
 Men du er ogsaa alt for snart forbluffet;
 Ham svarede DAMOET; (thi saa
 Var Mandens Navn;) dog viid, Person, du maae
 Ei troe det bleven var ved dette;
 Og alle dem af samme Slags at flette,
 Som rede til din Tieneste jeg har,
 Det fluttelig lidt haardt dig faldet var;
 Men nu gesvindt fortræk og væk til Bloksbiørg far.

Tænk Læser da, hvad mægter ei det hele,
 Naar bare een af allermindste Dele,
 Giør Satan selv caput med al sin Kunst.

Ja Glutter, hvo paaskiönner ei jer Gunst!
Forunderlige Ting I kan udrette,
Viid, Klogskab, Höihed selv er underlagt
Jer seierrige Herredömmes Magt,
Og Stoltheds Aand omsonst jer Krandsen vil aftrætte.
Men hersker med Livsalighed;
Best Mildheds Dyd af alle Kiönnet klæder.
Man bryder snart den stolte Skiönheds Kiæder,
Og bliver af en myndig JUNO kied.
Naar derimod en venlig Huldgudinde,
Hvert Hierte kan ulöseligen binde;
Man elsker selv saa födt et Slaverie,
Og störste Uhæld da er just at giöres frie.

PEER Godtroes Hoppe.

Man virkelig med Rette dog bör hædre,
 De længst hensovne kiere salig Fædre;
 Blandt mange andre skjønne Ting,
 Hvorfor vi deres lærde Stöv maae takke,
 Er ogsaa den, vi kan i Ordsprog snakke,
 Og vældig med Sentencer flaae omkring.
 Sandt nok, iblandt hvad Verden Ordsprog kalder,
 En Hoben Contrebande falder;
 Men ofte dog de treffe artigt ind,
 Og disse flaae ei Læser hen i Vind.
 Jeg for Exempel bare vil berøre
 Et Par, iblandt det gruelige Tal.
 Som: Skieg og Kaabe ei en Philosoph udgiøre;
 Og Hunden ei paa Haaret skues skal.
 Med andre Ord; at mangel en som stiller
 Sig hellig an og Dyds Trompeter er;
 I Hiertet dog en Hykler-Rolle spiller,
 Og lumskelig i Ærmet MIKKEL bær.
 Thi pas min Ven du ikke lær dig giekke,
 Udvortes Skin gör ikke Sagen klar.
 PEER Godtroes Skiebne vel enhver kan skrække,
 Men mueligt du den ei erfaret har;

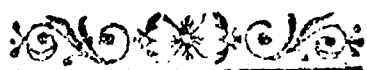
Godt

Godt, Kiære, hvis du altsaa gider høre,
Jeg kortelig dig skal Historien anfore:

Viid da, der var en Præstemand,
(Men Notabene ei af dette Land)
Thi vore Velærværdigheder,
Er kiønne Folk; fra Syndfens Bræk og Meen
Enhver befrie sig Himlen beder.
Ja findes der endog en enkel een,
Ei slet saa ganske englereen,
Som under Kiødets Brynde sveder;
Hvad er saa det iblandt saa stort et Tal?
Dog jeg er bange for min Indgang skal
En Smule for vidtløftig blive;
Jeg strax mig da til Texten vil begive,
Og kortelig min Læsere beskrive,
Hvordan Her JENS forelsket blev
I PEERS unge Kone, MAGDALENE;
Samt hvortil denne Kierlighed ham drev,
Der al hans hele Hu og Sind henrev
Fra samtlig Kirkens Hiord til hende ene.

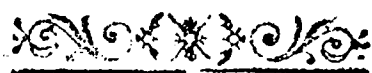
Nu er det og ustridigt vist og sandt,
At i det hele Sogn man ikke fandt
En Kone mage til den kiære LENE.
Med saadan Ild i forte Öienstene,

Med

Med Fod, med Bryst, med — kort hvad tænkes kan;
Og skönt umilde Solens Brand
Paa skiere Hud en Smule havde taget;
Saa var dog vist det hele let istand,
At have hver en ærlig Siel bedræget.
Thi disse fine Herrers Smag,
Der som en ganske dem uværdig Sag,
Slaaer paa Naturen i sin Jevnhed Vrag,
Har aldrig Folk, som det sig hör, behaget.

Her Pastor da for til sit Maal at komme,
Fast havde alle Ting forfögt.
Og inden förste Aar var omme,
Alt mangan Mark var sprungen af hans Lomme;
Thi skönt han tidt med LENE havde spögt,
Og snildeligen medet efter Ringen,
Saa glippede dog stedse Hovedtingen,
For LENE var en Gaas, der havde ingen
Forstand paa Godt; men al hans Tale tog
I anden Mening op, og ikke tænkte,
Det Amulet han hende stundum skienkte,
At være den bedragelige Krog,
Ved hvilken Syndens Mading hængte.
Til Lykke PEER var et felle Fiog,
Som ikke mere riig end klog
Ugunstig Skiebne ud i Verden jog

Med kuns en faare ringe Smule;
 To bare Hænder nemlig og en Mule.
 De første dyrkede han liden Have med;
 Og denne daglig for ham bar afsted,
 Til Torvs de Urter, som hans alt udgiorde;
 Kuns paa sin Flid og dem han stole torde,

Saa Sagen stod. Imidlertid Her JENS,
 Hvis Hierne var for Midler næsten lens
 Til og at faae en Finger med i Faddet;
 Bestandig pönfede paa nye Fund,
 Og som en Mand, der ikke grov sit Pund
 I Jorden ned, udfandt en Morgenfund,
 Et listigt Træk, der hastig vendte Bladet.

Men her jeg vel et Ord maae melde om
 De ypperlige Gaver, som
 Hans Velærværdighed befad i Talekunsten.
 Man tænke kan at bare Dunsten
 Af lærde Sved, der frem af Panden sprak,
 Naar han i helgenfvangre Snak,
 Gav Damp paa Sathan og det hele Helved-Pak,
 Saa kraftig stod i hver en Bonde-Næse,
 At den der aldrig før var vant at læse,
 Nu christelig sig korsed, segned ned,
 Og tænkte hillemen! hvor er ei Præsten vred.

Dog

Dog beste Lyft det var ham höre tale,
Naar mesterlig han tog sig paa at male
Hiin kiere Pharifæers Contrafei.
Den kionne Mand, der aldrig sagde nei
Til hellig LEVIS Stammes Krav;
Men Tiende som det sig burde gav
Af alt hvad han i Verden eied.
Det rare Ord, det dyrebare Alt,
Med fulde Fynd af Lungen ret udtalt
I Præstens Pung for mangel Daler veied.
Thi var det og hans Livmaterie;
Kuns een Ting gad han hellere beröre,
Dog den jeg vel kan spare at anföre,
Og Læseren selv lade eftersee.

Men derom nok. Som han hos PEER stod
En Dag, og Stymperen faae grave
Lidt Urter, Rödder, Kaal op af sin Have,
Han snildeligen sig forlyde lod,
Som om han det maaskee nok kunde lave
Saaledes, at den stakkels PEERS Kaar
En Smule bedre blev. Thi det ham skaar
I Hiertet ret, at see ham saadan trälle;
Og naar han det kuns ville ei fortælle,
Han skulde snart see Prøver paa hans Gunst,
Og deraf lære, at han ei omsonst

Studerede den forte Kunst.

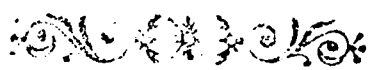
Thi som han vidste, at hans Mule ikke
Den beste Lober var, og tidt det traf,
At PÆR sin Kaal ei kunde fette af,
Men maatte samme lade overligge;
Just for til Torvs han gierne kom saa seent,
At Markedet var næsten ganske reent
Forbi; saa ville han det saadan lave,
Hvis Notabene begge derimod
Ei havde noget, men ham sørge lod;
At LENE kunde naar hun lysted', have
En Hoppe-Skabning, og til Byen trave
Med hvadsomhelst han lagde hende paa.
Og naar hun derfra kom tilbage, saa
Forstaaer det sig hun blev igien til Kone;
Sligt ville vist i Tiden mangel Krone
Ham rente ind, og snart han skulde slaae
Sparto til selv den allerbeste
I Sognet var. I Morgen skal jeg gieste
Dit Huus igien; og som jeg sagde før,
Naar at det begges Attraae er jeg hör,
Skal Sagen være klar; thi jeg mig gör
En Glæde af at hielpe paa min Næste.
Imidlertid du MAGDALENE kan
Forsikre frit paa mine Vegne,
At hun ei nödig har derved at blegne,

Thi

Thi naar først Tingen kommer ret istand,
Saa vil hun vist det for en Lykke regne.

Hvo der blev glad, det var den arme PEER,
Der allerede i Indbildning seer
Den Velstand ham imøde leer;
Hvis Herlighed saa födelig inddyffer
Hans rænkefrie Sind. Henrykt han kysser
Her Pastors Haand, og beer ham ei forsmæe
Et Tomarks Stykke, mere skal han faae,
Naar Tingen kuns maae efter Önske gaae,
Men her jeg til Her JENSES Ære
Berette maae han Pengene ei tog;
En Selvfornægtelse, der os kan lære,
At sommetider i det mindste dog
Det er kuns Klaffer-Mund, ei Geistligheden huld,
Der siger: Præste-Sæk blev ingenfinde fuld.

Den sene Morgen kom omsider;
Og rap paa Fod med den Her Pastor skridder
Til PEERS Hytte hen, hvor alting var
Paa rede Hænder ganske kant og klar;
Saa han allene at befale har,
At LENE strax sig nögen maae afklæde,
Thi ellers kan han ikke komme til.
Nu det forstaaer sig, at hvad Præsten vil

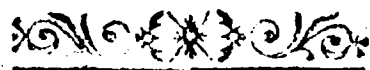

Maae ſkee; og altsaa har han ſnart den Glæde
At ſee, hvor Trøie, Skiørt og Klokke fløi,
Og Særken ene er igien tilbage.
Men her det nær var kommen til en Støi,
Thi ogſaa den, han vil hun af ſkal drage;
Og LENE derimod beer Fanden tage
Sig om hun giör. — Nu denne Eed var drøi;
Dog PEER kan ved Skruplen hende ſkille;
Hvad Sladder, ſkreeg han, ſee hvor hun kan ſtille
Sig an den Gaas; vek med den dumme Grille.
Du tænker nok hans Velærværdighed
Saa dosmeragtig er, at han ei veed
Hvorledes Fruentimmer ſkabte ere.
Saa ſlip; her ſnup han ſidſte Linned Klud,
Og Blyheds ſene Suk med den foer ud;
Og ſelle PEER ſig en Latter fik;
Og LENE ſtod i paradifiſk Skik;
Og Præſtens Tænder ſaare løb i Vand;
Og nu naar være ſkal, han ſtrax paa Stand
Med Lyſt og Kraft ſit Værk begynde kan.
Dog förſt om et han PEER maae underrette;
(Thi Forord veed man bryde ingen Trætte,)
At hvad han ſaa ham end at giöre ſeer,
Han ikke mindſte Knye maae flippe;
Thi hele Værket ville ellers glippe,
Og kunde ſiden aldrig hielpes meer.

Med

Med Aandens Lyft han da begynder paa
 At Lenes Yndigheder giennemgaae,
 Og trinde Mave allerførst berører;
 Gör Kors, i Skiægget mumler og fremfører
 Mangt Hexe-Ord; og önsker samme maae
 En velstkabt Hoppe-Bringe blive.
 Og medens höire Haand sig mon begive
 Lidt længer ned i veibekiendte Land,
 Den venstre seer, at den omskabe kan
 To smaa Forhöininger, man Bryster kalder;
 Thi hine, som en Smule störrer falder,
 For fine Ören man ei nævne tör.
 Dog ogsaa dem Her JENS Opvartning gör;
 Og glemmer alt imellem ei som för
 At önske: dette hiint til Hoppens Ære,
 En deilig Hals, et Liv, et Kryds maae være:

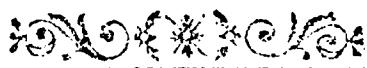
Imidlertid ved dette sære Spil
 PEER Godtroe staaer og seer andægtig til.
 Men, som han saa alöeles ingen
 Forandring bliver vaer i Hovedtingen;
 Saa næsten ham Taalmodigheden vil
 Forgaae, og ved sig selv saa smaat han mukker:
 Dog Mistvivl snart igien for Haabet bukker,
 Og varmt til Himlen han for Verkets Fremgang sukker

Men Sagen heller ikke var faa let,
Thi Knuden er at fæste Halen ret;
Og langt fra at Her Pater han vil have
En saadan Skiönhed savnet i sit Værk;
Han tvertimod en dygtig, fyldig, sterk
Tilrede har, for dermed at begave
Den nye Hoppe; bare i en Haft
Det gielder om at faae den rigtig fast;
Dog tys, der sidder den. Men her Naturen
Opdragelsen hos PEER overgaaer,
Der gloer, gaber, og som henrykt staaer;
Og da han nu fuldkommen kiender Kuren,
Han længere at tie ei formaaer;
Men giettende sig noget nær til Resten,
Han troer Pokker reent besætter Præsten,
Og raaber alt hvad holde kan: hei! hei!
Her Pastor, Halen den behöves ei.
Det er for lavt; holdt! ei saa lad dog være.
Men uden stor Ærbödighed at bære
For PEERS Ord, paa engang banet Vei
Hans Velærværdighed fremskrider.
Saa havde ikke Stymperen omsider
Her JENS ved Kiolen trukken bort med Magt,
Var Reisen bleven lykkelig fuldbragt;
Men saa i beste Fart han maae afbryde.

Det var nu og en grov Uhöflighed;
 Thi blev Her Pastor saare gram og vred,
 Og glemte ei at sige PEER Besked:
 Hvorlunde han skal mangel Gang fortryde,
 Han ei sin Sielesforger ville lyde.
 Nu er det skeet; jeg dig Advarsel gav,
 Bliv da et Fæ, en Kieltring til din Grav;
 Saa talde christelig Her JENS og tav.

Hvad skal den arme Stakkel svare?
 Vel mumlede han inden Skiægget lidt,
 Men blev af LENE snarligen afbidt,
 Der af Erfaring vidste nu hvor rare
 Den gode Her Magisters Kunster vare.
 Saaledes skreg hun, er det altid fat;
 Jeg Stakkel er med slegt er Drog beladt,
 Der kuns forstaaer at æde, drikke, snue;
 Men, hvor vi fra skal tage Føde, Skat,
 For det han smukt mig ene lader grue.
 Jo men, du er en kiön. Her Pastor har
 Den Godhed, at han selv sig af os tår,
 Men i det samme kommer mig den Nar,
 Og reent fordærver hele Sagen;
 Har man vel nogentid seet Magen?
 Ja skeel kun; det jeg fedt mig bryder om.
 Hans Velærværdighed skal ikke give
 Sig mere af med ham; men kan der blive

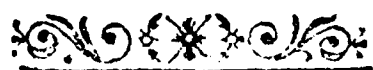
Raadt Bod paa Tingen, saa behag og ko n,
 Naar han er borte og vi Frist kan have;
 For saa imellem os, vi ene to
 Fuldende Værket kan i beite Roe,
 Og Halen rigtig saa igien i Lave.
 Nei holdt! saa raabte PÆR her og foer,
 Jeg liger ellers megen Tak, vor Moer,
 Men Her Magister skal ei meer bemöies;
 Jeg med mit Æsel nok for Eltertiden nöies.

See saa min Ven, nu veed du den Passage;
 Men synes du ei det var grovt at spase?
 Den Meßter JENS, det var en Pokkers Knegt,
 Han burde rigtig fölt Krabaskens dröie Vægt.
 Men saadan gaaer det, naar du ikke stopper
 Den förste Lyft, der stikker Næsen frem.
 Snart frækkere den af sit Smuthul hopper,
 Og gör dig til trælbunden Syndsens Lem.
 Derfor Patrön paa andre Folks Madammer
 Med alt for stive Öine ikke kig;
 En liden Gnift kan reise store Flammer,
 Og Draaren tidt den Vei til Hiertet gik.
 Men maae du uomgienge igen titte;
 Nu vel, saa see en tienlig Glut at hitte,
 Naar Sagen da du tår paa rette Fod,
 Saa har jeg ei min Ven et Bogslav derimod.

De gamle Mænds Almanak.

Blandt Millioner Daarligheder,
 Som sværme paa vor löierlige Jord;
 Jeg faae den Skam ei kiender en saa stor,
 Som naar en gammel gusten Sveder,
 En sextenaarig, saftig Pige beder,
 At dele i al Höviskhed hans Bord —
 Og Seng. Den förste Punct faaer saa at löbe,
 Skiönt Piger, det er saare dyrt at kiöbe
 En Smule Stads, en Rang, et Kone-Navn;
 Og lönne flige Ting vel tusind Glæders Savn?
 Men saa den anden! Himmel föde Glutter,
 Betænker hvad I vove, för I putter
 Jert pæne, fine, filkeblöde Skind,
 I Sengen til en rynket Stymper ind.
 Den blotte Tanke faaer mig til at gyse;
 Hvor maae I arme Börn da ikke fryse,
 Der ligge skal en Iisfigur saa nær.
 Har vel Naturen skabt jer til at varme,
 Ved fyrig Barm, i nydelige Arme,
 En livlös Klump, der Dödens Stempel bær?
 Vel sandt til Pudflen ved Kong DAVIDS Tær,
 En vever, ung Abisag man udfögte.

Men det var og en ganske anden Mand,
Der stundum selv paa gamle Alder spögte;
De Septer Folk desuden giöre kan,
En Hoben ei os smaa Krabater sommer.
For hvad man tit en Fyrste höit berömmar,
Man andre Folk at hænge var istand.
Og altsaa fligt ei til Exempel tiener;
I vide maae uduelige Venner,
Skiönt Riigdom, Embed, Födsel, Rang,
Forældres Griller, Fordeel, Trudfler, Tvang.
Og andet saadant meer, jer mangan Gang
Et ungt, uskyldigt Noer i Garnet gienner;
Saa har dog Skiebnen dyre svoren paa,
I aldrig skal jer Vildt i Roe beholde.
Med laaset Port, med nok saa höie Volde,
I frede om jer Dyrehauge maae;
Men dog I skal til Krybeskytter tolde,
Om end med ÅRGi Syn I passe paa.
Thi vogter eder derfor vel at jage
I alle flige Enemærker, som
Naturens Ret har giort vor Eiendom.
I med den rige Mand i Ungdoms Dage
Har allerede nydt hvad jer tilkom.
Vi vores Smule Gode har tilbage,
Det maae I ei bekymre eder om,
Snart samme bittre Skaal vi selv maae smage;

Med

Med tunge Haand vil Alder snart neddrage
For Lyfters Lund urokkelige Bom.
Da Læser du forfilde vil beklage,
Du ikke levet har en Smule fage,
Nu Kiere, vær saa iegod og from;
Med denne Indgang at til Takke tage,
Den paa Moral er dog ei ganske tom.

Til Giengield jeg dig noget skal fortælle
Om en Person ved Navn Her QVINZICA.
Hvad det var for en Tingest, samt hvorfra
Jeg tænker dig ei synderlig kan skielle.
Nok naar du veed, det var en gammel Knegt,
Der havde ret forkrækkelige Grunker;
Og stolende paa sine gyldne Bunker,
Skiönt faare krum af Alderdommens Vægt,
Indskibede sig, som saamange Giekke
Paa Ægtestandens stormefulde Hav.
Et Farvand, der saa let kan Modet knekke
Paa stoltest Søemand selv; langt meer det skrække
En Stymper maae, som haaber vel at række
Forönskte Havn, men lander i sin Grav.
Nu denne Knaft for gal til Bunds at være,
Til Köis med ret en deilig Unge krob.
Saa rask, saa flink, saa kiek i Lyft og Ære,
Som nogen fra Naturens Stabel lob.

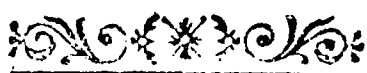
En saadan Kone man sig let indbi'der,
 Umuelig lær sig spile af med Snak.
 Den Gamle vel i Förförningen formilder
 Sit Lisebarn med Stads, en Ring, en Frak,
 Og tusind flige Ting; men det forvilder
 Ei Glutten fra sit Maal. Forgieves spilder
 Han Penge, Kunst, hun siger mange Tak.

Alt saadant klarer ikke Hoved - Sagen;
 Der er en Punkt, en saare vigtig Punkt,
 Som lægges bör i fulde Lys for Dagen,
 Men dette falder gamle Fader tungt.
 Han mangler de fornödne Documenter,
 Og uden dem man taber sin Proces.
 En Maanedes Tid den gode Kone venter
 Og lurser alt imellem paa Klöres;
 Men da det saa forbiffret længe lenter,
 Saa kommer det naturligviis til Kiv
 Imellem QVINZICA og kiere Viv;
 Der ikke saa utydelig ham melder,
 Hvorlunde hun forfærdeligen helder
 Til Læren om Attractio.
 Saa tænker han at nyde huuslig Roe,
 Han ivrig maae sig efter samme lægge.
 Hun allerede Grunden veed; de begge
 Ved Dag, ved Qvæl, ved Midnat, Hanegal,
 Af Hiertens Grund den ret fludere sammen skal.

Den

Den Gamle vred sig svart ved denne Tale,
 Bodfærdig foelte han dens hele Fynd.
 Pligt byder ham Madammen at hufvæle;
 Samvittigheden raaber det er Synd,
 Saa mildrende en Lindring at forhæle;
 Men Pligt, Samvittighed maae fort befale
 De præke kuns for døve Folk omfonst.

Nu hvor ei Magt formaaer, man bruger Kunst;
 Og altsaa QVINZICA sin Hustru svarer:
 Det ikke var af Gierrighed han sparer,
 Men Andagt og Betænkfømhed.
 Thi du mit Barn, maae vide blev han ved,
 En Søndag saadant var sig at forsynde;
 En Mandag det var Ugen at begynde,
 I heel uchristelig Utugt.
 Hver Tirsdag jeg mig tilig ut maae skynde;
 Hver Onsdag Døren til for Lyfters Brynde
 Har Tanken om min salig Kone iukt.
 De tvende næst han andre Ting indvender,
 Og Löverdag, som hele Ugen ender,
 At pille ved en saa vanhellig Frugt,
 Man indseer selv var ingenlunde smukt.
 Men dette var for Sögnedage,
 Ved Felterne det endnu værre gik.
 Saa sagde han det altid var hans Skik,

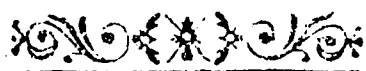

Desbedre for MADONNA at behage,
 En Maaned for og efter at unddrage
 Sig fra al verdslig Göglerie.
 Med Paasken var han ret især fornöiet,
 Syv hele Uger da han saae sig frie.
 Da var hans Hu til Andagt ene böiet,
 Da ene stod hans Fuulhed ham for Öiet,
 Kort Fasten var hans gyldne Tid.
 Der nævntes da ei fligt og dette hersens;
 Men desforuden kiendte han alversens.
 Sanct PERER, POULER, som med megen Flid
 Han havde i sin Almanak antegnet.
 Og for hver Helgen var et Nul beregnet.
 I arme LISES Regning, som
 Derved til kort forfærdeligen kom.
 Som mindst hun tænkte hundrede at lange;
 (I Sandhed det jo var beskedent nok,
 Man slipper tidt ei med endnu en Skök;)

Men pyt! kort, Facit blev kuns usle fire Gange.

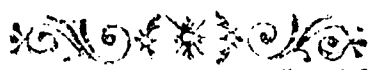
Nu Læser, jeg dig selv betænke lår,
 Hvad Hierteforg en Kone vel maae föle;
 Der Mod og Lyft at hurtig feie har
 Til Ægtestandens Maal, men nu maae nöle
 I beste Fart; allene for en Nar,
 En Sinke ei tilbörliq Skridt kan holde.

Man

Man kunde faae af Ærgrelse den Kolde,
Thi laae der og et Pokkers Huus.
Han idelig med Almanakken endte;
Hun Almanak og ham til Blogsbiereg sendte,
Saa sommetid der nær var vanket Snuus.
Den kiere Lise var en lille Taabe;
Hvi lod hun ikke Krysteren anraabe,
I beste Mag sin hele Helgen-Flok?
Alt hvad af fligt et Skrog hun kunde haabe,
Var dog en faare liden Tröstens Draabe;
Og derimod en beredvillig Skok,
Med fulde Maal den gierne havde rækket,
Ja endnu meer, sagt grumme höflig Tak.
Men Staklen kuns paa Landet var opklækket,
Og fölgelig ei dybt i Kundskab stak.
Imidlertid af gyldne Ungdoms Alder,
Et Aar, betänk, et Aar unyttet randt.
Hvad evig Skade Döden ham ei kalder,
Til roeligt Hiem fra denne Verdens Tant.
Men Skiebnen ikke saa for godt befandt,
Den faare knudret Traae tilsidst Personen spandt.

Thi just en Dag, Frue QVINZICA vil giöre
For Tidsfordriv til Vands en lille Tour;
Men tænkte langt fra ikke at beröre
Det Öieblik, hun meer ei skulle höre

Om Almanak og hellig Siele - Kuur ;
 Skal Pokker net op en Algirer före
 Bag ved et Skier, faa uformærkt paa Luur;
 Og dette Skarn med röverilke Labber,
 I fulde Fart den bange Lise snapper,
 Fortrækkende sig flux derpaa om Bord;
 Men midlertid paa Kinden Glutten klapper,
 Og siger hende mangt et grundigt Ord.

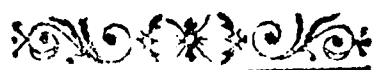
Nu her jeg maae min Læser underrette,
 At PAGAMIN, (thi faa var Mandens Navn,)
 Endskiönt CORSAR og under Tyrke Hette,
 Var dog en flink Person, og kunde trætte
 I Artighed med Folk fra Kiöbenhavn;
 Men hvad man fremfor alleting maae fætte,
 Han overgik uendelig de nette,
 Smaa, pæne Kammerjunkere i Gavn.
 Sligt Konens Sorg dog meget kunde lette,
 Og da det ikke hialp en Havre - Avn
 Mod saadan Overmagt at ville sprette,
 Saa tænker jeg, man nok omtrent kan giette,
 Der leget blev en Smule Fælleavn.
 Hvad Kummers Plet kan Tiden ei aftvætte?
 Dens Balsom kan hvert Ar, hvert Spoer udslette;
 Og altsaa i sin flinke Rövers Favn,
 Hun uformærkt begynder at forgiette

Sit lidte Tab, sin Ægtefælles Savn;
 Og finder sine fordums Kaar faa flette,
 I Ligning mod et Herre-Liv som dette,
 At for sin Appetit tilgavns at mætte,
 Hun villig bytter bort Slægt, Venner, Födestavn.

Den Gamle sig imidlertid vil hænge;
 Et Pigebarn som Lise ikke længe
 Kan hytte sig uskadt i flige Klör.
 Han Leidebrev af PAGAMIN bekommer,
 Hvorpaa afsted med svære Lommer,
 Bekymret Sind og Panden faare ör,
 Han skynder sig om Bord, og ydmygt beder
 Sig udleveret fortabte lille Faar;
 For Röveren sit Guld paa Bordet breder,
 Og midlertid ret som paa Naale staaer,

Her PAGAMIN ham meget höflig svarer:
 At mellem mange andre smukke Varer,
 Han stundum havde og af dette Slags.
 Forleden Dag hans Mandskab havde reddet
 En Dame, som han troede, der fra Stedet
 Maaskee det hende var; hun skalle strax
 Fremkomme. Og hvis det er deres Kone,
 Saa glæder det mig jeg den Lykke har,
 Igien at samle et faa yndigt Par,

Og

Og begges ömme Kierlighed at krone;
 Men Penge jeg derfor flet ikke tår,
 Sligt jo mod Billighed og Ærens Love' var.

Den PAGAMIN er ret en Hiertens Herre;
 Tidt gode christne Folk er meget værre.
 Men QVINZICA ei overvindes vil
 I Ædelmodighed; og altsaa byder
 Han atter sine gyldne Venner til;
 En Musicus jo lever af sit Spil.
 Mens Svaret eens bestandigt lyder:
 Han alt Betalning nok i deres Glæde nyder.

Nu stundum selv Skarpsigtighed er blind;
 Den Gamle ham henrykt om Halsen springer,
 Men i det samme triner LISE ind.
 Flux QVINZICA paa Længsels snare Vinger,
 I Mode hende farer som en Vind.
 Dog Staklen snart i Farten noget standser;
 Han neppe rigtig troer egne Sandser.
 Langt fra at favne ham paa halve Vei,
 Tænk LISE lader ganske som hun ei
 Ham kiender meer. Og da han kielent spørger:
 Hvor er det fat mit Hönsebeen? Du förger,
 Ja, ja, jeg seer det nok; er ikke jeg
 Din egen lille Mand? — Saa svarer Fruen nei.

Nu det var ogsaa virkelig en Jammer;
 Men er det mueligt? Nei hun bare skammer
 Sig ved for andre Folk at lade see,
 Den Lue, der i fromme Hierte flammer.
 Hvis vi allene var, hun skulde tee
 Sig ganske anderledes; vilde falde
 Omkring min Hals, sin QVINZICA mig kalde,
 Og kysse mig saa godt, saa tidt, saa tæt.
 Kuns bare de min Herre vil tillade — —
 Ja det forstaaer sig, det var evig Skade,
 Jeg indseer selv, de har fuldkommen Ret;
 Og fort han gaaer.

Der staae de nu allene,
 Og Stymperen alt Munden aabnet har;
 Da Lise for ham ganske at forstene,
 Med iisnet Blik til Ords saaledes tår:
 Signor, det hjælper ei sig at forstille;
 Jeg længe siden kied er af at spille
 En Rolle, som ei skikker sig for mig.
 At elske Dem, sligt kan De ei forlange;
 De husker nok de usle fire Gange,
 Her er jeg ikke mere for Dem bange,
 De derfor kuns omsonst forivrer sig.
 Jeg lår mig ei i Fællen mere fange,
 Og altsaa gör de meget klogelig,

En anden taalig Stakkel at oplede,
 Med hvem de kan andægtig giennembede
 Den helgenfulde Almanak.
 Her PAGAMIN en ganske anden bruger,
 Hvori der er flet ingen Faste-Uger;
 Jeg følger Dem siger mange Tak
 For godt Bekiendtskab. Men hvis De vil lyde
 Mit ringe Raad, faa tænk ei paa at byde
 Naturen Trods; husk paa alt Kiød er Høe;
 Leg dem Signor, kiönt taaligt til at döe,
 De derved Deres Slegt sig vil forbinde;
 Hvad mig angaaer, jeg er min Herres Tienerinde,

Der staaer den arme QVINZICA en Skön;
 Forvildet stirrer, gloer, gaber,
 Han baade Sind og Sands og Mæle taber,
 Og høfter nu sin Ungdoms Synders Lön.
 En Tröst ham Skiebnen midlertid forunder,
 Han har Forlov sin Skat at före med;
 Men Döden gir ei Staklen længe Stunder,
 Snart maae han fra sin Mammon selv affted.
 Og medens over ham der ringes fammen,
 Mens Skølen synger yndeligen Ammen,
 Saa gör Her PAGAMIN Madammen
 Af Enke til en faare villig Brud.
 De Söefolk, de er nogle grumme Kroppe;

De strande gierne ved det flette Bud.
Derfor saa faa man finder hiffet oppe,
Hernere man dem ei undvære kan.
Til Lands, til Vands de er til Alting rede,
Kuns ikke naar der handles om at bede,
Da stiller de langt heller deres Mand;
I övrigt ret en flink og grumme lystig Stand.

Saa kommer nu al Verdens QVINZICAER,
Og seer jer vel paa denne Mand i Speil;
Bodfærdigen jer Daarlighed bejaer,
Bekiender smukt det er en Pokkers Feil,
At sexten Aar med tredfindstyve parre;
Sligt begge Parter er jo kuns at narre,
Det useilbarlig Hocuspocus går.
Den ene ei sit Quantum kan levere,
Den anden raaber immer fort paa mere,
Saa Enden Kiv og Huusbekymring blir.
Da kommer vist den Dag I vil begræde,
Jer Fod betraade Ægtestandens Vei;
Naar I med væmodsfulde Siel maae qvæde:
Hvad ville vi dog vel paa den Galei?
Men skal I op med Pokkers Magt at age,
Saa værer kiønne föielige Mænd;
Og om I see en törstig Siel at smage

En Frugt, jer Gane kan ei meer behage,
Saa hytter jer for alle Ting for Skiend.
Da skal I selv i kolde Alders Dage,
Ungdommelige Glæder om jer drage,
Og haabefulde Skud see spire fra jer Lænd.

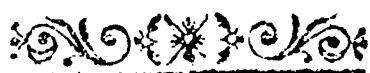

Falken.

ANINE! deiligste blandt Nordens Piger,
 Som Huldgudinder selv ei Prisen viger,
 Hvis Mine aander Yndighed;
 Hvis Træk, hvis Blik et ædelt Hierte maler,
 Hvis kieme Smil elyfsk Vellyst taler,
 Du tusind Önskers Öiemed,
 Naturens Yndling! — vil tu vel tillade,
 At med dit Navn jeg zirer disse Blade?
 Allene det skal skienke dem et Værd,
 Som Seklet først istand at røve er.
 Og Efterflægtens Sønner skal misunde
 Den Digter, der faa heldig Lykke nød,
 At skue, kiende Frölich, dig, og kunde
 Sit dunkle Minde selv udi hans Död,
 Ved dig forlænget see. — Dit først forgaaer
 Naar Musers Tempel ei i Norden mere staaer.

Hvor rigtig skildrer du en Didos Qvaler,
 Hvor mesterligt, hvor sandt dit Ansigt taler
 En öm, fortvivlet Kones, Moders Sag!
 Vor hele Siel til Fængslets Skræk dig følger,
 Hvor Sandfen selv den Blændeværket dölger,

Og gyser ved det rædsfulde Slag,
 Men naar igien din Ellker troe du finder,
 Naar smeltende du synker til hans Bryst;
 Naar i hans Arm hver Kummers Spoer forsvinder,
 Naar alt dit Væsen aander Elskovs Lyft;
 Da föler dybt hver Nordens Søn hvad Lykke,
 Hvad meer end jordisk Salighed,
 Den Skiebnens bedste Yndling maae henrykke,
 Der Virkeligheds Værd at give veed
 Et Spil, forstelte Glæder kan udtrykke
 Saa levende, saa stærkt. — O! elskte Pige,
 Saa se vi dig det Sted igien bestige,
 Hvor du saa tidt vor Sands fortryllet har.
 Velkommen, nyd, behersk paa ny dit stolte Rige.
 Beundret, yndet, tilbedt!

men nu var

Det Tid engang til Sagen selv at skride;
 Og altsaa maae min Læser hermed vide,
 Der var engang en ung, honet Person,
 Rask, flink, fornem, thi Fyren var Baron;
 Dog ei af dem, der fra daraußen kommer,
 Med Ahners Skok i pengetomme Lommer,
 Men af det rette ægte Slags; Patron,
 Paa Smaating nær, af snart en Million.
 Og folgelig en grumme mægtig Herre,
 Der i al Höviskhed og Ære,

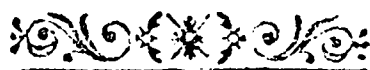
Vor

Vor FRIDERIC sig naadigst kalde lod;
Et iegodt, uskyldigt Liv og Blod.
End videre Historien os figer,
At efter smukke Koner, Enker, Piger,
Baronen var en aabenbare Giek.
To forte Öine kuns, et Smil, et Træk,
Snup! smutted strax letfærdigt Hierte væk;
Men kom dog stedse kiönt igien tilbage,
Fornoiet med et lille Nip at smage
Af Vellyfts sukkerföde Ocean,
Og passed' nöie det ei blev Cupidisk Ran.

Kuns engang, det sig lokke lod at tage
Ved LUCIFER forført en vældig Dram;
Men denne fved til mange Livets Dage,
Flux maatte det saa tunge Lænker drage,
At paa et Haarsbred nær det fik al Last og Skam.

Dorinde var den Yndigheders Klippe,
Det Skiönheds Skier, hvorpaa Baronen leed
Uheldigt Skibbrud. Nu al Verden veed,
At som i Krig saa og i Kierlighed,
Der er et Middel, som vil fielden glippe;
Jeg næsten bande tör, man skulle slippe
Ved Hielp af det ind i Gibraltar felv;
Tænk bitte Glutter da dets Magt og skielv.

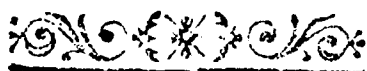

Saa mangel Fæstning faldt for Guld - Kanoner;
 De runde, røde, lokkende Personer,
 Saa ganske felfom Virkning har.
 En vel afmaalt, en rigtig anbragt Summe,
 Hver Dør paa Klem, hver Indgang aaben lår;
 Gör Hunden tavs, gör Kammerpiger stumme,
 Og nu igien saa snakkende, saa grumme
 Veltalende, at kuns en Sinke, Nar
 Selv CICERO mod flige Damer bliver;
 Kort, gyldne Kugler vildest Seier giver.

I hundred'viis Baronen altsaa lod
 Dem regne ned; hver Dag var Fryd og Gammen,
 Bal, Carrousel, Soupers, men alt tilsammen
 Forgieves var. DORINDES Skandse stod
 Saa reent fortvivlet fast, at ingenlunde
 De allermindste Brestke göre kunde;
 Og selv fornem og riig, hun tog ei mod
 Foræring eller fligt, blot var saa god,
 At naadigst FRITZ tillade alt at öde;
 For siden som en Nar at göre Bod,
 Og i Vankundighed sig græmme smukt til döde.

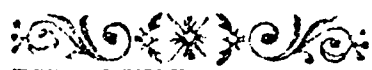
Nu det var grumt; blandt mine Landsmændinder
 Man ikke saa steenhaarde Hierter finder;
 Naturligviis de noget bedes vil,

Det

Det ingen Löier er at gaae faa lige til.
Men naar Formalia har giort behörig Hinder,
Saa kiönt omsider Seiers - Palmen vinder
Den kielne Elskov. — Arme FRIDERIC,
Langt andet for sin kiere Næse fik.
Han prøver alt, men ingen Ting vil lykkes;
Den gode Frues Forsæt ei kan rykkes:
Hun foret har, og foret uden Tant;
At ene hendes dyre Ægtefælle,
Skal kunde i Fortroelighed fortælle,
Og Notabene sige sandt;
(Thi mangen lille Herre ofte sandt
Fornöielse i sligt; hvad kan det skielles?
Det er jo kuns en puur uskyldig Spas.)
Hvor tæt hun kyssede, hvor venlig,
Hvor sapholiig hun var, hvor rask, hvor tienlig
Til Egteskabeligheds skionne Fias.
En Ting Baronén ret forbigret gierne
Gad vist, og lagde tit sin kloge Hierne
I Blöd derfor; men grublede omsonst,
Der ikke hialp al Verdens Klygt og Kunst.

Nu ved en saa fortvivlet Hurlumhei,
Baronens Pung en mægtig Svindsot folte;
Stroe - Godset saare hastig sprang sin Vei,
Og Hovedgaardene ei længe nölte.

Ja skiönt hans Fædre - Arv var dygtig sei,
 Og Guld i hver en Skuffe mөлte,
 Saa Bugt dermed han dog omsider fik.
 Kort, Penge, Meubler, Baroniet gik
 Med Revl og Krat; og stakkels FRIDERIC
 Af alle fordums Herligheder,
 Beholdte kuns en lille Bondegaard.
 — Hvad dog den pokkers Kierlighed formaaer!
 Jeg selv uværdig grumme lidt har veiet,
 Men Broderparten dog af hvad jeg eied,
 Den fine Ven med Pilekoggret tog;
 Det snurrikt er med denne lille Pog,
 Han över sine Kneb i hver en Verdsens Krog.

Imidlertid med Mistvivls bittre Smerte,
 Med Lommen tom, men Ellkovs fyldte Hierte,
 Min uerfarne Helt sin Tilflugt tår
 Til talriig Venne - Flok; men hastig har
 Han lært, hvad der er ved at giöre.
 En kiender ham ei meer, en kan ei höre
 Hans Nöd af bare Föelsomhed.
 En anden værdiger at före
 Ham til Gemyt, hvorlunde det han leed,
 Var Frugten, han sig havde selv bereed.
 Den ivrigste blot sagde det var Skade:
 Og alle skyndte sig Baronen at forlade.

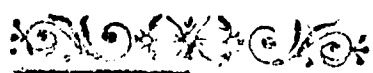
Det

Det eneste ham da tilbage blev,
Var i al Stilhed viselig at flytte
Fra Staden ud, til ringe Tilflugts Hytte,
Hvor han med Jagt sin Ledighed fordrev,
Og leved' i sin Armod som han kunde.
Hans Tyende udgiorde trende Munde:
En Hest, en Falk, et gammelt, tandløst Skrog.
Med hine han ved første Morgenrøde,
Fra sovnløs Leie ud i Marken drog;
Og Kiellingen ved fildig Aftens Möde,
Beredede med jevne Kunst til Føde,
Hvad snelle Falk, sin arme Herre slog.

Saaledes løb en Rad af lange Dage,
Der stakkels FRITZ med fulde Maal lod smage,
Sin flette Skiebnes Malurt-Drik.
Hvis han endda kun havde ladet tilbage
Sin Kierlighed, da han paa Landet gik;
Men ak! den fulgte med, og stedse vanked'
Befværlig Følge-Svend i hvert hans Fied.
Til skuffet Sovn hver Nat sank med ham ned,
Hver Morgen ud i Lunden med ham reed.
Og dog han aldrig paa dens Seliskab anked.
Den ene fyldte uafbrudt hans Bryst;
Den ene var hans bittre, føde Lyft.
Og langt fra at DORINDE Skyld at give
For Grufomhed, et fært, vrangvilligt Sind,

Han

Han troer at burde kuns sig selv tilskrive
 Sit Vanheld og hver umild Modgangs Vind.
 At han ei havde Gaver at behage,
 At han forstod ei Kiønnet at indtage,
 Men aldrig faldt ham Tanken ind.
 Sin Herfkerindes Haardhed at anklage.
 Dybt nedtrykt i hans Hierte Pilen sad,
 Han følte Saaret, men han sukked, taug, tilbad.

O! hvo I er, om Möer, Koner, Enker,
 Mod hvem Naturen sig saa iegod har ted,
 At unde meer end hverdags Yndighed;
 Saa herlig Gaves rette Brug betænker,
 Og graver ei jer Pund i Jorden ned.
 Foragter dybt Coqvettens flidke Rænker,
 Betræder blot Naturens Fied;
 Behersker os; læg Tusinder i Lænker,
 Men værer fromme Börn, og ikke krænker
 En stakkels villig Stymper, som I veed
 Jer mindste Vink at lyde er bereed;
 Kort, sode Glutter, elsker, soier, skienker,
 Og deler vor Lykfsalighed.

Men atter til Baronnen da at komme,
 Som sagt, han fik omüder tömt sin Lomme,
 Skiönt langt fra ei sin Piinsels fulde Skaal.

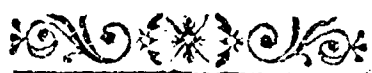
Men

Men midlertid at han sin Harmes
Hver Dag udlod paa hele Snese arme
Betrængte Agerhøns, sin Banes Maal
DORINDES kiere Ægtefælle naade;
Og uden sig i allermindste Maade,
At kiere efter Sorg og Klage - Sang,
Han rigtig gik al Kiødets Ikieve Gang.

Nu kommer en Ulykke fielden ene,
Det trøstesløse Enke sande maae.
Knap Tidens Gunst begyndte at forlene
Sin Balsom - Lindring, förend at hun faae
Hvad ret en stakkels Moder kan forskrække;
En uforkammet Feber nemlig, lægge
Paa edderdunet Sotte - Seng,
Sin kydske Elskovs Frugt, sin Kieledægge,
Den sode HANS, sin mageløse Dreng:
En lille, snottet, snavs Person for Resten,
Der havde knap for fire Skilling Liv;
Men egenfindig, umaneerlig stiv,
Formaaede meer i Huset næsten
End selv personlig kiere Frue Mama,
Der stedse sagde til hans Griller villig ja.

Nu denne lille strænge Herre,
Som sagt, bekom en pludselig Skavank;

Og flem tilforn, blev nu ti Gange værre,
 Da Purken sikkert trodsed' Skiend og Bank.
 Imidlertid med vaagen Omhues Öie,
 Og forgbespendte Siel, Mama faa nöie
 Opvartede sin Hansemand,
 At ikke mindste Trækvind var istand,
 Sig under Dynen ind til ham at lifte.
 Alt hele Verdens Slikkerie,
 Og alt det Legetöi hun vidste,
 Tilrede staaer; men Manneken deri
 Ei finder mindste Spas. Kuns et kan frie
 Ham fra at döe, men dette vil han have;
 Og ved hvert Au, hver Kniben i hans Mave
 Personen truer rigtig, at det klart
 Paa Timen være skal, hvis man ei snart
 Ham i sit Yndlings Önske föier;
 Og dette er den arme FRIDRICS Falk.

Er Drengen gal? See hvilken Skabed Skalk;
 Jo det saamen var rigtig smukke Löier,
 Ifald Mama til fligt sig lokke lod.
 — Min lille Sön, vær nu ret kiön og god,
 Du veed jeg gör dig ingen Ting imod,
 See her mit Uhr; alt hvad du vil begiere.
 Ja Snak man væk; det bryder ei den kiere
 Her Sönneken, Falk, eller viffe Död;

Han

Han ſkiötter jo ei elſkte röde Gröd,
Og fölgelig, hvad Redning kan da være?
Godt, lad ham pakke ind den fine Ven.
Ja det er ſaavidt ganſke rigtigt, men
Et Moder-Hierte er ſaa noget eget;
Vi Mandfolk ikke flige Ting forſtaaer.
Vel föler Sigvardiſten bandsat meget,
Men ſaadant Fuſkerie dog ſaare lidt forſlaaer.

Nu hvad var herved da at giöre?
Hans reddes maae, det koſte hvad det vil.
Men arme FRIDERIC, hvor kan hun före
Det over haarde Sind, ſaa ömt at röre
En Stakkel, der i Elſkovs höie Spil
Har ſidſte Skierv for hendes Skyld ſat til,
Men har dog aldrig Pouillen maattet tage?
Der ei engang et vindtört Kys har nydt;
Der har ei ſelv ſin Daarlighed fortrydt,
Og nu ſin Falk allene har tilbage,
Hans Alt, hans Ophold, Tidsfordriv.
Endogſaa den at ville ham beröve,
For beſtiallk en Haardhed var at öve.
Men ak! hvor gik det ſaa med Purkens Liv?
Kort, Hierte, Hierne var i Pokkers Kiv;
Omſider dog den ſidſte ſmukt maae holde
Sin viſe Mund. Sligt ſaare ofte ſkeer;

Gud

Gud veed hvad denne Höflighed kan volde,
Men dagligdags man Prøver derpaa feer.

Hun fölgelig en Formiddag
Til FRIDRICS ringe Hytte sig begiver;
Der laae kuns, hvis min Author Sanden ſkriver,
Fra Fruens Gaard et ganske lille Tag;
Og derfor kunde Tingesten let have
Hört tale om den ædle Falkes Jagt.
Imidlertid Mama, fom forhen fagt,
Indtriner hos ſin Skiönheds ſvorne Slave.
Baronen ſtirrer, tvivler, feer,
Gienkiender ſin tilbedede DORINDE,
Og henrykt troer det er en Engeline,
Sendt til hans Tröſt fra himmeſk Sphære neer.
Al Verden veed der gives Engle - Piger;
Om nu engang for Rimets Skyld jeg ſiger,
At der er ogſaa Pige - Engler til:
Hvo mon Contrarium mig da bevife vil?

Men det maae nu ſaa være; nok Baronen
Stor Möie havde ved at holde Tonen;
Det var jo ogſaa dog forbiftret haardt,
At kunde ei ſin DORIS bede blive,
Og for man ei et Maaltid Mad kan give,
At lade hende gaae umættet bort.

Man

Man kunde sig for meget mindre hænge,
 Men FRIDERIC var ikke sliq en Nar;
 Han famler, stammer, sig den Friehed tår,
 At spørge: hvad for gunstig Stjerne har
 Forskaffet ham en Lykke, han saa længe
 Forgieves sukked for; at see den strange
 DORINDE ved hans Qval til Medynk rort.
 Men Hændelsen Dem ene hid har fort;
 Jeg ikke tør den søde Tanke nære,
 At en saa ringe, slet Person som jeg
 De ville vise sliq udmærket Ære;
 De sikkert agted sig en ganske anden Vei.

— Ma no Signor, jeg Deres Giest vil være,
 Jeg kommer derfor just udtrykkelig;
 Lad hvad De først ved Haanden har frembære,
 Blandt gode Venner man ei maae genere sig.

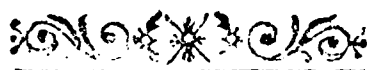
Uheldige Baron! hvad evig Jammer,
 Du öiner Tomhed i dit Spisekammer,
 I allerfæleste Gestalt.
 Slet intet da? — Nei vist; lidt Bröd er Alt.
 I denne Nöd hans skarpe Öie faldt
 Paa yndte Falk; — end den? — Og Halsen knækker;
 Den pillet, plukket gaaer i Fricassée.
 Og medens gamle Mutter Bordet dækker

Saa godt som efter fattig Raad kan Ikee,
 Den arme Fyhr fra ringe Have henter,
 Lidt Rosmarin, en Rose eller to;
 Det var Delfert. Man nu ei mere lenter,
 Alt rede er, og saa i beste Roe
 De sette sig til Bords. DORINDE nipper,
 Af fieldne Ret kuns grumme lidt;
 Men lader dog at have Appetit.
 Og mens hun seer paa Verten saare blidt,
 Tungt svæver Ordet paa de bange Lipper.

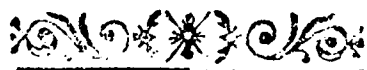
Omsider dog det af sit Fængsel slipper;
 — Min Her Baron, jeg veed ei hvad jeg gör,
 Jeg skal, jeg maae, og dog jeg ikke tör;
 Men ynk en ulyksalig Moder.
 Min Sön er fyg, jeg frygter Barnet döer;
 Kuns et han vil — — dog nei jeg ikke bör.
 Jeg mister ham; min Sorg i Taare-Floder
 Skal evig strömmen fra mit Öie ud;
 Men Billighedens Röst, Fornuftens Bud
 Befaler mig at tie. Hvad fortienner
 Jeg vel af Dem? Kuns Haardhed og Foragt.
 Jeg aldrig Dem et venigt Ord har sagt;
 Jeg ene Dem i denne Stand har bragt;
 Og for al Deres Kierlighed jeg nænner
 Det eneste, det kierefte De har.

Endnu

Men snart jeg skaffe skal, om De behager,
 En anden lige god og tam.
 Vi let en Falk i Morgen kan udfinde —
 Nei svarede den blussende DORINDE,
 Baron, det alt er nok, De ingenfinde
 Paa Kierlighed mig større Pröve gav.
 Mig Himlens Dom med Barnets Dod maae krænke,
 Dens Gunst hans Liv, min hede Bön maae skienke;
 Men dette Træk jeg lige til min Grav
 Skal med Erkiendtlighed betænke.
 Kom sommetid, tag Sæde ved mit Bord,
 Jeg venter Dem Baron, De gir mig Deres Ord.

Og med det samme FRIDERIC hun rakte
 En silkeblöd, en Alabastes Hand;
 Der som Magnet hans Siel paa Læben trakke,
 Hvor henrykt den ambrosisk Södhed smagte,
 Og smelted hen i Vellyst-Taarers Vand.
 Hun gik: og nogle Dage efter,
 Gik Hansemand fra Sind og Sands og Kræfter,
 Og listed af til underjordiskt Land.
 Der blev en Graad man sagnetens tænke kan;
 Men ingen Sorg saa dybt i Hiertet hæfter,
 At jo dens Rod omsider lösnes lidt.
 DORINDE alt har Crisis overstridt;
 To store Mænd den rare Cuur fuldende,

Den ene Tid, den anden Kierlighed;
Og disse Leger skynde sig at sende
Hver Sygdoms Levning snart til Lethi Bredde ned.

Uledsket nu ei FRIDRIC meer vanfmægter;
I Pomp og Pragt man Her Baronen ægter,
Den unge Kone smiler i hans Arm.
Af Lyft henrykt, af Elskovs Lue varm,
Hun ingen Ting sin Ægtefælle nægter;
Ömt trykket til hans glædefyldte Barm,
Erstatter hun med rigeste Indtægter
I Vellyft Myndt hans fordums Sorg og Harm.
Hinanden nok, ukiendt med Hymens Larm,
De glide Banen hen i AMORS gyldne Karm;
Og efterlade sidste Slægter
Exempel paa hvor fod, hvor stor,
Hvor herlig Frugt i Elskovs Hauge groer.
Der man ei meer udstandne Qval begræder.
Der glemmes let en Snees forlorne Suk.
Oh! för blandt Invaliders Tal du træder,
Trin Læser först i Heltens Spoer og pluk.

Du Livets beste Glæders Væld,
Du Dödeliges störste Held,
Naturens Himmelfendte Datter;
O! Kierlighed, hvor fød din Lyft!

Du bluffer i socratiskt Bryst,
Din Ynde Hottentotten fatter.

Hvor mild, hvor vindende den Lov,
Du i hver Skabnings Hierte grov,
Dit feierrige Navn at hylde.
Og selv i lette Lydighed,
Du lagde riig Belønning ned
Af alle Saligheders Fylde.

Vel den, din Södhed nyde kan,
Men trefold gienlydt væ den Mand,
Hvis kolde Siel din Ild ei kiender.
Han lever ei, han döser kun,
Og giennem Livets dørcke Blund,
Til først bestemte intet vender.

Og I höilærde, forte Mænd,
Som sende stakkels Elskov hen,
I svovlet Sous at evig fyde;
Riv Satans Rige ned med Fynd;
Men, kiere, det jo dog er Synd,
At putte den i samme Gryde,

Med Mord, med Vold, med Falskerie,
Med Kriig, som synker Verden i

Et

Et Ocean af alle Onder.
 Hiin gör dog kuns et Loppetik;
 Men disse har den flemme Skik,
 At altid hugge dybe Vunder.

Vi er jo alle Kiöd og Blod,
 Vi spire fra den samme Rod,
 Naturen er vor fælleds Moder.
 Den Phlegma skienkte dig, min Ven.
 Velan, du maae beklage, men
 Fordöm ei din sangvinlske Broder.

Af gunstig Forsyns Haand vi fik
 Liv, Sundhed, Druens Nectar - Drik,
 En fielden Ven, som ikke sviger.
 Men et for alle disse galdt;
 Da, milde Himmel, gav du alt
 Den Gang, du gav os hulde Piger.

O! föde Glutter! uden jer
 Var det vel værdt at blive her
 I disse underlige Hytter?
 I gör et Valbye til Paris,
 Men pigeløse Paradiis,
 Med fæle Grönland selv jeg bytter.

Karret.

Man elske kuns, og flux man findriig er;
 Den Kierlighed har rare Egenlkaber.
 Sandt manges Mund og Næse derved taber,
 Men den for alt dog ene Prisen bær.
 Dens Ild faa tidt en dösig Siel opliver,
 Dens underrige Kraft faa ofte giver
 Selv Dosmeragtighed Forstand.
 Kort sagt, ved dens Indflydelse man kan
 De löierligste Ting paafinde.
 Den aldrig kom i Pudserie til kort;
 Og skönt CUPIDO skyder kuns i Blinde,
 Han gierne dog med beste Priis gaaer bort.
 Derfor, godt folk paa eget beste skönnere;
 Det paa min Ære rigtig Möien lönner
 At give denne muntre Giest Logis.
 Han redelig betaler Leien i
 God gangbar Myndt, af Lyft og Leeg, og Löier,
 Og andet faadant Snurrepiberie.
 Om stundum og en Smule Fyhren stöier,
 Saa siden han igien desmeer fornöier,
 Og staaer sin Vert i Prävens Time bi,

Jeg Tufind af hans Puds har hört fortælle,
 Blandt andre om en Bødgers Ægtefælle;
 Et vakkert, ungt, belevent Stykke Folk.
 Igiennemæltet heel af Ild og Ynde;
 Hvis blotte Smil kom Tanken til at fynde,
 Hvis Öiekast var fyrigt Hiertes Tolk.
 En Feil allene havde lille FIKKE,
 Om ellars det en Feil man kalde kan;
 Hun var faa from, faa eiegod, at ikke
 Hun nogen nei at fige var ifland.
 Det var ei hendes Skyld; Naturen över
 Slig Spas iblandt. Den tidt for Löier prøver,
 Hvorvidt dens rige Danne - Evne gaaer;
 Og fære Væfner da til Dagens Lys opftaaer,

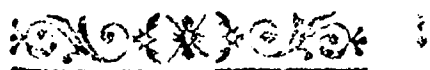
Nu faadan, fom jeg forbemeldte Mutter
 I alle Dele fchildret har;
 Man meget let, og faare rigtig flutter,
 At Konen næften aldrig ledig var.
 Men mellem andre smukke Giefter,
 Som troeligen befögte FIKKES Huus,
 Drak to ifær der alle Dage Duus,
 Og kappedes ret om at blive Mefter.
 Den ene var den lille Elfkovs Gud;
 Ham vil jeg kierligft troe vi alle kiende.
 Den anden ikke flet faa kiönt feer ud,

Dog lyde halve ADAMS Börn hans Bud,
Og Altre i hvert Clima for ham brænde.
Kort fagt, det var Her Hanreiskab;
Et Navn, der lidt uartigt klinger,
Men jeg omsonst har længe bidt min Finger,
Man Sproget faa just ikke altid tvinger;
Og et faa vigtigt Ords aldeles Tab,
Hver Patriot med Rette maatte græmme.
Vi og lidt Godt jo have maae her hiemme;
Men Hanreiskab ihvadsomhelst et Sprog,
Paa egentligste Plads er aldrig i en Bog.

Det traf engang, en ung Student forklarte
For Fikkemoer, et vist Experiment;
Og da Personen ingen Möie sparte,
Var Tingen næsten lykkelig fuldendt.
De var just ved, just lige ved — nu veed
Min Læser selv formodentlig Besked.
Da Manden kom uventendes tilbage
Fra Kroen hjem, ret lige netop som — —
Man altsaa let kan giette naar han kom.
At der ved sliq en Leilighed blev Klage,
At Fanden Ordre fik MADs Purk at tage,
Behöver jeg vel ei at melde om.
En JOB jo selv ved saadant maatte bande,
Saavidt kan ei Taalmodigheden gaae;

Lidt

Lidt Bisterhed vil sommetid sig blande
Deri, thi Muus jo Madroe have maae.

Imidlertid de arme Stakler vare
I stor Betryk. Hvor Pokker skal han hen?
See der er MADS; for a ting værer snare,
— Ja vist; — og altsaa maae den fine Ven,
Vips, under Bryggerkarret smutte,
Der sidder han jo baade varmt og tæt.
MADS triner ind; — nu veed du hvad min Putte?
I Dag jeg ret har pudset Smeden næt.
Han med mig Kiøb om Karret ville flutte,
Og tænkte ret at faae det for en Slik;
Men MADS er ingen Nar, han lår ei prutte
Sig noget af, jeg sidste Skilling fik.
See her er Gryn; fem hele flette Daler.

Nu raabte FIKKE, hvad jeg gör og taler,
Saa er du dog en Dumrian, en Praler,
At gaae mig hen og selge saadant Kar
For lumpne tyve Mark; nei viid du Nar,
Jeg fem Rigsdaler derfor faaet har.
See det er rene ti Mark jeg dig gavner,
Han henne er det selv at eftersee.
Jo men! naar du engang SOPHIA savner,
Du sikkert dig skal bare for at lee.

Mon-

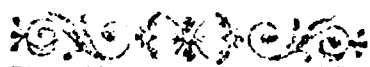
Monſieuren kiönt afſted til Kroen traſker;
 Jeg Stakkel hiemme, træller, flæber, jaſker,
 Og nænner knap mig ſelv at ſpiſe mæt.
 Jo bie du kuns; har jeg mig hidti' plaget,
 Har jeg til nu ei mindſte Glæde ſmaget,
 Saa troe mig kuns, du ſkal din fulde Ret
 Herefter ſkee. Jeg ogſaa ganſke let
 Mig Sagen tage ſkal; bliv ſaa en Tigger,
 En Kieltring ſom din hele kiønne Æt.
 Jeg blæs deraf, hvad bryder mig vel det?
 Alligevel jeg ſaa i Snavſet ligger;
 Min Skiebne allerede er ſaa ſlet,
 At for en værre jeg er næſten ſikker.
 Men du mig ſnare til Kirkegaarden ſkikker,
 Thi af ſligt Hunde-Liv jeg længſt er kied og træt.

Den arme Mads bag Öret ſig maae pille;
 — Nu, vær dog ei ſaa grumme vred Moerlille,
 Det ſkete i Enfoldighed.
 Jeg gierne jo, du ſeer, vil tie ſtille,
 Og tilſtaaе, at du bedre veed Beſked.
 Kom nu kuns ud Monſieur, og lad mig ſkrabe
 Ham Karret reent; det friſkt og dygtigt er,
 Og mellem Brödre vel ſin Skilling værd.
 Han ikke ſkal ved Kiøbmandſkabet tabe,
 For Styrken jeg i alle Maader ſvær;

Og

Og hvis han Tvivl om fulde Tæthed bær,
Jeg strax det skal med Vand til Bredden fylde;
Hvis da hun lækker allermindste Taar,
Saa vil jeg ham med Hud og Haar forgylde,
Jeg nok min Dont faa godt som en forstaaer.

Her URIAN af Karret altsaa gaaer;
Hans Plads igien den glade Bødker tager.
Med Lys i Haand hver Stave efterseer,
I hver en Fuge, skrabber, kratter, rager,
Men medens Mads faa lumskt i Skieggel leer,
Han drømmer mindst om hvad foruden skeer;
Thi midlertid han faa indhyllet sidder,
Og dygtig ved sit Kradse-Arbeid slider,
Faaer de ommeldte tvende Guder Lyft,
Ham endnu en Besøgelse at giøre.
Opmuntret ved saa gode Venners Röst,
Det unge Par fornam i varme Bryst
En Drift, saa herlig Leilighed at före
Til Nytte, og at vove nok en Dyft.
De altsaa med fornyet Mod begynde
Discoursen, hvor den för uheldig flap.
Enhver for sig i dette Fag var skrap;
Og som de lige fermt sig begge skynde,
Saa gaaer det faare lysteligt om Kap.

Dig tydelig, min Læser at fortælle,
 Methoden og det Ceremonielle,
 Ved dette fære Ridder-Spil,
 Jeg haaber du mig gunstig Ikienke vil.
 Skiönt just faa grant jeg Sagen ei beretter,
 Man Meningen formodentlig dog gietter,
 Nok jeg min Sats beviist tilfulde har;
 At Kierlighed paa Puds opfinderisk stedse var.

Elskværdige Fikker! o Glutter betænk,
 Hvad ypperlig Gave Naturen dog Ikienker,
 Naar den jer tildeler Presence d'esprit.
 Ved den vore Lænker I fastere binde;
 Vi deri ny Ynde, I Sikkerhed finde,
 Den staaer jer i Prøvelsens Öieblik bi.

Anvender den blot til at Hierter indtage;
 Dens Magt jer betrygge lykfalige Dage,
 Henglidende Banen faa roelig som mildt.
 Men maae I os arme dog endelig pudse,
 Saa hytter jer, ikke ved Bagsmek ad studse,
 Men narrer os, kiere, for alleting snildt.

Og eder, höifærede tallöse Venner,
 Som Publicum af sin Godgiörenhed tiener,
 Og hjælper med christelig Kierlighed smukt;

Lad

Lad saadan Tienstfærdighed ikke fortryde.
I derved de roeligste Dage kan nyde,
Og høste af andres Besværlighed Frugt.

Kuns stemme, vanartige Mennesker snakker
Om kronende Horn og høitkneisende Takker;
Jeg manges fuldstændig ACTÆON har kiendt,
Hvis Navn maatte herligt i Ordenen skinne,
Men aldrig hans Pande med ringeste Finne,
Langt mindre med siige Zirater var skiendt,

For alleting lader jer ikke henrive
Saavidt, at I prøve jer Sorg at fordrive,
Ved Strikke, ved Rotte-Krud, Peblinge-Søe.
En Hanrei maae leve i Velstand og Ære
Til hundred' Aars Alder; men huske I kiere?
At bare een eneste Gang man kan døe.

Maae jeg mig, høistærede Herrer, formaste,
At give et Raad, som er ei at forkaste?
Da følger Naturens velmenende Røst:
Saa smaa Ting I aldrig maae lægge paa Hierte,
Forglemmer hos BACCHUS jer indbildte Smerte,
Men henter hos VENUS en virkelig Trøst.

Friftelsen.

Hvad er vi ADAMS Børn dog ikke fvage,
 Vi planer gör og mange ſkiönne Ting
 Os fette for! nu vil vi reent forſage
 De Lyſler, ſöm i hine viltre Dage
 Os giöre lod ſaa mangt et kroget Sving.
 Fornuften ſmukt ſkal ene Töilen tage,
 Og Klogſkabs Svöbe kiöre ſaa i Ring
 Med hver en ſyndig Tanke, at den jage
 Dem heden ſkal i fulde fire Spring.
 See det er jo ret viſelig at mage
 Sin Sag: men ak, ſaa kommer Kiödets Sting;
 De gamle Griller liſte ſig tilbage,
 Og ſtakkels Kiörefvend omfonſt maae klage,
 De före gruelig ved Næſen ham omkring.

Saa gaaer det tidt, ſaa er det gaaet mig,
 Bodfærdig jeg min Daarlighed bekiender.
 Er ſamme Ting ei Læſer hændet dig,
 Vel, vi endnu paa fælleds Bane render;
 Og inden du dit korte Løb fuldender;
 Du ſlutteligen dine Brödre liig,
 Har ogſaa prøvet Satans Liſt og Sviig,

Og angerfuld tidt vredet dine Hænder.
 Men hvis du er faa reent forbistret klog,
 At ingen enten Dievel eller Ludse
 Formaaer i mindste Maade dig at pudse,
 Saa godt for dig min kiere Ven; og dog
 Naar jeg den Sag en Smule eftergrunder,
 Jeg gierne dig saamen din kolde Klogskab under.

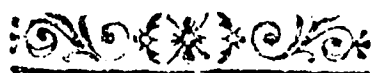
Men nu til Sagen: Altsaa var engang
 En ganske vakker lille Pige.
 Fra hvilket Land, og af hvad Stand og Rang,
 Det kunde jeg vel ogsaa sagtens sige;
 Men for min Læser ei at giøre Tiden lang,
 Saa springer jeg glat over alt deslige;
 Og melder blot til videre Besked,
 At i al Høviskhed SUSANNE Möen hed.
 Nu hændte det uheldigt, vor Heltinde
 Tilfældigviis engang i Hænde faaer
 En Bog; og strax istedet for at vinde
 Sit Garn, hun Blad for Blad den giennemgaaer.
 Det var af Helgener af allerførste Skuffe,
 Og udaf begge Kiön,
 Et langt Register, med en saare skiön
 Forklaring om, hvordan man kan forbluffe
 Den flemme Gast med Faste, Suk og Bön.
 Anfeelse sig her i Livet give,
 Besögt, beundret, halv tilbødet blive,

Og siden ret i herlig Spas fordrive
Sin Tid i Himlen, Dyds og Kydskheds Lön.

Strax stikker SANNEMOER en narrisk Grille;
(Thi hvad har dog ei Fanden at bestille!)
Hun pludselig det fære Indfald faaer,
Til Herrens og sin egen Prriis at ville
En Helgeninde-Rolle ogsaa spille;
Og fölgelig faare aarle staaer
Af Sengen næste Morgen op, og gaaer
Fra Huus og Hiem; med ingen Afsked tager;
Men medens hele Resten endnu sov,
Og uden först at bede smukt Forlov,
Hun tripper hurtig af til næste Skov,
Og Fromheds föde Frugt alt i Indbildning smager.
Der nemlig vidste hun at sig opholdt,
Adskillige berönte Eremiter;
Hvoraf hun ogsaa en paa Timen hitter,
Et Tref, der hende störste Glæde voldt.

Det var en rynket, graa, bedaget Her Patron;
Bleg, mager, tör; de gule, guftne Kinder,
Et Skieg, man ikke meer ærværdigt finder
Hos beste Buk; kort hele hans Person
Beviste tydelig, at til Kapon
Ham Spægelse for længe siden gjorde;

Og Syndsens Braad hos ham ei mere frygtes torde.
Til denne gode Herre tår
SUSANNE Tilflugt, og for ham bekiender
Det Ærinde, hvorfor hun kommen var:
Hun nemlig af en heftig Længsel brænder,
At blive Helgeninde; og hun har
Hört ofte sige, det sig best lod giøre
Ved Fasten, Beden, Sukken og at före
Et eenligt, strengt, bodfærdigt Liv.
Alt saadant ville hun med Glæde lide,
Ja döie Hede, Kulde, Harme, Qvide,
Og uden Jamren, Knurren eller Kiv
Saa böielig, saa smidig som et Siv,
Hun skulle alletider mod ham være;
Allene at han ville hende lære,
Hvordan hun kunde best sit Önske naae,
Og unde hende midlertid den Ære,
At i sin Celle ham tilhaande lidet gaae.

Vor Gamle stivt ved disse Ord besaae,
Det gode Pigebarn fra Top til Taa;
Lidt muntre de döde Öine bliver,
En Smil den mørke Mine alt opliver;
Og grumme snart, der havde kunnet staae
(De Glutter flige Griller tidt indgiver;)
En ureen Tanke op i fromme Bryst.

Men lykkelig i denne lille Dyft,
 Imellem Hellighed og Kiødets Lyft,
 Halvfierfindstyve Aar omsider Seier vinder,
 Saa gamle ADAM kiönt i Roelighed sig finder.

Og derfor han i Svar til hendes Tale,
 Begynder at opbyggelig afmale,
 Af Lidelser og Verden lange Hale,
 Den haarde Strid, Anfegtelfernes Stöd,
 Hvormed han havde selv endnu sin Nöd,
 Som dog i Guds frygt var saa vel beflaaet.
 Man tænkte nok det var et Smörrebröd,
 Men Visen snart i anden Tone lød.
 See her mit Barn, her ulmer Syndens Glöd;
 Og for at ikke blive misforstaaet,
 Han lagde Fingeren i SANNES Skiöd,
 Hvorved den Stakkel blev en lille Smule röd.
 Jeg derfor hende ret oprigtig raader
 At vende hjem igien; paa andre Maader
 Hun ogsaa Himlen tiene kan.
 Thi denne tilforladelig ei baader
 Et Pigebarn af hendes Aar og Stand.
 Men vil hun endelig ved förlte Forsæt blive,
 Saa maae hun sig lidt bedre frem begive.
 Jeg flere Brödre har i denne Skov,
 Maakee hos en af dem hun faaer Forlov,

At lade sig i Ordenen indskrive.
Vogt bare sit Klenod, at ei bortrive
Det Ulven skal; saa nysseligt et Rov,
Faaer til at løbe strax i Vand dens Tander.
Saa nødig jeg mit Barn dig fra mig fender,
Men ak! forgieves — dog maalkée — nei tys,
Kom, giv mig bare først et lille Affkeds Kys.
Og viselig han i sin Hytte krøb;
Jeg paa min Ære selv fra saadan Prøve løb.
Thi hvis jeg længe efter Døren ledte,
Jeg frygter saare for der nogen Galskab skedte.

Hun altsaa gaaer, og ikke langt derfra,
Nok en af forbemeldte Herrer finder;
Hos hvem hun haaber dog at faae et Ja,
Og altsaa ikke længe sig befinder;
Men korteligen melder ham sin Agt,
Som alt engang tilforn jeg Læseren har sagt.

Nu denne var af ganske anden Dei;
Bredskuldret, karlk, en HERCULES i Legge,
Med muntert Öie, vældig Hagesmekke,
Kort sagt af en Natur saa dröi og sei;
At han et reent fortvivlet Stykke Vei
Paa Ægtestandens Bane kunde vandre;
Hvor dog man seer saamange andre

At puste, fvede, tabe Modet strax;
 Men han ei var af dette Stymper-Slags.
 RUSTIC var Mandens Navn. Nu, da han hørte
 Den lille SANNES christelige Bön;
 En meget hellig Tanke strax ham rørte,
 Saa ved sig selv han saadan Tale førte:
 Hvad troer du vel RUSTIC for herlig Lön
 At nyde fremfor andre, for du spørger
 Dit Kiød en Smule? Jo saamange gör
 Det samme. Nei beviis du mere tör;
 Thi Pidsken, Fasten, er kuns Börne-Stræger,
 Men med saa lækker Lokke Mad
 For Öiet, dog sig bare for at bide
 Paa Krogen; og hvor gierne man end gad
 Forsöge Musten, heller Törst at lide;
 See det er Spas, og den jeg have skal.
 Blandt Broderskabets hele store Tal,
 Tör ingen da om Prisen med mig stride;
 Jeg alleröverst skal paa Listen staae,
 Ja Sæde selv engang hos Sanct ROBERTUS faae.

Han altsaa beer SUSANNA ei forsmaae,
 Et venligt Lye i ringe Hytte.
 Mod al Slags Vold han hende skal beskytte,
 Og hvis hun kun vil före sig til Nytte,
 Hans Lærdom og Formaning som sig bör;

Hun

Hun viſt ſaa ſkier ſom en Madonna döer,
 Og lige Sporenſtregs til Paradiis ſkal flytte.
 Og ind de gaae. Ak! bie dog Her Rustic,
 Hvad gör du der? huſk paa det ſlemme Prik.
 Vor Oldemoer af Slangebraaden fik;
 Den ſkidne Lyſt at ville beſſer machen,
 Til Fruen ſelv og kiere Af kom ſved.
 Bliv kiönt i Dalen, kravl ei op ad Bakken,
 Hvo alt for höit vil krybe falder ned.
 Men det forgieves er, han alt bereder
 Sin ſmukke Gieſt et kierligt Vennemaal.
 For hendes Mund det lækkerſte udleder,
 Og drikker ſin Discipelindes Skaal
 I klareſt Kilde-Saft, — I Vand? — Ja viſt, hvad andet?
 En Eremit; en ædru Siel, for Vandet
 Maae takke Gud. Du tænkte det var Viin;
 Nei Læſer, kaſter man vel Perler ſaa for Sviin?

Men nu det flux ad Sengetiden lakker;
 Rustic er alt ſaa grumme vims at faae
 Et Hvileſted tilrettegiort hvorpaa
 Susanna födt og blödt indſlumme maae;
 Der med en Smil for havde Godhed takker,
 Og i en Snup til Sengs fig træt og mödig pakker.

Det samme gör den gode Eremit,
 Og lydelig sin Aftenbön oplæser,
 Hvorved SUSANNA sov andægtig ind. — Saavidt
 Det meget herligt gik. Men ak! hvor tidt,
 Just naar vi gotte os med Dydens Vellugt, blæser
 Den Stemme ei i vore arme Næser
 En Fuulheds Dunst, der gör os ganske ör;
 Og saadan reent forplumrer vores Hierne,
 At skiönt man ogsaa ville nok faa gierne
 Man dog i Taaget gaaer, og glemmer hvad man bör.

Det netop blev den nye Helgens Skiebne;
 Omsonst han stræber sig at væbne
 Med Fromheds Harnisk, Penitenses Skiold.
 Hans Fiende er for stærk; alt i sin Vold
 Han Staklen har, som nok sig vrier, vender,
 Men grumme Ild, som ham i Skindet brænder,
 Begierlighedens Svovelsikke tænder
 I fulde Blus; ei Slukken hjælper meer.
 Hans giennemglödede Indbildning seer
 Kuns lutter underlige Sager.
 Et Blik, hvis Kraft hvert Hierte til sig drager;
 En Mund, hvis Kys som Guders Nectar smager,
 To Bryfter, der af Klap og Kryften leer.
 Ja sværmer den endnu lidt længer neer,
 Hvad træffer den ei der for rare Egne?

Hvor

Hvor Vellyst og Henrykkelser omhegne,
Fornöielfernes Tempel allevegne
I Glæders Kreds og Yndigheders Lye;
Man rigtig fristes kan til saadant Land at tye.

Og derfor selv vor Eremit beslutter
En lille Tour at giøre did; staaer op
Og Haanden under SANNES Dyne smutter,
Hvorved hun vaagner ganske i et Hop,
Og halv forskrækket; til han hende siger,
At nu det var paa Tid at holde Bön.
Hvorpaa hun lydig strax af Sengen stiger,
Og uden Skiört ham forekom saa kiön,
At Særken selv han beder hende kaste;
Thi viid, mit Barn, vi maae os ei formaste,
At holde vores Skyld og Bröde dulgt;
Den fees desuagtet ligefuldt.
Jeg giör det heller aldrig, men fremviser
Min Maddigagtighed mens Sanct PRIAP jeg priser.

Som sagt, saa giort; og lille SANNA er
For iegod, for föielig især,
Ved saadan Leilighed at Trætte vække;
Og altsaa falde maae Uskyldighedens Dække,
Men her jeg er i stor Forlegenhed;
Beskedenhed befaler mig at trække

Gardinet for; men Læseren som veed
Historien kuns halv, kan billig fordre
Fuld Efterretning. Altsaa begges Ordre
Saameget mueligt er, jeg følge vil.
Mit Malerie skal ganske dækkes til,
Men kuns med Flor. Hvis da man Skiulet finder
For tyndt; kuns paa et Raad jeg mig besinder,
Som er at vise begge Parter hen
Til Her Bocaz og see om denne gode Ven,
Ei endnu dybere har dyppet muntre Pen.

Men altsaa ti! Historien igien;
Desför begyndt, desför er Striden overstanden.
Nu sidde de da begge to paa Knæ,
Paa Gulvet lige over for hinanden;
Hvor Stakien, som tog alt for rene Sanden,
Udfødte ret et hierteligt, ak! væ
Mig arme Synderinde; Just som Fanden,
Der alletider lurar i en Krog
Paa Leiligheden, hendes Öine drog
Fra Loftet ned paa Arve-Syndens Spire.
Vel stammede hun frem endnu tre, fire
Smaa Hierte-Suk, dog dette Syn betog
Saa ganske Gluttens Agtsomhed, at ikke
Hun huskede meer, og da hun saae den nikke,
Naturens Röst trang ind til Marv og Been,

Saa i Uskyldighed hun raabte: fikken en!
 Er det en Fugl? Nei svared Eremiten,
 Det Satan er, det slemme, fule Skarn;
 See hvor han overmodig er, mit Barn,
 Men veed hun hvad han mener med sin Stritten?
 Saasnart han faaer af Helved mindste Vind,
 Han strax balstyrig blir; thi han derind
 Saa grumme nödig vil; han stedse gruer
 For velfortiente Straf, og just han skuer
 Det lige for sig, der.

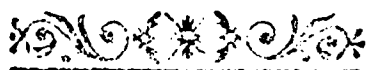
— Hvad? Helvede, min Fader, dette her!
 Nu det var rigtig Löier. — Ja desværre,
 Det alt for sikkert er, men derfor man
 Ei heller bedre Handling giöre kan,
 End Pokker i sit Fangenhul at spærre;
 Vil derfor hun som jeg, den stolte Herre,
 Skal komme ret paa Timen heslig an.

Man uden megen Möie fatter,
 At Glutten villig var til saa andægtigt Værk;
 Han vifes da til Hekkenfelt med Latter,
 Men Knegten, der halstarrig er og stærk,
 Staaer haardt imod; dog Tabt tilsidst han giver,
 Og ret en artig Tid i Klemme taalig bliver,

Nu, denne Lexe var ei let;
Hvorfor den ikke fuldt oplyste Pige,
Sig billig og befoiet fandt at sige,
Hvorlunde man fuldkommen gjorde Ret,
At hugge ned paa Pokker og hans Rige.
Det rigtig er en slem, forvorpen Gast;
For see mig kuns hvad Vold og Overlast,
Han paa sit Slutterie har gjort; det fast
Ei meer end billigt var igien at fette
Ham ind deri. — Godt, Her Rustic ei trætte
Med Glutten vil; og altsaa anden Gang
Personen maae forsøge Fængslets Tvang.
Men allerede ikke nær saamange
Ophævelser han gjorde meer som först.
Og da SUSANNA har en grumme Törst,
At snart et Helgeninde - Navn erlange,
Saa alle Dage Satan sine Börst
En halv Snees Gange faaer; til han omsider
Er ganske lattermild og villig Straffen lider.

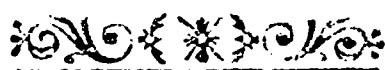
Men ak! paa denne löierlige Jord,
Bestandighed er blot en Lyd, et Ord,
Og intet meer; vi stedse derom snakker,
Men for Udövelsen enhver sig kiönt betakker.

RUSTIC var selv ei stærkere deri,
Hans Nidkierhed med hver en Dag aftager;
Saa naar tilforn han Fanden daglig ti
Han engang knapt ham nu i Fængsel jager.
Hvorover SANNA heel vemodig klager,
Og melder i al Höviskhed og Tugt:
Hvorledes det var ingenlunde smukt,
En Christens Hoved - Pligt at saa forfömme.
Men hun maae længe nok udtömme
Al sin Veitalenhed; og höit berömme
Hans förste Uges Nidkierned; det alt
Forgieves er. Tilfödt der forefaldt
Den allerægteskabeligste Scene,
Imellem vores elskelige Par;
(Thi fromme Due selv jo Galde har,)
Og Slutningen paa dette Optrin var,
At Glutten lär Her Eremit allene;
Gaaer bort, seer saurt, er som en Tydsker vred,
Og mumler ved sig selv om Uföelryggedhed.

Imidlertid af alle Kræfter,
Hun tripper af og naaer sit gamle Hiem.
Hvad Velkomst der hun fik, om god, om flem,
Det har jeg aldrig kunnet komme efter.
Det rimeligste er, at Frue Mama
Har flaaet mange Rynker paa sin Pande;

Har

Har spurgt, hvordan? Hvorfor? Hvorhen? Hvorfra?
 Og Satan ingenlunde glemt at bande;
 At SANNEMOER har grædt en lille Snuus,
 Og kort, der ligget har et Pokkers Huus.

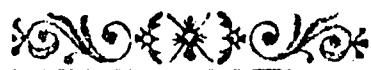
Men giorte Ting ei til at ændre staaer;
 Man fvöber altsaa Öinene i Blaar
 Paa Her Papa; og som der var at frygte
 For et og andet aabenmundet Rygte.
 Men frem for alting, at den Urtegaard,
 Som Her Rustic saa ofte havde vandet,
 For trivelig og hastig Groening staaer;
 Den kloge Moder sig paa Landet
 Udseer en Svigerfön af bedste Art;
 Og nogle Tusind Dalers Medgibt snart
 SUSANNE gör fra Jomfrue til Madame.
 Fra Jomfrue, jo! — nu, nu, det er det samme;
 Du gierne Læser, kunde have spart
 En slig Anmærkning; er vel det saa rart?
 Dig letteligen samme Ting kan ramme.
 Den er forbistret stor, SUSANNES Stamme,
 Og endnu et, min Ven: tænk ei at bramme
 Af gode Næse, paa en saadan Fart.
 Nei viid desværre, selv en MAREN Amme,
 Er hun lidt snu, dig ganske vist til Skamme
 Med al din Klogskab gör. Jeg, for min Part,

Mit

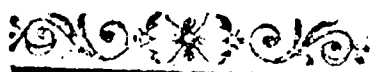
Nattergalen.

Der gives onde Mennesker, som tale
 Forbistret slemt om Ægteskab.
 De aabenbare denne Stand afinalé,
 Som Elskovs Grav, som alle Glæders Tab.
 Man andre hører derimod tillægge
 Den Sødhed, Lyft, Lyksalighed;
 Kort lutter Skionne Ting, der ret kan trække;
 Hvad Sanden er, jeg ikke rigtig veed.
 For min Person, jeg har ei Grund at klage;
 Det Pigebarn, mig Himlen gav til Mage,
 Er af en saare föielig Natur,
 Hun gör mig grumme fielden Kattespafer;
 Nu huuslig, nu igien hun leger, fiaser,
 Ja hvad det beste er, fast aldrig fuur.
 Vel mueligt andre har ei samme Lykke;
 Tungt for de Stakler Skoen saa mon trykke,
 Jeg indseer let, det hesligt sve maae.
 Hver her i Verden gierne har sin Nykke,
 Men iligt jeg vil altsammen forbigaae.
 Kuns dette jeg mig paatâr at forsvare:
 At gode Koner ei er mere rare,
 End god e Mænd; og at det svage Kiön
 Det stærke ofte gir kuns vel forskyldte Lön,
I godt

I godt Folk raabe stedse paa XANTIPPE,
Ja Konen var maalkæ ei duefrom;
Men selv Sagtmodighed et Ord kan slippe,
Det bryder man sig ei saa nøie om.
De Gamle har desuden tidt den Vane
Til bedre Kryderie for lækker Gane,
At salte noget ganske dievleblændt,
Hver Bagatel, i fordums Tid er hændt.
Jeg stedse fundet har lidt Contrebande
Den Tale om den spildte spandfuld Vand;
Og hvo af jer, I Herrer, tør vel bande,
At og Historien er rigtig sand?
Men sæt engang hun kommen var til Skade;
Saa maae man ogsaa gunstig mig tillade
At melde i al Ære og Respect,
Hvorlunde SOCRATES var ret en heslig Knekt,

Jeg allerede veed, hvad I vil sige:
At Sielen kuns den sande Kierne er;
At Kroppen blot er Skallen, og deslige,
Som Vidne om jer dybe Viisdom bær.
Men seer I, Verden er en Daarekiste;
Kong SALOMON var viis, men at han priste
Hvad I paa eders Sprog benævne Skal,
Beviser klart det store Tusind Tal.

En SOCRATES, en Philosoph maae være
 Saa klog han vil, men gifter han sig først,
 Saa bor han Ægteskandens Byrde bære,
 I hede Ansigts Sved sit Brød fortære,
 Og finde Hielp mod alskens Trang og Tørst.
 Men, kiere, af en Mand, der som en Taabe
 Kan fir' og tyve Timer staae og maabe
 Urokket, stiv, paa een og samme Plet,
 Hvad Tröst kan vel en stakkels Kone haabe?
 Hun maae jo med Vemodighed vel raabe:
 Saa Fanden ogsaa fare efter det!
 Hvorpaa man heel naturlig bliver bister;
 Men da endogaa det ei hielp kan,
 Man endelig Taalmodigheden mister,
 Og altsaa følge maae en Strippe Vand.
 See det er korteligen Sagen,
 Hvorved jeg troer klarlig lagt for Dagen,
 Man ufor skyldt paafætter Konen Klik;
 Saa Ondskab af Samvittigheden flagen,
 Bodfærdig vidne skal, den Feil har tagen,
 Bekiendende at alting rigtig gik;
 Og Philosophen vel fortiente hvad han fik.

Den Værstes Brøde da er klaret;
 De andres Sag er grumme let forsvaret.
 Jeg holder mig til hvad jeg før har sagt:

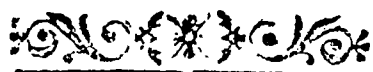
At

At begge Kiön Naturen eens har sparet,
Og lige mange Feil i begges Vægtskaal lagt.

Forlader mig, godt Folk, jeg har saalænge
Jer Kierlighed opholdt ved denne Sag.
Men alle til Madamerne vi trænge,
Som mindst det hændes mig hver anden Dag.
Det er saa godt at deres Yndest eie,
Jeg skatter den uendeligen høit;
I Livets Labyrint er mange Veie,
Hvo veed? — Men herom nu ei mindste Døit.
Jeg ile maae at Verden lade vide,
Der var engang i fordums Tide,
To unge Folk. Han Monsieur RICARD hed,
Hun Jomfrue THRINE; han en Hoben vægtig,
Hun af Naturen pyntet saare prægtig,
Med al den Glands og Yndighed den veed;
Af Haar, af Öine, Næse, Læber, Tander,
Af Smil, af Farve, Taille, Födder, Hænder,
Kort hele Pakkenilliken var saa,
En Dronning selv ei bedre önske maae.

Nu dette unge Par en Dag udfinder,
At Skiebnen dem hverandre har bestemt.
De elske sig, hinandens Hierte vinder,
Og alting gaaer fornöieligt og nemt.

Men midlertid sex lange Uger rinder,
 Og idelig der er den samme Hinder,
 Som ogsaa dog er virke igen flemt.
 Mama er saa forgabet i sin Datter,
 Hun ingenlunde afsee hende kan;
 Naar Mödre först sliq narrisk Godhed fatter,
 De fære Ting at giöre er iftand.
 Den hele Dag hun over THRINE ruger,
 Og Natten ligger Staklen i en Krog
 Bag Sengen; saa hvad Kunst hun ogsaa bruger,
 De ikke engang under tillukt Laag,
 Kan rigtig tales ved i Elskovs fande Sprog.
 Lidt mere Frihed, mindre Ömhed, Mutter;
 Sliqt Kielerie er kuns for Patte-Glutter,
 Med femtenaarig Möe er faadant Skarn;
 Den vakkre THRINE er ei mere noget Barn.

Nu kiere, at I alle har fornummet,
 Den lille Purks Indflydelse, og krummet
 For CYTHEREAS Altar eders Knæ,
 Det tvivler ingen paa; men har I sukket
 Forgieves nogentid, for I har plukket
 Den nydelige Frugt af Livsens Træ;
 Saa veed I selv, med hvad for lystent Öie,
 Man kigger ret vanfmægtende derpaa;
 Og hvad en törstiq TANTALUS maae döie,

Der

Der Æblerne sig feer paa Næsen flaae,
Men stækket stræber dog omsonst at noget naae.

Vort unge Par maae samme Skiebne friste,
Men finder sig heel nödigen deri;
Vel kan Her RICARD undertiden liste
Sig til en lille Smule Plukkerie.
Et Tryk i Haanden, höit et Kys, men snuppet
I Hui og Hast, foruden Saft og Kraft.
Dog hvad er det? Naar man end did er sluppet,
Man netop har dog kuns en Mundsmag havt,
Af hine sukkerföde Retter,
Hvorpaa med allerstörste Appetit,
Den lykkelige Ellkere sig mætter
I beste Mag, uftöret, roeligt, frit.
Omsider de sig dog engang befinder,
Paa egen Haand og uden Bussmænd;
Men kuns et Öieblik; det snart forsvinder,
Flux de Mama paa Nakken har igien.
Den arme Fyhr sig lkynder da at klage
Sin Nöd, og hvad han lide maae för Plage;
Hvor tung den er, hvor martrende hans Qval,
Den gör tilsidt ham rigtig bindegäl.
Vi kan jo aldrig tales ved allene;
Jeg troer faa min Siel, det er den rene
Malice af Mama; paa hvert et Sted

Her ret til Trods skal evig trække med.
 Hvad hi'per det mig vel, min rare THRINE,
 Jeg elsker di saa ommelig, naar blot
 Min Kierlighed forøge skal min Pine,
 Og aldrig jeg deraf maae nyde godt?
 Ja, men jeg veed nok ogsaa hvad det volder,
 Du ikke af din RICCARD noget holder;
 Naar Villien ei mig glæde, saa fik
 Man sagtens dog engang et gunstigt Øieblik.

Den arme Glut til disse Finter svarer:
 At aldrig hun med Tant og Falskhed farer,
 Han rigtig Synd af slig Beskyldning har;
 Og hvis hun mindre aabenhjertig var,
 Hun andet Svar ham gierne kunde give;
 Men Tiden kostbar er, vi kan ei blive
 Tillsammen længe her? hvad gör vi da?
 Jeg gierne legger mig saa slem en Brøde fra.

Med angergiven Siel Her RICCARD skyder
 Al Skylden paa sin Kierlighed.
 Han haardt sin Ubefindighed fortryder,
 Men ogsaa selv min beste THRINE veed,
 Jeg kan umuelig leve dig foruden;
 Blev Gratier, blev VENUS selv mig buden,
 Jeg VENUS selv med Gratier forskiød

Og alle Guders Lyft i dine Arme nød.
Men söde Tös, hvornær! kan du ei hitte
Paa nogen Maade, saa du faaer Forlov
At være for dig selv? Naar da de andre sov,
Saa kunde jeg maaskee dog til dig titte,
Og lure paa det nysseligste Rov.
Stræb derfor allerbeste Pige;
Din RICCARD har dig Tusind Ting at sige;
Men her er ingen Leilighed,
Saa kort en Tid det er kuns halv at tales ved.

CATHRINE lidt paa Smilebaandet trækker
Ved disse Ord; de Tusind Ting opvækker
I Gluttens Sind en grumme Videlyst.
Hun altsaa gir sin Elskere den Tröst:
At al sin Fliid hun sikkert skal anvende,
Og snart tilgavns han lære skal at kiende
Den Ömhed, hendes Hierte for ham bær;
Hvorpaa hun strax ham nogle Prøver giver,
Men hurtig af hans Favnetag sig river,
Just som Mama lær höre sine Tær.
De skilles ad; han gaaer, hun overlægger,
Hvorledes allerbest hun bær sig ad.
Hvad gielder hun sin kloge Moder giekker?
Den Pokkers Skielm CUPIDO er saa glad,
Naar han kan hielpe til et Puds at spille;

Han veed faa nemt at sine Snarer stille,
 Den klogeste selv falde maae deri;
 Dog staaer han allermeeft de unge Koner bi.

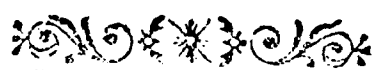
Nu underviist af ham, CATHRINE hafter
 At öve næste Nat sit Spil;
 Og faadan sig i Sengen vrier, kaster,
 At ingen kan et Öie lukke til.
 Om Morgen den arme Barn sig klager,
 For Hede, og for Lopper hun ei kan
 Faae mindste Blund; men om Mama behager,
 Saa gik det grumme letteligen an,
 At slaae min lille Felt-Seng op paa Svalen;
 Der Luften ikke nær, faa lummer er;
 Og der jeg hörer ogsaa Nattergalen,
 Men det umueligt er at sove her.

Mama er eiegod, hun alt tillader;
 Men man maae ogsaa spørge THRINES Fader,
 Og det er just en af det butte Slags,
 Der ikke kiender Fiinheds fine Grader,
 Men falder i de haarde Toner strax.
 Hvad, brummer han, er det for nogen Sluder?
 I lige kloge ere begge to;
 Lad hende bedre ryfte sine Puder,
 Saa blir hun nok for Lopperne i Roe.

Jeg ikke vil af flige Nykker vide;
 Vi andre jo maae samme Svie lide;
 Det værre ei med faadan Töite gaaer,
 Desuden vi i Nat nok mindre Varme faaer.

Der altsaa var ei mere at indvende
 For denne Gang; men næste Nat,
 Papa maae længe nok paa THRINE ſkiende,
 Det bliver derfor ei desbedre fat.
 Hun ſpreller, pusler, jamrer ſig og klynker,
 Saa Mutter ret den ſtakkels Pige ynker,
 Og ikke meer tilſidſt ſig bare kan,
 At melde ſin uartige Her Mand:
 Hvorlunde ret han har et Tiger-Hierte;
 Det arme Barn jo vaander ſig af Smerte,
 Og dog du ikke ſagtens kan tilſtaa
 Den ringe Ting, ſom jeg i Gaar begierte,
 At hun paa Galleriet ligge maae.
 Det er jo ſirax herved, hvad kan det hindre?
 Saa har vi andre ſelv en Uroe mindre,
 Og bedre kan vor Sövn og Hvile faae.

Nu Fatter, maae du dog vel give efter?
 Ja viſt, han bander fort af alle Kræfter,
 Og ſender dem til Bloksbjerg begge hen.
 — Jeg er tilfreds, hvor LUCIFER l iver,

Den Mand er gal, der mindste Godt sig lover
 Af saadan basiliske Art som den;
 Hver Dag, hver Time, kommer det dem over,
 Snart Ugler, snart de Nattergaler hover,
 Ja, ja; lad gaae, men kom mig kuns engang igien.

Saavidt var da den Lilles Hierte lettet;
 At flytte Sengen hurtig var besilt;
 Personen ved et Vink er underrettet,
 Og aileting gaaer grumme nemt og snildt.
 Allene den forvorpne Soel vil ikke,
 For ramme Alvor til at paa sig stikke,
 Den nøler just til Trods; hvad det er tungt!
 Omsider naaer den dog bestemte Punct,
 Og nu man Mørkets Skummel seer i Möde;
 Det sene Mulm, den vennehulde Nat,
 Der skal saamange Dages Qval forføde,
 Og aabne Adgang til den rige Skat,
 Af alle sandfelige Glæder.
 Den kommer og med den Her RiccARD træder
 Sit Tog behændig an; snart er der sat
 En Stie op til Vinduet, hvor Glutten
 Med aabne Arme tår imod sin Ven;
 Og uden lang Betænkning eller Prutten,
 De iler nu til AMORS Trone hen.
 Hvad der forrettet blev du maae tilgive,

Jeg

Jeg ikke dig, min Læser kan beskrive;
 Alt sådant er en tillukt Bog,
 Og Skindres ei med Ord tilgavns i noget Sprog.

Har Skiebnens Gunst dig selv forundt at nyde
 Saa fød en Tröst, saa veed du nok Belsked.
 Jeg dermed da ei skal min Hierne bryde,
 Hvis ei, saa smör dig med Taalmodighed.
 Nok, Nattergalen qvidrer fort utrættet,
 Saa smeltende, saa rörende en Sang;
 At Gluttens Öre aldrig bliver mættet
 Af sliq Musik, var den end nok saa lang.
 Men SAMSON selv omsider er en Kryster;
 Naturen, som os gav umaalte Lyfter,
 Har snevre Skranker sat for Dödeliges Magt;
 Der er et grumme Spring fra Evnen til vor Agt.

Det unge Par i Sövnens Arme hviler;
 Paa Purpur-Læbe fyrig Vellyst smiler;
 I hvert er Træk fremstraaler Glædens Glands,
 Og Tusind gyldne Dromme iler,
 At södt inddyffe flummertryllet Sands.
 Men intet jordiskt Gode længe varer;
 I dette syndefulde Liv,
 Er beste Tryghed selv omspendt af Farer;

Tænk

Tænk aldrig Lykken staaer urokket, stiv,
Du Daare dig jo lener til et Siv.

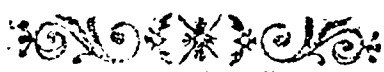
Nu medens de til intet Onde kiender,
BEELSEBUB Papa at Ondskab sender
Til Galleriet, hvor han faaer at see
En Ting, han skal ei fristes ved at lee.
Her RICCARD nemlig, og den lille THRINE,
Som med Uskyldighedens Mine,
Og i dens nøgne Klædebon,
Indfluttet holdt i kjerlig hoire Haand
Den fode Fugl, hvis rare Synges - Gaver
Hun nu fuldkommen lært at kiende haver,
Og fattet flig en Elsk og Yndest til,
At selv i Søvne hun den ikke flippe vil.

Naturligviis Papa en Smule studser,
Betænker sig, men gaaer omsider bort.
Pas paa Her RICCARD, man dig ikke pudser,
Jeg önlker ret oprigtig du var fort.
Men ak! sin Skiebnes Dom kan ingen svække;
Den arme Fyhr maae altsaa holde Trop.
Papa er henne midlertid at vække
Sin dyrebare Ægtefælle op;
Og beder Konen hurtig med sig gange,
Saa skal han hende vise noget rart.

Tænk,

Tænk, THRINE Ram har faaet til at fange
 Sin Nattergal; jo, jo, nu feer jeg klart,
 Hvorfor hun ville ligge hiflet inde.
 Jeg tænkte hun os noget ville binde
 Paa Ærmet, men Moerlille kom vær snart.
 Ja viſt min Får, her er jeg, raabte Mutter,
 Kuns ikke den af Haanden hende ſmutter;
 Det kiere Barn! ſaa veed jeg hun er glad;
 Men ſig mig, hvordan bar hun ſig vel ad?
 Nu det var rart, Ja kom kuns, ſvarer Fatter,
 Der, ſkiönt forbiftret vred, dog knap for Latter
 Sig bare kan; men ſagte, ingen Stoi,
 Det ellers kunde hende let den flöi.
 Hvorpaa ſaa ſagte Dören op han lukker,
 Hvor alt endnu var uden mindſte Skiul.
 Thi giör Mama forfærdelige Glukker,
 Og da hun feer den vel bekiendte Fugl,
 Saa ville hun juſt have raabt Carone,
 Canalli Tós, og flige flemme Ting;
 Men Får er bedre oplyſt end hans Kone,
 Han vender hende i en Snup omkring;
 Og ikke ſaa aldeles kierlig ſiger:
 At nu det ingen Nytte giör hun ſkriger,
 At Skaden nu var allerede ſkeet;
 Man altſaa maatte ſee den at oprette

Paa

Paa bedste Viis, og Skammen faa aftvætte,
At begge Parters Ære intet led.
Lad hurtig derfor sende efter Præsten,
Notarius og Commissar;
Jeg midlertid nok faa Ikal passe Resten,
At Tingene sin rette Vending tår.

Hun gaaer; og nu den arme Ellker kigger
Omkring, og seer at Solen oppe er;
Imedens han endnu i Sengen ligger,
Hvorover stor Fortrydelse han bær.
Og siger ganske sagte: bedste Pige,
Vogn op, jeg maae i Hast mig fra dig snige,
Jeg frygter faare for at det er galt;
Vi sov et har for trygt, det var jo ret fatalt!

Oh nei, slet ikke, svarer gamle Fatter;
Men hör, min fine Herre, et af to;
Paa Timen sværg De ægte vil min Datter,
Hvis ei, faa skrivt, og gik til evig Roe.
Her hjælper ingen Smutten; det allene
Kan klare Sagen. Er hun ikke riig,
Saa var hun ærlig, og jeg tør vel mene,
Dem fuldt i alle andre Maader liig.
Kort sagt, de har os begge to beskiemmet;

Et

Et Ord, faa er den hele Tummel hæmmet;
Men strax, hvis ei, faa Tusind Dolke-Stöd;
Vælg hvad De synes best, men viid, gift eller död.

Nu seer I Venner, jeg vil kjerligt haabe,
At ingen af jer var faa stor en Taabe,
Hvis Skiebnen ham i flig en Fælde jog,
Han klogelig jo sin Beslutning tog.
Det samme gör Her RICCARD, som betænker,
At Livet er med al dets Galde født;
Og vælger altsaa heller Hymens Lænker;
End see sig ned blandt Tænders Gnidsel stödt.
Han nyelig har af Glædens Kilde drukket;
Og skiönt for denne Gang hans Törst er flukket,
Saa smagte dog den sidste Dram faa vel,
At let den friste kan igien en syndig Siel.

Kort, Stykket faaer da saadan Ende:
At Stympere maae lyfste Her Papa;
Maae med Bødfærdighed sin Skyld bekiende,
Og stamme frem et angergivent Ja.
Hvorved det lille Noer i Søvne spretter,
Gir Slip af hvad hun holder, og sig letter
I Sengen op; men da hun Custos seer,
Saa putter hun sig flux langt under Dynen neer.

Imidlertid de Lærde sig indfinde,
 Der strax tår fat paa Da og Eftersom;
 Hvorpaa de fast den stærke Knude binde,
 Og RICCARD underskrive maae sin Dom.
 See nu er alting rigtigt. Man forlader
 De unge Ægtefolk, og Svigerfader
 Dem siger just i det han Affked tår:
 Saa frisk Börnlille, væk med alle Griller;
 Lad nu kuns Nattergalen smukt slaae Triller,
 Tilforn det ei saa ganske sikkert var;
 Nu lykkelig vi den i Fugleburet har.

Men Læser, hvordan mener du Personen
 Ved dette Spilleværk tilmode blev?
 Jeg tænker vel; naar kuns han holder Tonen,
 Og viser sig en Ridder bold og giev;
 Saa er det heller ei saa grumme farligt,
 At derfor just han reent fortvivle maae.
 Sandt, Glas og Koner skal behandles varligt,
 Men begge taale dog at tage paa.
 Sligt har Her RICCARD jo tilfulde prøvet,
 Har fundet lille THRINE flink og kiek;
 Kuns Glutten blir en lille Smule övet,
 Saa slaaer hun til hver Dannekone Smek.
 Hvad vil han meer? med Rigdom selv begavet,
 Han ægter Ungdom, Delighed,

Var han just ei paa Brylluppet belavet,
 Saa seer han dog ei heller snart derved.
 Han elsker, elskes, det er allerede
 En Fond, hvorpaa man noget tære kan;
 Om lidt endog saa sagtnes første Hede,
 Saa holdes den dog nogen Tid i Brand.
 Og ömt, fortroeligt Venlskab siden tager
 Den Plads, som Kierlighed opfyldte för;
 Kort, skönt man ei saa fyrig Glæde smager,
 Man Livet dog hinanden moersomt gör.
 Men mærker, Venner, jeg kuns flige mener,
 Hvis Hu og Sind paa samme Strænge flaaer.
 Naar Hymens Baand Gienstridighed forener,
 Da Visen i en anden Tone gaaer.
 Men hvorom alting er, godt Folk, saa gifter
 Jer ikke hen paa mine ringe Ord;
 Jeg ingenhaande Ægtelskaber stifter;
 Desuden paa saa syndefuld en Jord,
 Hvor mod hver maadelig Gevinst man hitter,
 Man treffer ti ulykkelige Nitter,
 Der grumme let selv Klogskab pudset blir.
 Gör hvad I vil, det saare lidt mig skieller,
 Men naar i siden, kiere Ægtelsæller,
 Allene Skyld for dagligt Onde går;
 Da seer I, jeg endnu som forhen siger,
 At alt for höit i fine Venner skriger,
 Ja hvis I end jer Skind forkrattet faaer;

Saa halve Skyld paa egen Regning skriver,
 Jeg stedse ved min første Mening bliver:
 At begge Kiön i lige Nummer staaer.

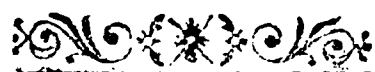
Vuggen.

Hör, veed du hvad, min Ven, ifald din Lykke
 Dig spiller op et meer end Hverdags lystigt Stykke,
 Saa vogt dig vel, dans ikke alt for frisk,
 Fortuna er forfærdelig polisk.
 Just naar du meest paa Konens Godhed stoler,
 Og skierer ret gedigne Caprioler,
 Vips, rører hun en ganske anden Streng,
 Der doppelt i dit kielne Öre skurrer;
 Forgieves du din Pande rynker, knurrer,
 Hun brummer ubarmhiertig hen i Fleng.
 Man tidt har hende mærket af den Grille,
 At den hun synes allerbest at ville,
 Og ret som til sin Kieledægge gör;
 Hun siden just er flemmest til at drille,
 Og mindste Gunst han ikke vente tör.

Thi hyt dig, kiere vel, at ikke sette
 For sikker Liid til vennefulde Smil;
 Ei heller lad dens Gunst dit Hierte lette

For langt mod Skyen op; naar snelle Piil
Er til sin fulde Höide stegen,
Saa falder den igien med Næsen ned.
Hop lyftig kuns afsted, men midt i Legen,
Huusk paa en Dyd, der heder Sindighed.
Dog Sindighed hos Ungdom og hos Lykke!
Naar fandtes saadan Troe i Israel?
Man grumme fielden seer den nogen trykke;
Men tænke at dens Ynde skulle smykke
En lykkelig, en ung, forelsket Siel,
Det var Naturens Orden at forrykke,
Nei, nei, det gaaer i Verden ei saa vel.
Paa Prent jeg tilstaaer sligt kan artigt klinge;
Men ville man til Byes kuns saadan Phænix bringe,
(Jeg gierne en saa fælsom Ting gad seet;)
Min Daler strax af Lommen skulle springe,
Skiönt saare vigtig Sum for en Poet.

Men Læser, for ei længere at trætte
Din hidindtils Taalmodighed;
Saa skal jeg i Enfoldighed berette
Et snurrt Eventyr, jeg veed:
Hvorlunde nemlig der i fordums Dage,
Ei langt fra Rom et lille Vertshuus laae;
Der mange Gæster kunde ei modtage,
Thi Leilighederne var ganske smaa;
Og Verten elskte Roelighed og Qvemme,

For resten et godt, ærligt Stykke Mand,
 Der brød sig ikke stort om de Fornemme,
 Men husede kuns Folk af Middelstand.
 Hans Ægtefælle var en vakker Kone,
 Lidt over tred've Aar, og kunde tone
 En Vise med endnu saa godt som een.
 I övrigt tvende Börn; en Purk i Vuggen,
 En færdig Datter, fri for Lak og Meen;
 Saa yndig, venlig, from, at selv en Steen,
 Hun havde let til Kierlighed anstukken.
 Thi var CUPIDO heller ikke seen,
 I Vaades Fald at förge vel for Slukken;
 Han gierne da er rap paa sine Been.

Nu traf det sig, en ung anseelig Herre,
 Men skielmsk og vilter, som desværre
 Deslige Fyhre næsten altid ere,
 Kom ofte denne lille Kroe forbi;
 Og da han fik i Kikkerten det nette,
 Det nysselige Pigebarn LISETTE,
 Saa kravlede det grummeligen i
 Hans ikke alt for vel forvarte Pande.
 Hver Tanke der opstod, var om at lande
 Fornöielig en Gang i önskte Havn.
 PINUCCIO, (saa var Personens Navn,)

Alt nogle Uger bider sine Neg'e;
 Han har saa grumme stor en Lyft at seile,

Men Vinden ei aldeles föie vil.
For altfaa ikke Maalet at forfeile,
Der maae Behændighed og Kanster til.

Just Sværigheden ikke var at vinde
LISETTE selv; det var en kierlig Glut,
Særdeles föielig for denne Sinde,
Og ellers ingen Tid mod nogen mut.
Vel mueligt, hun af Standen lod sig blinde,
Dog vil jeg hel'er troe den lille Gut,
Hvis stærke Arm kan hele Verden binde,
Hvis Vældes Magt, hver Alder, Stand maae finde,
Fra Bispen selv til usle Landsbye - Tut;
Sig med i Spillet havde blandet.
Thi Fyhren rask og Pigen lækker var;
En plump Krabat, en Friere fra Landet,
Skiönt nok faa riig hun holdte kuns for Nar.

Man fölgelig afhandler et og andet,
Og nu sin Rigtighed Contracten har.
Der mangler blot, at Seilet paa skal trykkes,
Men det var netop Knuden; her forrykkes,
Vort unge Pars Concepter meget flemt.
Alt prøvet er, men ingen Ting vil lykkes;
At faae Marchesen i et Hiörne giemt,
At lade Dör og Vindue paa klemmt,
Sligt maatte vel min kloge Læser tykkes,

I faadan Nöd ei gånke ubeqvemt.
 O ja, min Ven, det ofte gaaer ret nemt,
 Men her Papa forstaaer flet ingen Skiemt;
 Han passer paa, er lutter Öie, Öre,
 Saa Staklerne sig med Taalmodighed maae smöre.

Den slemme Vert! ja bi du kuns Krabat,
 Du i din Grav er endnu ikke kommen.
 Du pudses maae, saaledes lyder Dommen,
 Og saa skal hver din Klogskabs Kamerat.
 Forældre, Ægtefæller, vil I lyde
 Mit ringe Raad, lad Börn, lad Koner nyde
 Anstændig Frihed; alt for stærk en Tvang,
 Fordærver Spillet just saamangen Gang.
 Naar ret polist Pind i et Hul putter,
 Saa giennem to den skielmske AMOR smutter;
 Han er saa fin, han har det paa et Greb,
 Sig Pokker ikke selv kan vogte for hans Kneb.

Nu vel, det sig en Aften hender,
 At Skiebnen med en Ven Marchesen sender,
 Til Kroen hen; det truede med Regn.
 Fraholdte fölgelig ved saadant Tegn,
 At Reisen længere fortsætte;
 Og allerede mödige og trætte,
 Forlange de hos Verten Nattely.
 Men alt var proppet; Huset er kuns lille,

Han

Han; ikke flige Herrer, fom han ville,
 Beværte kan; men ftrax i næfte Bye,
 De Appetiten kan langt bedre ftille;
 Did raader han dem ydmygft hen at tye.
 Men dette Forflag ei Marchefen hover;
 I har jo dog vel, fagde han, en Krog,
 En Seng, en Löibænk, jeg for min Part fover,
 Om man endog paa Tromme for mig flog.
 Den tykke Vert igien til Huen tog,
 Og fvarer: naar de Herrer Cavalerer
 Sig ikke om at ligge fammen kierer,
 Saa tör det vel maafkee til Nöd gaae an.
 De har i deres egen lille Stue
 To Senge; een for ham og kiere Frue,
 Den anden for en Ven, det træffe kan,
 Der fommetid Logis uventet tager;
 Ifald de altsaa gunftigen behager,
 Den fnart fkal komme i behörig Stand.
 — Fortreffeligt Her Vert! nu lidt at fpife,
 Og fiden er De nok faa god at vife
 Os hen, hvor vores Natteleie er;
 Vi allerbefte Ret har ikke nær faa kier.

Det hurtigt var beftilt; LISETTE blinker;
 PINUCCIO er fnu, han Svar tilvinker,
 Vel mærkende den dyrebare Vraa,
 Der Gluttens Feltfeng indbefatter,

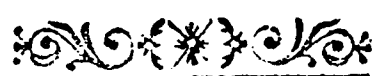

Mod Væggen næst ved Døren Verten laae;
 Tæt ved i Vuggen, Tingesten som patter;
 Den anden Seng just lige for er sat,
 Og nu de ønske sig en glædelig god Nat.

Imidlertid Marchesens Hierte pikker;
 Han tæller ret med Længsel hvert Qvarteer;
 Og Snese Gange Verten heden skikker,
 Som Pokker just til Trods skinbarlig stikker,
 Saa han ei vil med Næsen rigtig neer.
 Omsider han med Ægtefælle snorker
 En vældig Bas, og strax Marchesen storker
 Saa listelig til Lises Leie hen.
 Jeg bande tør det stakkels Barn er vaagen;
 Hvad mener du vel Læser? — ja saamen!
 Hun rækker kierlig Arm mod elskte Ven,
 Og beer ham ikke stöde sig i Krogen.
 Det lille Noer, hvor er hun iegod!
 PINUCCIO, lad see du derpaa skiönner,
 Jo Manden mangler ikke Lyft og Mod;
 Han Lises Omforg redelig belönner,
 Og lærer hende ret en herlig Leeg,
 Der trætter meget mere end den kieder;
 Den beste Spas af alle Jordiskheder,
 Hvorover jeg indstændigst Skiebnen beder,
 Mig ikke flaae i mange Tider Streg:
 Kort, i den lille Krog, der Lise giemmer,

Er Tingene i allerbeste Gang.
 Man leeger fort, thi Lyften Værket fremmer,
 Hver Pause er net op tilbörliq lang.

Imedens Lise nu Oplysning havde faaet
 Om Pligterne i Ægteftand;
 Den anden Herre i et Ærinde var gaaet,
 Hvor Kongen selv ei nogen skikke kan;
 Og da han mod den lumpne Vugge löber,
 Saa flytter han den lidt til Siden hen;
 Gaaer, kommer, sig i Dynen fvöber,
 Og tænkende ei paa den lille Svend,
 Forglemmer paa sin Plads at sætte ham igien.
 Lidt efter de forvorpne Katte river
 I Kiökkenet en grumme Hoben neer.
 Ved hvilken Larm Vertinden vaagen bliver,
 Staaer op og sine Potter efterseer;
 Men da Madammen kommer nu tilbage,
 Saa lader hun af Vuggen sig bedrage;
 Og findende den ei ved Mandens Seng,
 Hun raaber sagte: hille en Ulykke!
 Der kunde jeg jo giort et Fandens Stykke;
 Jo det var kiönt! jeg takke maac min Dreng.
 Tænk, om i bare Serk jeg havde sprunget
 I Sengen til de Fremmede, hvad faa?
 En artig Vise Fatter ville siunget;
 Til Lykke veed jeg nu hvor jeg skal gaae.

Og vips, hun op til Cavaleren hopper,
I fulde Troe det tykke MIKKEL var;
Hvorover han umiddelbar sig opper,
Og langt fra ingen Sinke eller Nar,
I Tieneste Madammen straxen tår.

Det lystigt gik; den gode Kone fryder
Ret inderlig sig over denne Spas.
— Nu MIKKEL, hvad du mig i Aften byder,
Det er saamen dog ikke ganske Fias.
Hvad, meer endnu? Nei see engang til Manden,
Han sikkerligen noget har paa Panden;
Nu Fatter du er mig en Pokkers Fyhr.
Ja, ja, men nok saa godt som nogen anden,
Jeg paa Personen vist skal holde Styr. —
Og GRETHE Moer var Kone for at holde
Sit Ord; bruunladen, smidig, flink,
Hun endnu kunde flemme Tanker volde,
Hvorom jeg alt har givet for et Vink.
Kort, en passant, et ganske artigt Möde;
Man plukker Druer tidt er ikke nær saa föde.

Imidlertid det lakker snart ad Dag;
Af Frygt for Galsskab Lise da maae bede,
Skiönt nödig, Her Marchesen sig berede
Med förste paa at hidse Reiseslag.
Og altsaa efter sidste Favnetag,

Saa varmt, saa tet, Personen ganske spag,
I Mörket hen mod eget Leie feiler.
Men her er atter Vuggen til Fortred;
Thi da den ikke staaer paa forste Sted,
Saa heel naturlig Staklen ogsaa feiler,
Og putter sig hos Verten sagte ned.

Nu det var galt, men det end værre bliver;
Thi neppe har han lagt sig, før han giver
Sin Glæde Luft, og med en sagte Røst
Henrykket sin formeente en fortæller,
Hvad han har nydt for hulderiig en Trøst.
— Jeg ret dig ynker, du har maattet ligge
Imidlertid og dig om Munden flikke,
For sikkert dine Tænder løb i Vand;
Men ogsaa du umuelig fatte kan,
Hvad det er for en herlig Tøs LISETTE.
Nu har jeg mange kiendt og af de rette,
Men det ei allermindste Snuus forslaaer;
Uendelig hun alle overgaaer.
En Krop, et Liv, et Skind saa fint, saa blødt,
Og Bryster — intet tænkes kan saa sødt!
Det kildrer, naar man bare om dem taler;
Jeg dig omsonst etcetera afmaler,
Det kommer ei paa Tusind Mile nær;
Kort, LISE ret en Lækkerbidstken er.
Men troe mig, jeg har heller ikke sovet;

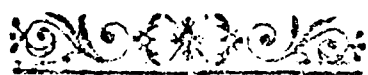

Sex Togter jeg, fans Pralerie har vovet,
 Det var en Spas; jeg svær dig hellig, at
 Jeg aldrig før har havt saa kongelig en Nat.

Ved denne Snak sig MIKKEL faare rømmer;
 Han gnier Öinene og troer han drømmer,
 Men endelig Krabaten rigtig spraaer;
 Og fære Griller i hans Pandebrask opstaaer.

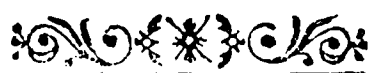
Imidlertid Vertinden sagte vilker
 Marchefens Ven i Öret! hör du Får?
 En anden Gang, hvormeget de end smilker,
 Vi ikke flige Galninger modtår.
 De klamres jo; man aldrig ret er sikker,
 Der flige Folk tidt flemme Fluor sikker;
 Men medens Konen luror paa et Svar,
 Begynder Verten skrækkelig at brumme,
 Og med to Öine funklende og grumme,
 PINUCCIO ved Halsen hartig har.
 Hvad, skreg han, bilder I jer ind at giekkes?
 Saa derfor kuns I sögte Nattely?
 Men troe mig, Karle, vi skal artig trækkes,
 Jeg snart jer andre Ærinder skal flye.
 Seer man! os flige Herrer dog vil giöre
 Den Ære, vore Döttre at forföre,
 Og fætte paa Farai jerne Klik;
 Ja det er deres kiönne gamle Skik,

Men

Men mener du Person at dermed slippe,
Saa tår du denne Gang forbandet Feil;
Jeg Vingerne dig skal faaledes klippe,
At andre sig deri maae see i Speil,
Og ikke nok med det, men saa at drille,
At aabenbare holde mig for Nar.
Den Onde skal, herud — jo jeg skal pille
Dit Skind, at aldrig saa det plukket var.
Dig Töite, skal jeg Halsen siden knække;
Saa flux herop, jeg ellers dig vil vække,
Tänk ei jeg mig paa Næsen spille lår.

Ved disse Ord, den arme Dievel taber
Reent Sind og Sands, blår baade stum og stöv.
Vertinden tier, föler, gloer, gaber;
Den lille Lise zitterer som et Löv.
Til Lykke sig den anden Ven befinder
Paa Vuggen, Aarsag til det hele Puds;
Han altsaa paa en Udflugt hastig finder,
Og raaber til Marchesen! hei PINUZ!,
Hvor er du? Det er nu din gamle Vane,
At löbe saa om Natten stedse Sur.
Jeg længe nok, mon cher, dig maae formane,
At vogte dig du ikke faaer en Snur.
Jeg sagde dig det nok; faasnart han drikker
En Draabe over Törsten, er man sikker,
Han hele Natten om i Taaget gaaer;

Og Tusind underlige Griller,
Saa rigtig sig i Søvne forestiller,
At vaagen han dem ikke bedre faaer.
Saa op PINUZ! du ligger kuns og skiller
Godt Folk ved deres Roe; her henne Sengen staaer.

PINUCCIO er ikke seen at gribe
Det givne Vink; han sover ganske tet,
Og lader sig i Næsen dygtig knibe,
Til MIKKEL faaer omsider paa ham Ret.
Den arme Vert, det hele tår for Sanden,
Saa efter hum! og naa! og det var Fanden!
Marchesen slipper lykkeligen væk.
Selv Mutter nu forvundet har sin Skræk,
Og snildelig sig hen til LISE lyster;
Hvor dristende sig nok at være kiek,
Hun går sig til at raabe ganske bister;
O! Fatter, giv den Nar et dygtigt Smek;
Hvad er det der, han fladdrer om LISETTE?
Han skulle have havt paa Tøsen fat?
Jo pyt Monsieur, han er nok af de rette;
Jeg har hos hende sidt den hele Nat.
Hun hverken har gjort bedre eller værre
End som jeg selv, og derfor er det Snak;
Det meer fornuftigt var den gode Herre,
En anden Gang ei slet saameget drak.

Jeg troer alt Moerlille, sagde MIKKEL,
 Han drömte kuns, men nu er det forbi;
 Dog flog hans Hierte som en Perpendikkel,
 Saa stor en Angest fatte jeg ham i.
 Nu staae de op, men ikke uden Latter,
 Enhver af dem sin gode Aarsag har;
 Hvo Tröst bekom, sin Lykkes Forforg skatter,
 Men alt i Smug; sig ingen mærke lår,
 Og Verten midlertid sin Morgen Dosis tår.

Saa kommer da, I Tvilling-Rigets Sønner,
 Hvis Mine, Snak, hvis Broderie, hvis Bönner,
 Det iegode smukke Kiön,
 Med et og andet gunstigt Tegn belønner;
 Alt ligesom det viseligen skiönner,
 Jer Elskovs Myrthe meer og mindre grøn.
 Og lærer af PINUCCIOS Exempel,
 At trykke paa jer Læbe Tausheds Stempel;
 I ellers let kan samme Fare staae.
 Med Seieren smukt lader eder nöie,
 Triumphen, den I ikke fordre maae.
 Allene for saa skiden Lyft at föie,
 Tidt mangan hele Frugten af sin Möie
 Med Græmmelse har feet i Löbet gaae.
 Adlyder vores fælleds store Lærer,
 Hvis Stöv jeg til min sidste Time ærer,
 (Men I maa skee ei alle kan Latin;)

Saa vider da: „at ingen Sladderhanker
 "Maae træde inden CYTHEREAS Skranker;
 "I Hiertets uopdirkeligste Skriin,
 "Hun bave vil sin Hemmelighed giemmet;
 "Men Aabenmundedhed skal staae beskiemmet,
 "Thi Perler saa ei kastes hen for Sviin „.

Jeg Meningen jer saa omtrent forklarer,
 I selv, godt Folk, kan Texten eftersee;
 Men hvis I ei jer Elsktes Rygte sparer,
 Saa har I selv deraf kuns Spot og Spe.
 En stakkels Pige først at overtale,
 For siden overlydt deraf at prale,
 Det ret sig ærkenedrig er at tee,

Tilbedelige Kiön! o Glutter, ynder
 En fattig Author, som for sine Synder
 Er nødt at lære Sprog og skrive Vers.
 Af medfødt Ædelmodighed tilgiver,
 Om stundum han en Smule lyftig bliver,
 Det d'g allene er uskyldig Skiers.
 Han stedse jer Parti med Iver tager;
 Forfvarer ham igien, og kierligt drager
 Den arme Fyhr udaf Critikens Klöer.
 Tryg under eders Skyts, han da udbrede
 Skal Kiönnets Roes og Trods for Skiebnens Vrede.
 Det elske, tiene, dyrke til han döer.

